JOHN GRISHAM

MOȘTENITORII

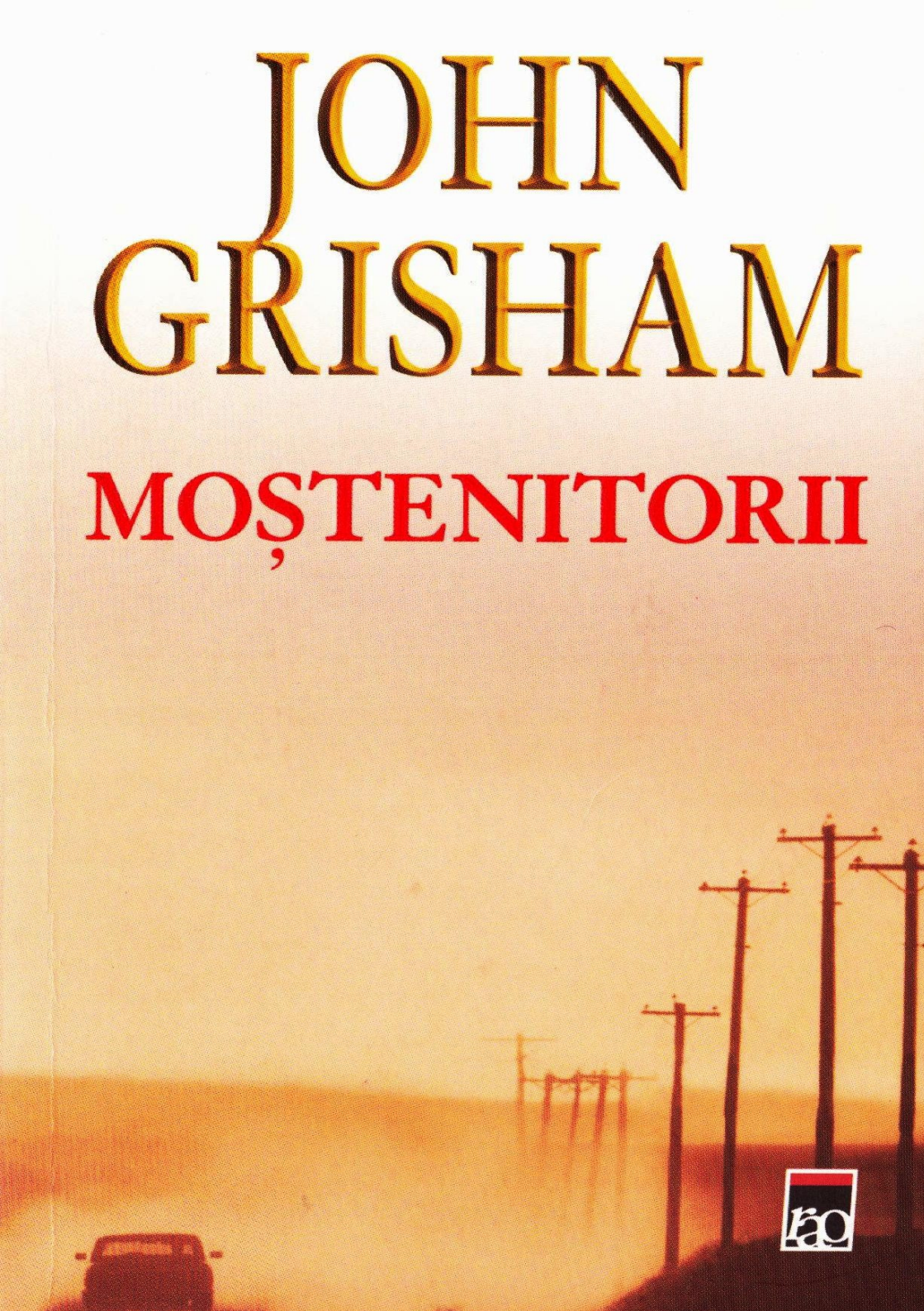

JOHN GRISHAM

MOȘTENITORI
I

Traducere de Mihai Dan Pavelescu

Editura RAO
2006

JOHN GRISHAM
The Summons
© 2002 Belfry Holdings, Inc.

1

Sosise prin serviciul poştal tradiţional, deoarece Judecătorul se apropia de optzeci de ani şi nu avea încredere în tehnologia modernă. Nici mesajele prin e-mail

şi nici chiar faxurile nu erau pentru el. Nu folosea robot telefonic şi, de fapt, nu se dăduse niciodată în vânt după convorbirile la telefon, îşi bătea scrisorile, folosindu-se de ambele degete arătătoare, apăsând fără putere câte o clapă, pe rând, gârbovit peste vechea lui maşină de scris manuală tip Underwood, pe biroul cu capac rulant, sub portretul lui Nathan Bedford Forrest. Bunicul Judecătorului luptase alături de Forrest la Shiloh şi în sud-est, iar pentru el nu exista personaj istoric-mai respectat. Timp de treizeci şi doi de ani, Judecătorul refuzase, discret, să prezideze procese în data de 13 iulie, ziua de naştere a lui Forrest.

Sosise împreună cu o altă scrisoare, o revistă şi două facturi, şi fusese plasată ca de obicei în căsuţa poştală a profesorului Ray Atlee, la Facultatea de Drept. Atlee o recunoscuse imediat, deoarece plicuri ca acela făcuseră parte din viaţa lui de când îşi aducea aminte. Provenea de la tatăl său, bărbatul căruia până şi el îi spunea Judecătorul.

Profesorul Atlee studie plicul, întrebându-se dacă ar fi trebuit să-l deschidă imediat ori să mai aştepte. Cu Judecătorul, nu putea şti niciodată dacă aveau să fie veşti bune sau rele, deşi bătrânul se apropia de soroc şi veştile bune fuseseră tot mai rare. Plicul subţire părea să conţină doar o foaie de hârtie, ceea ce n-ar fi constituit o surpriză. Judecătorul era chibzuit în folosirea cuvântului scris, deşi, cândva, fusese renumit pentru admonestările prolixe din sala de judecată.

Scrisoarea avea un scop practic, în privinţa aceasta nu putea fi nicio îndoială. Judecătorul nu era defel predispus spre flecăreli şi detesta bufele şi trăncăneala, atât în scris, cât şi prin viu grai. Ceaiul cu gheaţă băut împreună cu el pe verandă însemna o nouă rememorare a războiului de secesiune, probabil a bătăliei de la Shiloh. Avea să arunce din nou toată vina pentru înfrângerea Confederaţiei pe cizmele strălucitoare şi imaculate ale generalului Pierre G. T. Beauregard, un om pe care l-ar fi urât şi în Rai, dacă, prin cine ştie ce minune, s-ar fi întâlnit acolo.

Judecătorul nu mai avea mult de trăit. Trecuse de şaptezeci şi nouă de ani şi i se diagnosticase un cancer la stomac. Era supraponderal, diabetic şi fumător înrăit de pipă, avea o inimă şubredă, care fusese încercată de trei preinfarcte, şi era asaltat de o mulţime de boli minore, care-l chinuiseră de douăzeci de ani şi care, acum, se pregăteau pentru lovitura finală. Durerile erau permanente. În ultima lor convorbire telefonică, cu trei săptămâni în urmă, când îl sunase Ray, deoarece Judecătorul considera că apelurile interurbane erau jecmăneală curată, glasul bătrânului păruse slăbit şi tensionat. Nu discutaseră nici două minute.

Adresa expeditorului era stanţată cu litere aurii: Reuben V. Atlee, Judecător al Curţii de Echitate a districtului 25, Tribunalul ţinutului Ford, Clanton, statul Mississippi. Ray strecură plicul în revistă şi porni spre cabinetul său. Reuben Atlee nu mai deţinea funcţia de judecător al Curţii de Echitate. Electoratul îi votase pensionarea cu nouă ani înainte de termen, o înfrângere amară, din care nu-şi mai revenise. În ciuda celor treizeci şi doi de ani dedicaţi slujirii cu zel a concetăţenilor săi, aceştia îi făcuseră vânt în favoarea altuia mai tânăr, care apărea mereu la radio şi TV. Judecătorul refuzase să participe la campanie. Pretextase că avea prea multă treabă şi, ceea ce era cu adevărat important, oamenii îl cunoşteau bine, iar dacă doreau să-l realeagă, atunci aveau s-o facă. Strategia sa păruse multora arogantă. Câştigase în Ford, dar fusese făcut praf în celelalte cinci ţinuturi.

Fuseseră necesari trei ani pentru a-l scoate din tribunal. Cabinetul său de la etajul întâi scăpase dintr-un incendiu şi evitase două renovări. Judecătorul nu îngăduise să fie atins de vopsea ori de ciocan. Când, în cele din urmă, mai-marii ţinutului îl convinseseră că trebuie să plece, dacă nu voia să fie evacuat, vârâse în cutii de carton dosare şi blocnotesuri inutile, alături de cărţi colbuite, acumulate în treizeci de ani, le dusese acasă şi le depozitase în biroul său. Când încăperea se umpluse, stivuise cutiile pe coridoare, în sufragerie şi chiar în holul de la intrare.

Ray salută din cap un student aşezat pe un scaun pe hol şi se opri câteva clipe în faţa cabinetului său, ca să discute cu un coleg. După ce intră, încuie uşa şi aşează corespondenţa pe birou, în mijloc. Îşi scoase sacoul, îl atârnă pe spatele uşii, păşi peste un teanc de cărţi groase de legislaţie care stătea în drum de jumătate de an, apoi îşi făcu promisiunea zilnică de a face ordine în camera aceea.

Încăperea avea patru metri pe cinci şi conţinea un birouaş şi o sofa micuţă, ambele acoperite cu destule hârtii pentru a-l face pe Ray să pară un om foarte ocupat. Nu era deloc aşa. În semestrul de primăvară preda o secţiune din legislaţia „antitrust". De asemenea, ar fi trebuit să scrie o carte, un alt volum monoton şi anost despre monopoluri, care n-avea să fie citit de nimeni, dar care urma să-i completeze în mod elegant bibliografia. Avea postul garantat, dar, ca toţi profesorii serioşi, era condus de dictonul „publici sau pieri" al vieţii universitare.

Se aşează în faţa biroului şi împinse hârţoagele într-o parte.

Plicul era adresat profesorului N. Ray Atlee, Facultatea de Drept, Universitatea Virginia, Charlottesville, Virginia. Literele ***e*** şi ***o*** se confundau. De mai bine de un deceniu, maşina de scris avea nevoie de o panglică nouă. În plus, Judecătorul nu credea nici în utilitatea codurilor poştale.

Iniţiala „N" provenea de la Nathan, prenumele generalului, însă puţini ştiau asta. Una dintre certurile lor cele mai neplăcute fusese legată de decizia fiului de a renunţa la „Nathan" şi de a continua viaţa doar ca „Ray".

Scrisorile Judecătorului erau expediate întotdeauna pe adresa facultăţii, niciodată la apartamentul fiului său din centrul lui Charlottesville. Judecătorului îi plăceau titlurile şi adresele impozante şi dorea ca locuitorii din Clanton, chiar şi lucrătorii de la poştă, să ştie că fiul său era profesor la Drept. Era inutil. Ray preda (şi publica) de treisprezece ani, iar persoanele importante din ţinutul Ford ştiau asta.

Deschise plicul şi despături unica foaie de hârtie dinăuntru. Era, de asemenea, imprimată cu numele, fostul

titlu şi adresa Judecătorului, mai puţin, din nou, codul poştal. Probabil că bătrânul avea o provizie uriaşă de papetărie.

Mesajul se adresa lui Ray şi fratelui său mezin, Forrest, singurele vlăstare ale unei căsnicii ratate, care se sfârşise în 1969 prin moartea mamei lor. Ca întotdeauna, era laconic:

„Vă rog, faceţi aranjamentele necesare pentru a fi prezenţi în cabinetul meu, duminică 7 mai, la ora 17.00, pentru a discuta despre administrarea bunurilor mele.

Cu stimă,

Reuben V. Atlee."

Semnătura distinctivă se micşorase şi părea trasată de o mână nesigură. Ani de zile, ea împodobise sentinţe şi ordonanţe care modificaseră nenumărate vieţi. Sentinţe de divorţ, custodii, suspendarea drepturilor parentale, adopţii. Ordonanţe soluţionând contestaţii testamentare, electorale, dispute legate de terenuri şi anexări. Iscălitura Judecătorului fusese autoritară şi bine cunoscută; acum era mâzgălitura vag familiară a unui bătrân grav bolnav.

Bolnav sau nu, Ray ştia însă că va fi prezent în cabinetul tatălui său la ora stabilită. Tocmai fusese convocat şi, deşi maniera îl irita, nu avea nicio îndoială că el şi fratele său aveau să-şi facă apariţia înaintea Onorabilului Judecător pentru un alt discurs. Era caracteristic Judecătorului să aleagă o zi convenabilă pentru el, fără să consulte şi părţile.

Făcea parte din natura sa şi, poate, din natura majorităţii judecătorilor, să stabilească termene pentru înfăţişări şi termene finale fără să se sinchisească de ceea ce le convenea altora. Un asemenea despotism se învăţa, ba chiar era necesar, atunci când aveai de-a face cu programe aglomerate, părţi şovăielnice, avocaţi ocupaţi sau leneşi. Judecătorul îşi condusese însă familia aproape în aceeaşi manieră în care condusese sala de judecată şi acesta era principalul motiv pentru care Ray Atlee preda Dreptul în statul Virginia, nu în Mississippi.

Citi din nou scrisoarea, apoi o puse deasupra teancului de probleme curente care îşi aşteptau soluţionarea. Se apropie de fereastră şi privi curtea interioară unde totul era în floare. Nu se simţea furios sau ranchiunos, ci doar frustrat că tatăl său putea din nou să dicteze într-o asemenea măsură. Se gândi totuşi că bătrânul avea să moară în scurt timp. Putea trece cu vederea. Nu avea să mai facă prea multe drumuri spre casă.

Averea Judecătorului era învăluită în mister. Activul principal îl constituia casa – o construcţie dinaintea războiului de secesiune, moştenită de la acelaşi Atlee care luptase alături de generalul Forrest. Pe o stradă umbroasă din vechea Atlanta, ar fi preţuit peste un milion de dolari, dar nu şi în Clanton. Se ridica în mijlocul unui teren de două hectare, neîngrijit, la trei intersecţii de piaţa centrală a oraşului. Podelele erau deformate, prin acoperiş se infiltrau precipitaţiile, iar pereţii nu mai fuseseră zugrăviţi după naşterea lui Ray. El şi fratele său ar fi putut s-o vândă, poate, pentru o sută de mii de dolari, dar cumpărătorul ar fi trebuit să investească alte două sute de mii ca s-o renoveze. Niciunul dintre ei nu intenţiona să locuiască acolo; mai mult, Forrest nu mai intrase de ani buni în ea.

Reşedinţa se numea Maple Run, ca şi cum ar fi fost un adevărat domeniu, cu servitori şi activităţi mondene. Ultimul servitor fusese Irene, camerista. Murise cu patru ani în urmă şi de atunci nimeni nu mai aspirase podelele şi nici nu mai lustruise mobilele. Judecătorul îi plătea douăzeci de dolari pe saptamână unui fost deţinut local ca să tundă peluza, şi o făcea cu strângere de inimă. Optzeci de dolari pe lună însemna jaf, în opinia lui savantă.

În copilăria lui Ray, mama îi spunea reşedinţa Maple Run. Nu invitau pe nimeni să cineze acasă la ei, ci la Maple Run. Adresa nu era familia Atlee, Fourth Street, ci reşedinţa Maple Run, Fourth Street. Puţini alţi locuitori din Clanton îşi botezaseră casele.

Mama murise de anevrism şi o depuseseră pe o masă în salonul principal. Timp de două zile, locuitorii orăşelului

traversaseră veranda din faţă şi holul, intrând în salon ca să îşi aducă ultimul omagiu, apoi încheiaseră în sufragerie cu punci şi prăjiturele. Ray şi Forrest se ascunseseră în pod şi îşi blestemaseră tatăl fiindcă tolera un asemenea spectacol. Aceea era mama lor, o tânără drăguţă, acum palidă şi nemişcată în sicriul deschis.

Forrest îi spusese întotdeauna Maple Ruin. Arţarii roşii şi galbeni care se înşiruiseră cândva pe alee se uscaseră în urma unei boli necunoscute. Cioturile lor putrede nu fuseseră excavate niciodată. Patru stejari uriaşi umbreau peluza din faţă. Toamna, ei revărsau tone de frunze, mult prea numeroase ca să fie greblate şi adunate de cineva. Şi, de cel puţin două ori pe an, pierdeau câte o creangă, care se rupea şi cădea undeva pe casă, de unde putea sau nu să fie îndepărtată. Casa rămânea locului, an după an, deceniu după deceniu, încasând lovituri, dar fără să se prăbuşească.

Continua să fie o clădire frumoasă în stilul georgian cu coloane, cândva un monument pentru cei care o construiseră, iar acum un memento trist al unei familii în declin. Ray nu mai dorea să aibă de-a face cu ea. Pentru el, era plină de amintiri neplăcute şi fiecare revenire acolo îl deprima. În niciun caz nu şi-ar fi putut permite gaura neagră financiară a menţinerii unei proprietăţi care ar fi trebuit demolată. Forrest i-ar fi dat mai degrabă foc decât să-i fie proprietar.

Judecătorul dorea totuşi ca Ray s-o moştenească şi s-o păstreze în familie. Subiectul fusese abordat pe departe în ultimii ani. Ray nu-şi adunase niciodată curajul să întrebe „Care familie?”. Nu avea copii. Divorţase şi deocamdată nu se întrevedea perspectiva altei însurători. Situaţia stătea la fel şi în cazul lui Forrest, cu excepţia faptului că acesta avea o colecţie ameţitoare de foste prietene şi o relaţie actuală cu Ellie, o pictoriţă şi olăriță de 150 de kilograme, mai mare cu doisprezece ani decât el.

Era un miracol biologic faptul că Forrest nu avusese copii, dar deocamdată nu fusese descoperit niciunul.

Genealogia Atlee se îngusta spre un trist şi inevitabil

capăt de linie, care nu-l deranja câtuşi de puţin pe Ray. El îşi ducea viaţa sa, nu în beneficiul tatălui ori al trecutului glorios al familiei. Revenea în Clanton exclusiv pentru funeralii.

Celelalte bunuri ale Judecătorului nu fuseseră niciodată aduse în discuţie. Cândva, familia Atlee fusese bogată, dar asta se întâmplase cu mult înainte de naşterea lui Ray. Existaseră terenuri, plantaţii de bumbac, sclavi, căi ferate, bănci şi participare în viaţa politică – obişnuitul portofoliu confederat de bunuri care, în termenii lichidităţilor, nu însemnau nimic la sfârşitul secolului al XX-lea. El conferea totuşi familiei Atlee statutul de „moştenitori avuţi”.

Pe la zece ani, Ray ştiuse că familia sa era bogată. Tatăl lui era judecător, reşedinţa lor purta un nume, iar în comunitatea rurală din Mississippi asta însemna că, într-adevăr, era un copil bogat. Înaintea morţii, mama se străduise din răsputeri să-i convingă pe Ray şi pe Forrest că o duceau mai bine decât majoritatea oamenilor. Locuiau într-un conac. Erau prezbiterieni. La fiecare trei ani, îşi petreceau vacanţa în Florida. Ocazional, cinau în Peabody Hotel din Memphis. Aveau haine mai frumoase.

Apoi Ray fusese acceptat la Stanford. Castelul de nisip se năruise, când Judecătorul anunţase sec:

— Nu-mi pot permite.

— Ce vrei să spui? întrebase Ray.

— Exact ce am spus. Nu-mi pot permite să te trimit la Stanford.

— Nu-nţeleg.

— Atunci să te lămuresc. Poţi să mergi la orice colegiu doreşti, dar nu ai sprijinul meu financiar decât dacă mergi la Sewanee.

Ray mersese la Sewanee, fără povara moştenirii familiei, şi fusese întreţinut de tatăl său, care-i asigurase o bursă ce abia acoperea taxele pentru cursuri, manuale, cămin şi cotizaţia fraternităţii. Facultatea de Drept era la Tulane, unde Ray supravieţuise, servind într-un local cu specific pescăresc din Cartierul Francez.

Timp de treizeci şi doi de ani, tatăl său câştigase salariul

de judecător al Curţii de Echitate, care se număra printre cele mai mici din ţinut. Pe când studiase la Tulane, Ray citise un raport despre compensările judiciare şi aflase cu tristeţe că judecătorii din Mississippi câştigau 52000 de dolari pe an, în timp ce salariul mediu naţional era de 95 000.

Judecătorul locuia singur, cheltuia puţin pentru casă şi nu avea vicii, cu excepţia pipei, dar prefera tutunul ieftin. Conducea un automobil Lincoln vechi, consuma mâncare proastă, însă în cantităţi mari, şi purta aceleaşi costume negre pe care le îmbrăcase din anii cincizeci. Viciul său era operele de caritate. Îşi economisea banii, apoi îi dăruia.

Nimeni nu ştia câţi bani dona anual Judecătorul. În mod automat, zece la sută mergeau la Biserica Prezbiteriană. Sewanee căpăta 2000 de dolari pe an, la fel ca „Urmaşii veteranilor Confederaţiei". Aceste trei donaţii erau săpate în granit, dar nu şi restul.

Judecătorul Atlee dăruia oricui i-ar fi cerut. Unui copil olog, în cârje. Unei echipe celebre, care efectua un turneu prin statul său. Pentru o călătorie a Clubului Rotary, ca să vaccineze copii în Congo. Pentru un adăpost de câini şi pisici vagabonde în ţinutul Ford. Pentru renovarea acoperişului singurului muzeu din Clanton.

Lista continua la nesfârşit, iar pentru a primi un cec era suficient să redactezi o scrisoare scurtă şi să-l ceri. Judecătorul Atlee trimitea întotdeauna banii şi o făcuse din clipa în care Ray şi Forrest plecaseră de acasă.

Ray şi-l închipuia acum, copleşit de praful şi harababura biroului cu capac rulant, scriind mesaje scurte pe Underwood şi vârându-le în plicurile de judecător al Curţii de Echitate, cu cecuri de-abia lizibile, adresate către First National Bank din Clanton – cincizeci de dolari aici, o sută de dolari acolo, câte puţin pentru fiecare, până se topeau toţi.

Patrimoniul nu avea să fie complicat, fiindcă erau foarte puţine de inventariat. Volume juridice vechi, mobilier uzat, fotografii şi mementouri dureroase de familie, dosare şi

hârtii de mult uitate – un maldăr de gunoaie care aveau să ardă cu flăcări impresionante. El şi Forrest vor vinde casa indiferent cu ce preţ şi vor fi mulţumiţi să recupereze ceva din ultimii bani ai averii familiei Atlee.

Ar fi trebuit să-l sune pe Forrest, însă telefoanele acelea erau întotdeauna uşor de amânat. Forrest reprezenta o cu totul altă serie de probleme, mult mai complicată decât un tată bătrân, pe patul morţii, retras şi dedat irosirii propriilor bani. Forrest era un dezastru în acţiune, un tânăr de treizeci şi şase de ani al cărui creier fusese ameţit de toate substanţele legale şi ilegale cunoscute în cultura americană.

— Ce mai familie, mormăi Ray în barbă.

Lipi pe avizier o înştiinţare, anulându-şi cursul de la ora 11, şi plecă să-şi facă terapia.

2

Primăvara în Piedmont însemna cerul senin, poalele dealurilor înverzindu-se de la o zi la alta şi Valea Shenandoah modificându-se pe măsură ce fermierii îşi trasau şi retrasau arăturile perfecte. Pentru a doua zi fuseseră anunţate precipitaţii, însă în centrul Virginiei nu te puteai încrede în nicio prognoză meteo.

Cu aproape 300 de ore de zbor la activ, Ray începea fiecare zi examinând cerul, în timp ce alerga opt kilometri. Putea să alerge pe ploaie ori pe timp senin, dar nu şi să piloteze. Îşi jurase în sinea lui (şi promisese şi companiei de asigurări) că nu va zbura noaptea şi că nu se va aventura în nori. Nouăzeci şi cinci la sută dintre accidentele avioanelor mici se petreceau din cauza întunericului sau a condiţiilor meteo nefavorabile şi, după aproape trei ani de pilotare, Ray continua să fie decis să joace pe mâna laşităţii. „Există piloţi bătrâni şi piloţi îndrăzneţi, spunea o maximă, dar nu există piloţi bătrâni îndrăzneţi.” Credea cu străşnicie în adevărul acela.

În plus, centrul Virginiei era prea frumos ca să zboare prin nori. El aştepta vremea perfectă, fără vânt, care să-l împingă de colo-colo şi să complice aterizările, fără pâcle care să înnegureze orizontul şi să-l rătăcească, şi fără nicio ameninţare de furtună sau umiditate atmosferică. Cerul senin văzut în timp ce făcea ***jogging*** îi determina de obicei restul zilei. Putea să-şi decaleze prânzul, să anuleze un curs sau să-şi amâne documentarea pentru o zi ploioasă, sau chiar pentru o săptămână ploioasă. Un buletin meteo corespunzător însemna că Ray pornea spre aeroport.

Aeroportul se găsea în nordul oraşului, la un sfert de oră de facultate. La „Docker’s Flight School”, primi obişnuitul salut grosolan din partea lui Dick Docker, Charlie Yates şi Fog Newton, cei trei foşti piloţi ai Marinei, care, după ce ieşiseră la pensie, cumpăraseră locul şi-i instruiau pe majoritatea aviatorilor amatori din zonă. Ceremonialul lor

se desfăşura zilnic în Cockpit, un rând de scaune de cinematograf vechi, dispus în partea din faţă a şcolii de zbor, unde beau litri de cafea şi povesteau istorii ce sporeau în exagerări de la o oră la alta. Toţi clienţii şi elevii aveau parte de acelaşi tratament verbal vulgar; dacă nu le convenea, n-aveau decât să plece, lor nu le păsa. Beneficiau de pensii frumuşele.

Apariţia lui Ray determină o repriză cu cele mai recente bancuri despre avocaţi; niciunul nu era prea amuzant, dar toate stârniră hohote de râs în momentul poantei.

— Nu-i de mirare că nu aveţi elevi, le zise Ray pe când completa documentele.

— Unde mergi? se interesă Docker.

— Dau şi eu nişte găuri prin cer.

— Cred c-ar fi cazul să alertăm controlul traficului.

— Sunteţi prea ocupaţi ca să aveţi timp de aşa ceva. După zece minute de insulte şi formulare pentru închiriere,

Ray fu liber să plece. Pentru optzeci de dolari pe oră, putea închiria un avion Cessna care avea să-l poarte la 1 500 de metri deasupra solului, departe de oameni, telefoane, trafic rutier, studenţi, documentare şi, în ziua aceasta, chiar şi mai departe de tatăl său aflat pe patul morţii, de fratele nebun şi de harababura inevitabilă care-l aştepta acasă.

Pe pista de parcare existau treizeci de avioane uşoare, în majoritate Cessna mici, cu aripi parasol şi tren de aterizare fix, care continuau să fie aparatele de zbor cele mai sigure construite vreodată. Existau însă şi altele mai sofisticate. Lângă Cessna pe care-l închinase se afla un Beech Bonanza, o minunăţie monomotor de 200 de cai-putere, pe care Ray l-ar fi putut pilota peste vreo lună, după încă niţică instruire. Zbura cu aproape şaptezeci de noduri mai rapid decât Cessna şi avea destule ***gadget-uri*** şi sisteme electronice ca să-i lase gura apă oricărui pilot. Mai rău încă, Bonanza era de vânzare pentru 450 000 de dolari – neoficial, desigur, dar pe aproape. Proprietarul construia centre comerciale şi dorea un King Air, conform

celor mai recente analize din Cockpit.

Ray se îndepărtă de Bonanza şi se concentra asupra micuţului aparat Cessna de alături. Ca toţi piloţii novici, îşi inpectă atent avionul, conform listei de control. Fog Newton, instructorul său, începea fiecare lecţie cu o poveste oribilă despre incendii şi moarte, cauzate de piloţi prea grăbiţi sau prea leneşi ca să folosească listele de control.

După ce se asigură că toate părţile şi suprafeţele exterioare erau în perfectă stare, Ray deschise uşa, se instala şi-şi fixă centurile. Motorul porni lin şi radioul învie. Ray termină o listă de predecolare şi apelă turnul de control. O cursă de navetişti era programată înaintea lui, iar la zece minute după ce închise uşa, primi acceptul de decolare. Se înălţă lin şi vira spre vest, către Valea Shenandoah.

La altitudinea de 1 300 de metri, traversă Muntele Afton, aflat destul de aproape sub el. Câteva secunde de turbulenţă muntoasă legănară Cessna, dar nu fu nimic anormal. După ce trecu de poalele dealurilor şi peste terenurile agricole, văzduhul deveni tăcut şi nemişcat. În mod oficial, vizibilitatea ajungea la treizeci de kilometri, dar la altitudinea aceea putea să vadă mult mai departe. Niciun plafon, niciun nor, nicăieri. La 1 700 de metri, vârfurile din West Virginia se ridicară lent la orizont. Ray completă o listă de control în timpul zborului, stabili amestecul de combustibili pentru croazieră normală şi se relaxa pentru prima dată de când rulase pe pistă spre poziţia de decolare.

Sporovăielile din radio dispărură şi nu avea să le mai recepţioneze până ce nu comuta pe turnul de control Roanoke, aflat la şaizeci şi cinci de kilometri sud. Decise să evite Roanoke şi să rămână în spaţiul aerian necontrolat.

Din proprie experienţă, Ray ştia că psihiatrii din Charlottesville aveau onorariul de 200 de dolari pe oră. Zborul era mai ieftin şi mai eficient, deşi, la drept vorbind, tot un psihiatru, unul foarte inteligent, îi sugerase să-şi găsească un hobby… şi asta cât mai repede. Îl consultase

pe individ pentru că simţea nevoia să stea de vorbă cu cineva. Exact la o lună după ce fosta doamnă Atlee deschisese procesul de divorţ, îşi părăsise slujba şi plecase din casa lor având asupra ei numai hainele şi bijuteriile, totul fiind executat cu o eficienţă rece în mai puţin de şase ore, Ray plecase pentru ultima dată de la psihiatru, mersese cu maşina până la aeroport, se împleticise în Cockpit şi receptase prima insultă din partea lui Dick Docker sau a lui Fog Newton – nu-şi mai amintea cu exactitate.

Insulta avusese un efect benefic – cuiva îi păsa de el. Urmaseră mai multe şi Ray, rănit şi confuz, îşi descoperise un cămin. Trecuseră de atunci trei ani de când brăzda cerul senin şi solitar de deasupra Munţilor Blue Ridge şi a Văii Shenandoah, liniştindu-şi mânia, vărsând câteva lacrimi, instalându-şi viaţa agitată pe scaunul gol de alături. „Ea a plecat”, îi repeta întruna scaunul acela.

Unele femei pleacă, apoi se întorc. Altele pleacă şi suferă o reconsiderare dureroasă. În sfârşit, altele o fac cu o asemenea hotărâre, încât nu mai privesc niciodată în urmă. Plecarea lui Vicki din viaţa sa fusese atât de bine plănuită şi executată cu atâta sânge-rece, încât primul comentariu al avocatului lui Ray fusese: „Renunţă, amice”.

Ea găsise o afacere mai bună, la fel cum un fotbalist pleacă la finele contractului la altă echipă. Îmbracă noul tricou, zâmbeşte spre aparatele de fotografiat, uită de vechiul stadion. Într-o dimineaţă ca oricare alta, pe când Ray se afla la facultate, Vicki plecase într-o limuzină. Fusese urmată de o dubă care-i transporta obiectele personale. Peste alte douăzeci de minute, intrase în noua ei reşedinţă, un conac situat într-o fermă hipică, în estul oraşului, unde Lew Lichidatorul o aştepta cu braţele deschise şi cu un contract prenupțial. Lew era un prădător de corporaţii, ale cărui raiduri îi aduseseră o jumătate de miliard de dolari, conform cercetărilor lui Ray, şi care, la vârsta de şaizeci şi patru de ani, îşi încasase banii, plecase de pe Wall Street şi, dintr-un motiv necunoscut, alesese Charlottesville ca bârlog.

Undeva, pe drum, dăduse peste Vicki, îi oferise un târg, o lăsase însărcinată cu copiii pe care ar fi trebuit să-i zămislească Ray şi acum, cu o soţie desprinsă din reclame şi cu altă familie, dorea să fie privit cu toată seriozitatea ca noul rechin local.

— Ajunge, îşi zise Ray cu glas tare.

Vorbea la altitudinea de 1 700 de metri şi nu-i răspundea nimeni.

Presupunea şi spera că Forrest nu mai lua droguri, deşi asemenea presupuneri erau, de obicei, greşite, iar asemenea speranţe erau, adeseori, spulberate. După douăzeci de ani de tratamente de dezintoxicare şi recidive, părea improbabil că fratele său avea să-şi învingă vreodată viciile. Iar Ray era sigur că Forrest ajunsese falit, o stare asociată întotdeauna obiceiurilor sale. Fiind falit, era în căutare de bani şi… sursa cea mai la îndemână o constituia moştenirea tatălui său.

Banii pe care Judecătorul nu-i donase pentru acţiuni de binefacere şi copii bolnavi îi turnase în gaura fără fund a dezintoxicărilor lui Forrest. Atâţia bani şi timp fuseseră irosiţi acolo, încât Judecătorul, aşa cum numai el putea să facă, îl excomunicase practic pe Forrest din relaţia tată-fiu. Vreme de treizeci şi doi de ani, el pusese capăt căsătoriilor, luase copii de la părinţi, încredinţase copii unor părinţi adoptivi, internase pe viaţă bolnavi mintal, ordonase întemniţarea unor părinţi delincvenţi – o mulţime de sentinţe drastice şi extinse, care erau puse în aplicare prin simpla lui semnătură. Când îşi începuse cariera, autoritatea îi fusese acordată de statul Mississippi, dar ulterior în carieră primea ordine numai de la Dumnezeu.

Dacă exista cineva care putea izgoni un fiu, acela era judecătorul Reuben V. Atlee.

Forrest pretindea că nu se sinchisea de ostracizarea sa. Se considera un spirit liber şi susţinea că de nouă ani nu mai călcase în Maple Run. Îl vizitase pe Judecător o dată, în spital, după un preinfarct, când medicii îi chemaseră pe membrii familiei. În mod surprinzător, atunci fusese treaz.

— Cincizeci şi două de zile, frăţioare, îi şoptise el

mândru lui Ray pe coridorul secţiei de reanimare.

Când dezintoxicarea funcţiona, era un război umblător.

Dacă Judecătorul intenţiona să-l includă pe Forrest în testament, nimeni n-ar fi fost mai surprins decât acesta. Dar, existând posibilitatea ca banii sau bunurile să treacă dintr-o mână în alta, Forrest avea să fie prezent, în căutarea firimiturilor şi a resturilor.

Deasupra lui New River Gorge, lângă Beckley, West Virginia, Ray viră şi pomi spre casă. Deşi zborul costa mai puţin decât terapia cu un expert, nu era ieftin. Ceasul ticăia. Dacă dădea lovitura la loterie, ar fi cumpărat Bonanza şi ar fi zburat peste tot. Peste doi ani, avea programat anul sabatic, un respiro de la rigorile vieţii universitare. Din partea lui se aştepta ca până atunci să termine cărămida de 800 de pagini despre monopoluri şi exista o şansă bunicică să reuşească într-adevăr s-o facă. Visul său însă era să cumpere în ***leasing*** un Bonanza şi să se piardă în cer.

La optsprezece kilometri vest de aeroport, chemă turnul de control şi fu direcţionat în trafic. Vântul era slab şi variabil, iar aterizarea avea să fie floare la ureche. La apropierea finală, cu pista de aterizare la mai puţin de doi kilometri şi la 500 de metri sub el, când Ray şi micuţul său Cessna lunecau într-o coborâre perfectă, un alt pilot se auzi în difuzorul radioului, îi anunţă controlului identitatea sa, „Challenger-doi-patru-patru-delta-mike”; se afla la douăzeci şi patru de kilometri spre nord. Turnul îi acordă permisiunea de aterizare, imediat după Cessna.

Ray alungă gândurile despre celălalt aparat, timp suficient pentru a face o aterizare ca la carte, apoi coti de pe pistă şi începu să ruleze spre parcare.

Challenger este un avion cu reacţie privat construit de canadieni, cu opt până la cincisprezece locuri, în funcţie de configuraţie. Poate să zboare de la New York la Paris, fără escală, în stil maiestuos, cu propriul său steward, care să servească băuturi şi mâncare. Un avion nou se vinde cu vreo 23 de milioane de dolari, în funcţie de lista nesfârșită de opţiuni.

Aparatul cu numărul de identificare 244DM era proprietatea lui Lew Lichidatorul, care-l luase de la una dintre multele companii jalnice pe care le terminase. Ray îl privi aterizând în spatele său şi pentru o secundă speră că avea să se prăbuşească şi să ardă chiar acolo, pe pistă, ca să se bucure de spectacol. Nu se întâmplă aşa şi, pe măsură ce se îndrepta către terminalul său privat, Ray îşi dădu seama că se afla într-o stare tensionată.

În anii scurşi de la divorţ, o văzuse pe Vicki de două ori şi în niciun caz nu dorea s-o vadă acum – el la bordul unui Cessna vechi de douăzeci de ani, ea coborând scara jetului poleit în aur. Poate că Vicki nu se afla în avion. Poate că înăuntru nu se găsea decât Lew Rodowski, revenind din alt raid.

Ray întrerupse admisia combustibilului, motorul se opri şi, în timp ce Challengerul se apropia de el, începu să se lase cât mai în jos în scaun.

Până în momentul opririi, la mai puţin de treizeci de metri de locul unde Ray căuta să se ascundă, un automobil Suburban negru-lucios apăruse în parcare, gonind niţel cam tare, cu farurile aprinse, ca şi cum o familie regală ar fi debarcat în Charlottesville. Doi tineri în cămăşi verzi şi şorturi kaki identice săriră, gata să-l primească pe Lichidator şi pe ceilalţi pasageri. Uşa Challengerului se deschise, scara se extinse şi Ray, care putea să vadă scena perfect peste bordul de comandă, privi fascinat un pilot, care apăru primul, cu două sacoşe mari de cumpărături.

Urmă Vicki, cu gemenii. Aveau acum doi ani, Simmons şi Ripley, bieţii copii primind nume asexuate în loc de prenume, deoarece mama lor era o idioată, iar tatăl lor procrease deja alţi nouă înaintea lor şi probabil că nu-i păsa cum îi chema. Erau băieţi, Ray ştia asta, deoarece urmărea anunţurile din ziarul local – naşteri, decese, spargeri etc. Se născuseră în spitalul Martha Jefferson, la şapte săptămâni şi trei zile după ce se pronunţase divorţul fără probleme dintre cei doi Atlee şi la şapte săptămâni şi doua zile după ce Vicki, cu o sarcina foarte evidentă, se măritase cu Lew Rodowski, aflat la al patrulea său drum

spre altar… sau spre ceea ce se folosise în ziua aceea la ferma hipică.

Ţinându-i pe băieţi de mâini, Vicki coborî cu grijă treptele. O jumătate de miliard de dolari arătau bine pe ea – blugi strimţi de colecţie pe picioarele lungi, care deveniseră considerabil mai zvelte de când intrase în lumea bogaţilor care călătoresc de plăcere. De fapt, Vicki părea să fie înfometată în mod elegant – braţele erau numai piele şi os, posteriorul mic şi plat, obrajii scofâlciţi. Ray nu-i putea zări ochii, bine ascunşi înapoia ochelarilor negri integrali, ultimul răcnet al modei la Hollywood sau la Paris… nu conta locul exact.

Lichidatorul nu era înfometat. Aştepta nerăbdător înapoia soţiei şi odraslelor curente. Pretindea că participa la maratonuri, însă prea puţine din cele ce afirma în presă se dovedeau adevărate. Era bondoc, cu un abdomen proeminent. Îşi pierduse jumătate din păr, iar restul era sur. Vicki avea patruzeci şi unu de ani şi-i puteai da treizeci. El avea şaizeci şi patru şi părea de şaptezeci, sau cel puţin aşa socoti Ray, cu multă satisfacţie.

Intrară în cele din urmă în Suburban, iar cei doi piloţi şi şoferii încărcară şi reîncărcară bagaje şi sacoşe mari de la Saks and Bergdorf. Fusese doar o călătorie scurtă, de cumpărături în Manhattan, un zbor de patruzeci şi cinci de minute la bordul Challengerului privat.

Suburbanul acceleră, îndepărtându-se, spectacolul luă sfârşit şi Ray se îndreptă în scaunul Cessnei.

Dacă n-ar fi urât-o atât de mult pe Vicki, ar fi rămas aici mult timp, retrăind căsătoria lor.

Nu existaseră certuri, dispute, nicio modificare de temperatură. Pur şi simplu, ea dăduse peste o afacere mai bună.

Deschise uşa, să tragă aer adânc în piept, şi-şi dădu seama că gulerul i se îmbibase de transpiraţie. Îşi şterse fruntea şi coborî din avion. Pentru prima dată de când ţinea minte, îşi dori să nu fi venit la aeroport.

3

Facultatea de Drept se afla lângă cea de Finanţe, ambele fiind situate în nordul campusului care se extinsese mult de la neobişnuitul sătuc universitar proiectat şi construit de Thomas Jefferson.

Pentru o universitate care venera într-o asemenea măsură arhitectura fondatorului ei, Facultatea de Drept era pur şi simplu altă clădire modernă specifică pentru campusuri, pătrată şi turtită, din cărămidă şi sticlă, insipidă şi lipsită de imaginaţie ca multe altele construite în anii şaptezeci. Donaţiile recente o renovaseră însă şi o decoraseră elegant. Făcea parte din Top Ten, aşa cum ştiau prea bine toţi cei care lucrau şi studiau acolo. Câteva din Ivy League[1] erau plasate deasupra ei, dar nicio altă facultate publică. Atrăgea o mie de studenţi de vârf şi deţinea un corp profesoral sclipitor.

Ray fusese mulţumit să predea legislaţia titlurilor financiare la Norheastern, în Boston. Unele dintre articolele lui atrăseseră atenţia unui comitet de recrutare, lucrurile se legaseră, iar posibilitatea mutării în Sud, la o facultate mai bună, devenise atrăgătoare. Vicki era din Florida şi, deşi înflorea în viaţa citadină a Bostonului, nu se putuse adapta niciodată pe deplin iernilor. Cei doi soţi se acomodaseră iute cu ritmul mai lent din Charlottesville. Lui Ray i se garantase postul, iar ea îşi luase doctoratul în limbi romanice, începuseră să se gândească la copii, când Lichidatorul se infiltrase în tablou.

Un alt bărbat îţi lasă soţia însărcinată, apoi o ia şi tu ai dori să-i pui nişte întrebări. Poate că ai câteva întrebări şi pentru ea. În zilele imediat următoare plecării lui Vicki, Ray nu putuse să adoarmă, gândindu-se la întrebările acelea, dar, pe măsură ce timpul trecuse, îşi dăduse seama

[1] Grup de colegii şi universităţi celebre, printre care Yale, Harvard, Princeton, Columbia, Dartmouth, Corneli, Pennsylvania şi Brown (n. tr.).

că nu avea să se confrunte niciodată cu ea. Întrebările se estompaseră; totuşi, vederea ei pe aeroport i le readusese în minte. Ray o supunea din nou unui interogatoriu, când opri în parcarea facultăţii şi reveni în cabinetul său.

Stătea până târziu după-amiezele şi nu erau necesare programări. Uşa rămânea deschisă şi orice student era bine venit. Era totuşi începutul lunii mai şi zilele erau călduroase. Vizitele studenţilor se răriseră. Ray reciti directivele primite de la tatăl său şi se simţi din nou iritat de obişnuitul lui stil dictatorial.

La ora 17 încuie cabinetul, ieşi din facultate şi porni pe stradă, spre un complex de săli de sport, unde studenţii din anul trei jucau împotriva profesorilor în al doilea meci de base-ball dintr-o serie de trei. Profesorii fuseseră de-a dreptul măcelăriţi în primul meci. Meciurile doi şi trei nici nu mai erau necesare pentru a decide echipa mai bună.

Simţind mirosul sângelui, studenţii din anii întâi şi doi umpluseră tribunele micuţe şi se rezemau de gardul de sârmă dinapoia liniei primei baze, acolo unde echipa profesorilor se strânsese pentru a se încuraja în mod inutil înaintea jocului. În partea stângă, nişte studenţi cu reputaţie dubioasă din anul întâi se adunaseră în jurul a două frigidere mari şi berea începuse deja să curgă.

„Nu există loc mai bun ca să-ţi petreci primăvara decât campusul unui colegiu”, îşi zise Ray, apropiindu-se de teren şi căutând o poziţie convenabilă de unde să privească meciul. Fete în şorturi, întotdeauna un frigider în preajmă, atmosferă festivă, petreceri ad-hoc, vara care se apropia… Avea patruzeci şi trei de ani, era celibatar şi dorea să redevină student. Toţi spuneau că activitatea profesorală te ţine tânăr, energic şi ascuţit la minte, însă Ray nu-şi dorea decât să stea pe un frigider alături de zurbagii şi să se ia de fete.

Un grup mic dintre colegii săi rămăsese înapoia liniei de fund, rânjind curajos când echipa profesorilor intră pe teren într-o formaţie deloc impresionantă. Câţiva şchiopătau. Jumătate purtau cel puţin o genunchieră. Ray îl zări pe prodecanul Carl Mirk, prietenul său cel mai bun,

rezemat de gard, cu cravata desfăcută şi sacoul atârnat pe un umăr.

— Jalnică echipă, comentă Ray.

— Stai să-i vezi jucând, replică Mirk.

Carl era dintr-un orăşel din Ohio, unde tatăl său era judecător, sfânt local şi bunicuţul tuturor. Carl fugise, de asemenea, de acasă şi-şi jurase să nu se mai întoarcă niciodată.

— N-am văzut primul meci, explică Ray.

— A fost un dezastru. Şaptesprezece la zero după primele două reprize.

Bătătorul principal al studenţilor trimise prima aruncare în partea stingă a terenului, o dublă de rutină, dar până când extrema stângă şi mijlocaşul profilor şchiopătară până acolo, izbutiră să stăpânească mingea, o loviră de vreo două ori cu piciorul, se luptară pentru ea şi apoi o trimiseră spre interior, alergătorul studenţilor ajunsese în casă şi ocazia fu ratată. Scandalagiii din stânga se tăvăleau de râs. Studenţii din tribune răcneau cerând mai multe greşeli.

— O să fie şi mai rău, prevesti Mirk.

Aşa se şi întâmplă. După alte câteva faze dezastruoase, Ray se plictisi.

— La începutul săptămânii viitoare, spuse el între două lovituri, o să lipsesc din oraş. Am fost chemat acasă.

— Îmi dau seama că eşti în culmea încântării. Altă înmormântare?

— Nu încă. Taică-meu a convocat o reuniune de familie, ca să discutăm despre moştenire.

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce. Nu-s prea multe de discutat, nimic pentru care să ne luăm la bătaie, aşa că probabil va fi neplăcut.

— Fratele tău?

— Nu ştiu cine va cauza mai multe probleme – fratele sau tatăl.

— O să mă gândesc la tine.

— Mulţumesc. O să-mi anunţ studenţii şi o să le dau teme. Totul ar trebui să fie acoperit.

— Când pleci?

— Sâmbătă, şi ar trebui să mă-ntorc marţi, cel mai târziu miercuri, dar cine ştie ce e mai întâmplă?

— Ne găseşti tot aici, făcu Mirk. Şi sper că până atunci se termină şi cu seria asta de meciuri.

O minge se rostogoli neatinsă printre picioarele prinzătorului.

— Cred că deja s-a terminat, făcu Ray.

***

Nimic nu-i strica mai mult cheful lui Ray decât gândul revenirii acasă. Nu mai fusese acolo de peste un an şi, chiar dacă n-ar mai fi trebuit să se întoarcă niciodată, tot i s-ar fi părut prea curând.

Cumpără un *burrito* de la un stand mexican şi-l mâncă la o terasă din apropierea patinoarului, unde obişnuita gaşcă de derbedei bruneţi se aduna ca să-i sperie pe oamenii cu frica lui Dumnezeu. Vechea Main Street era un *mall* pietonal foarte plăcut, cu terase micuţe, prăvălii de antichităţi şi buchinişti, iar, dacă vremea era frumoasă, ca în majoritatea cazurilor, programul localurilor în aer liber se prelungea pentru clienţii care zăboveau.

Când redevenise brusc celibatar, Ray părăsise casa veche din oraş şi se mutase în centru, unde cele mai multe clădiri fuseseră renovate, căpătând un aspect mai urban. Apartamentul lui de şase camere se afla deasupra unui magazin de covoare persane. Avea un balconaş deasupra *mall*-ului şi, cel puţin o dată pe lună, îşi invita studenţii la o cină cu *lasagna* şi vin.

Aproape că se întunecase când descuie uşa de pe trotuar şi urcă pe treptele scârţâitoare spre apartament. Era complet singur – nu avea partenera, câine, pisică sau peştişori. În ultimii ani întâlnise două femei pe care le găsise atrăgătoare, dar n-o invitase pe niciuna la o întâlnire. Se simţea prea înspăimântat pentru o idilă. O studentă îndrăzneaţă din ultimul an, Kaley, îi făcea avansuri, dar zidurile lui defensive erau bine ridicate. Pornirile sexuale îi adormiseră în asemenea măsură, încât

se gândise în mod serios să recurgă la serviciile unui consilier sau poate chiar ale noilor medicamente minune. Aprinse lumina şi verifică robotul telefonic.

Îl sunase Forrest, un eveniment cu adevărat ieşit din comun, totuşi nu complet neaşteptat. În mod tipic pentru Forrest, nu lăsase niciun număr. Ray îşi pregăti un ceai fără cofeină şi puse un disc de jazz, încercând să tragă de timp în vreme ce se pregătea pentru convorbire. Era straniu ca o discuţie telefonică cu singurul său frate să necesite atâtea eforturi, dar discuţiile cu Forrest erau întotdeauna deprimante. Ei doi nu aveau nici neveste, nici copii, nimic în comun, cu excepţia numelui şi a tatălui.

Ray tastă numărul locuinţei lui Ellie din Memphis. Telefonul sună mult, până să răspundă cineva.

— Bună seara, Ellie, sunt Ray Atlee, rosti el politicos.

— Ah, mormăi femeia de parcă ar mai fi sunat de opt ori până atunci. Nu-i aici, e plecat.

„Mulţumesc bine, Ellie, dar tu? Grozav, mulţumesc pentru întrebare. Mă bucur să te aud. Cum e vremea pe-acolo?”

— M-a sunat, zise Ray.

— Am zis, nu-i aici.

— Te-am auzit. Există vreun alt număr?

— Al cui?

— Al lui Forrest. Ăsta-i singurul număr la care-l pot contacta?

— Aşa cred. Aici stă în majoritatea timpului.

— Să-i spui, te rog, că l-am căutat.

Se întâlniseră în clinica de dezintoxicare: ea pentru băutură, Forrest pentru un meniu aproape complet de substanţe interzise. Pe atunci, Ellie cântărea patruzeci şi nouă de kilograme şi susţinea că la maturitate nu se hrănise aproape decât cu votcă. Renunţase la băutură, părăsise clinica complet vindecată, îşi triplase greutatea şi, cumva, se alesese şi cu Forrest. Mai degrabă mamă decât prietenă, îl găzduia acum într-o încăpere de la demisolul casei pe care o moştenise, o clădire victoriană veche şi stranie în centrul Memphisului.

Ray ţinea încă receptorul în mână, când telefonul sună.

— Salut, frăţioare, zise Forrest. Ai sunat?

— Am văzut că m-ai căutat. Cum merge?

— Mergea binişor, pân-am primit o scrisoare de la bătrânu. Ai primit şi tu?

— Azi a sosit.

— Tot se mai crede judecător, iar pe noi doi părinţi delincvenţi, nu?

— Va rămâne de-a pururi Judecătorul. Ai vorbit cu el?

Un pufnet, urmat de o pauză.

— De doi ani n-am mai vorbit la telefon şi n-am mai călcat în casa aia de nu mai ţin minte când. Nici nu-s sigur c-o să vin duminică.

— O să vii.

— Tu ai vorbit cu el?

— L-am sunat acum trei săptămâni. Părea foarte bolnav. Forrest, cred că n-o s-o mai ducă mult. Cred c-ar trebui să te gândeşti serios…

— Nu-ncepe iarăşi, Ray. N-ascult predici.

Se lăsă tăcerea, o linişte apăsătoare, în care amândoi inspirară adânc. Fiind un dependent de droguri provenit dintr-o familie respectabilă, Forrest avusese parte de când se ştia de predici, dăscăleli şi sfaturi nesolicitate.

— Iartă-mă, spuse Ray. Eu mă duc. Tu ce faci?

— Cred c-o să vin.

— Eşti „curat”?

Era o întrebare foarte intimă, dar la fel de obişnuită ca şi „Cum e vremea?” în cazul lui Forrest, răspunsul era întotdeauna direct şi cinstit.

— De o sută treizeci şi nouă de zile, frăţioare.

— Grozav!

Era şi nu era grozav. Fiecare zi fără droguri reprezenta o uşurare, totuşi era demoralizant ca după douăzeci de ani să continui să numeri.

— Şi am şi o slujbă, continuă Forrest, mândru.

— Bravo. În ce domeniu?

— Mă ocup de cazuri pentru o companie locală de ambulanţe, nişte jeguri care-şi fac reclamă pe cablu şi se-

nvârt pe lângă spitale. Le fac rost de pacienţi şi iau comision.

O asemenea meserie era dificil de apreciat, dar pentru Forrest orice angajare însemna o veste bună. Fusese garant de cauţiuni, aprod, paznic, detectiv – la un moment sau altul, încercase practic toate slujbele de la nivelurile cele mai de jos din domeniul juridic.

— Nu-i rău, comentă Ray.

Forrest începu o istorie despre o dispută fizică din sala de urgenţe a unui spital şi Ray începu să-şi piardă atenţia. Fratele lui lucrase de asemenea ca bodyguard într-un bar de striptease, o funcţie care nu durase prea mult, după ce fusese bătut de două ori în aceeaşi noapte. Petrecuse un an întreg, făcând turul Mexicului pe o motocicletă Harley-Davidson nouă; nu fusese niciodată clar cine sponsorizase călătoria, încercase să fie recuperator pentru un cămătar din Memphis, dar se dovedise din nou deficitar când se ajunsese la violenţă.

Slujbele cinstite nu-l atrăseseră niciodată, deşi, pentru a spune adevărul, potenţialii angajatori erau în general înspăimântaţi de cazierul lui. Două condamnări asociate consumului de droguri, ambele înainte să fi împlinit douăzeci de ani, care rămăseseră însă pete permanente.

— O să-l suni pe bătrânu'? întrebă el.

— Nu, o să-l văd duminică, răspunse Ray.

— Pe la ce oră ajungi în Clanton?

— Nu ştiu, cred că pe la cinci. Tu?

— Dumnezeu a zis ora 17; nu?

— Da.

— Atunci o să vin după cinci. Pa, frăţioare.

Ray dădu ocol telefonului în ora următoare, decizând că da, avea să-și sune tatăl, doar ca să-i audă vocea, apoi decizând că nu, orice ar fi spus acum putea fi spus şi mai târziu, faţă în faţă. Judecătorul detesta convorbirile telefonice, mai ales cele nocturne, care-i tulburau solitudinea. De cele mai multe ori, refuza pur şi simplu să răspundă. Iar dacă o făcea, era de obicei atât de grosolan şi morocănos, încât cel care suna regreta efortul făcut.

Probabil că avea să poarte pantaloni negri şi o cămaşă albă, presărată de găurele minuscule de la scrumul pipei, dar foarte scrobită, deoarece aşa purtase dintotdeauna. Pentru el, o cămaşă albă de bumbac rezista un deceniu, indiferent de numărul petelor şi al găurelelor cauzate de scrum, spălată şi scrobită săptămânal la curăţătoria lui Mabe din piaţă. Cravata avea să fie la fel de veche ca şi cămaşa, având ca model un imprimeu decolorat, asortată întotdeauna cu bretele bleumarin.

Şi va fi ocupat la biroul său, sub portretul generalului Forrest, fără să-şi aştepte fiii pe verandă. Va dori să-i lase să creadă că avea de lucru, chiar şi duminică după-amiaza, şi că sosirea lor nu era chiar atât de importantă.

4

Drumul cu automobilul până în Clanton dura în jur de cincisprezece ore, dacă mergeai cu camionagiii pe autostrada cu patru benzi aglomerate şi te luptai cu gâtuirile din jurul oraşelor, şi putea fi parcurs într-o zi dacă te grăbeai. Ray nu se grăbea.

Îşi puse puţinele bagaje în portbagajul Audiului TT decapotabil cu două locuri, pe care-l avea de nicio săptămână, nu-şi luă rămas-bun de la nimeni, fiindcă nimănui nu-i păsa realmente când venea sau pleca, şi ieşi din Charlottesville. Nu avea să depăşească viteza legală şi nu avea să meargă pe autostradă, dacă putea s-o evite. Asta era provocarea lui – o călătorie fără digresiuni. Pe scaunul tapisat în piele de alături avea hărţi, un termos cu cafea tare, trei ţigări de foi cubaneze şi o sticlă cu apă.

La câteva minute după ce părăsise oraşul prin vest, coti la stânga pe Blue Ridge Parkway şi începu să şerpuiască spre sud, peste deluşoare. TT-ul era un model 2 000, ieşit de cel mult doi ani de pe planşetele de proiectare. Cu vreo optsprezece luni în urmă, Ray citise anunţul dat de Audi referitor la noua lor maşină sport şi se grăbise s-o comande pe prima din oraş. De atunci nu mai văzuse alta, deşi dealerul îl asigurase că modelul avea să devină popular.

Când ajunse la o belvedere, coborî capota, aprinse o ţigară de foi şi sorbi din cafea, apoi porni iarăşi, fără să depăşească 70 km/h. Chiar şi la viteza aceea, Clanton se apropia ameninţător.

Peste patru ore, în căutarea unei benzinării, Ray se trezi aşteptând la un semafor pe strada principală a unui orăşel din North Carolina. Trei avocaţi traversau strada chiar prin faţa lui, vorbind toţi în acelaşi timp şi având nişte serviete vechi, care arătau la fel de uzate şi scâlciate ca şi pantofii. Ray privi în stânga şi zări tribunalul. Întoarse capul spre dreapta şi se uită după avocaţii care dispărură

într-un local. Brusc se simţi flămând, atât de mâncare, cât şi de vocile oamenilor.

Cei trei stăteau într-un separeu lângă fereastra din faţă, continuând să pălăvrăgească, pe când amestecau în ceştile de cafea. Ray se aşează la o masă relativ apropiată şi comandă un sandviş triplu de la chelneriţa bătrână, care-i servea de câteva decenii. Un pahar de ceai cu gheaţă şi un sandviş, dar ea scrise totul cu atenţie în carneţelul de comenzi. Ray se gândi că bucătarul era probabil şi mai bătrân.

Avocaţii avuseseră o dimineaţă plină în tribunal, ciorovăindu-se pentru un teren din munţi. Terenul fusese vândut, urmase o acţiune judiciară etc. Etc, şi acum începuse procesul. Chemaseră martori, citaseră cazuri precedente, contestaseră tot ce declaraseră ceilalţi şi în general se înfierbântaseră într-atât încât necesitaseră o pauză.

„Asta voia tata să fac”, fu cât pe-aici să spună Ray cu glas tare. Se ascundea în spatele gazetei locale, prefăcându-se că citeşte, dar îi asculta pe avocaţi.

Visul judecătorului Reuben Atlee fusese ca băieţii lui să termine dreptul şi să revină în Clanton. El avea să se retragă din funcţia publică şi, împreună, urmau să deschidă un cabinet juridic în piaţă. Acolo aveau să aibă o meserie onorabilă, iar el avea să-i înveţe cum să fie avocaţi – avocaţi gentlemeni, avocaţi de provincie.

Avocaţi faliţi fusese felul în care îşi imaginase Ray situaţia. Aidoma tuturor orăşelelor din Sud, Clanton abunda în avocaţi, care se înghesuiau în clădirile aflate vizavi de tribunal, de cealaltă parte a pieţei, şi aveau funcţii de conducere în politică, bănci, cluburi şi şcoli, ba chiar şi în biserici şi în liga de base-ball. Unde anume, pe perimetrul pieţei trebuia să-şi găsească locul?

În vacanţele de vară din colegiu şi facultate, Ray lucrase pentru tatăl său. Desigur, fără să fie plătit. Îi cunoştea pe toţi avocaţii din Clanton. În ansamblu, nu erau oameni răi, atâta doar că erau prea mulţi.

Cotitura spre droguri a lui Forrest venise destul de

repede şi sporise presiunea asupra lui Ray, de a-şi urma tatăl într-o viaţă de sărăcie cultivată. Se împotrivise însă şi, după ce terminase primul an la Drept, îşi promisese că nu avea să revină în Clanton. Avusese nevoie de încă un an pentru a-şi aduna curajul ca să-şi anunţe tatăl, care nu mai vorbise opt luni cu el. Când absolvise facultatea, Forrest era în închisoare. Judecătorul sosise târziu la ceremonia acordării diplomelor, stătuse în ultimul rând, plecase devreme şi nu-i adresase niciun cuvânt lui Ray. Fusese nevoie de primul preinfarct ca să se reunească.

Totuşi, banii nu reprezentaseră motivul principal pentru care Ray plecase din Clanton. Atlee & Atlee nu pornise niciodată la drum, deoarece partenerul mai tânăr dorea să evadeze din umbra celui vârstnic.

Judecătorul Atlee era un bărbat uriaş într-un oraş micuţ.

Ray găsi benzinăria la marginea oraşului şi în scurt timp reveni pe şoseaua care urca şi cobora deluşoarele, mergând cu şaptezeci de kilometri pe oră. Uneori cu şaizeci şi cinci. Se oprea în belvedere şi admira peisajul. Evita aşezările şi-şi studia hărţile. Toate drumurile se îndreptau, mai devreme sau mai târziu, spre Mississippi.

În apropierea frontierei cu North Carolina, găsi un motel vechi care anunţa aer condiţionat, TV prin cablu şi camere curate pentru 29,99 de dolari, deşi indicatorul era strâmb şi ruginit pe margini. Inflaţia sosise o dată cu cablul, deoarece acum camera costa 40 de dolari. Alături se afla un local nonstop, unde Ray înfulecă găluşte, specialitatea din seara aceea. După cină, se aşeză pe o bancă în faţa motelului, fumă altă ţigară de foi şi privi maşinile ocazionale care treceau pe acolo.

De cealaltă parte a şoselei, la o sută de metri depărtare, se găsea un cinematograf în aer liber. Marchiza se năruise şi era acoperită de buruieni şi iederă. Ecranul cel mare şi gardul de sârmă împrejmuitor se prăbuşiseră de mulţi ani.

Cândva, Clanton avusese un cinematograf similar, imediat la intrarea în oraş, lingă autostradă. Făcuse parte dintr-un lanţ deţinut de o corporaţie din Nord şi livrase localnicilor obişnuitele succesiuni de filme de groază,

kung-fu şi tăvăleli pe plajă, care atrăgeau tineretul şi ofereau pastorilor motive de scânceală. În 1970, puterile nordiste deciseseră să polueze din nou Sudul, trimiţând filme scandaloase.

Ca majoritatea lucrurilor bune şi rele, pornografia sosise târziu în Mississippi. Atunci când Marchiza anunţase *Majoretele*, traficul continuase nepăsător. Când, a doua zi, fusese adăugat *XXX*, circulaţia se oprise şi spiritele se încinseseră în localurile din jurul pieţei. Premiera avusese loc într-o seară de luni, înaintea unei mulţimi mici, curioase şi destul de entuziaste. Recenziile de la şcoală fuseseră favorabile şi până marţi cete de adolescenţi se ascundeau prin păduri, mulţi cu binocluri, privind cu stupefacţie. După slujba de miercuri seara, clerul se organizase şi lansase un contraatac bazat mai mult pe intimidare, decât pe tactici viclene.

Învăţând de la protestatarii pentru drepturile civile, o grupare pentru care nu aveau nici cea mai măruntă simpatie, preoţii îşi conduseseră turmele de enoriaşi spre autostrada din faţa cinematografului, unde purtaseră pancarde, se rugaseră şi intonaseră imnuri, dar în acelaşi timp notaseră grăbiţi plăcuţele de înmatriculare ale maşinilor care încercau să intre.

Afacerea încetase brusc. Conducătorii corporaţiei din Nord îi acţionaseră imediat în judecată, cerând daune. Preoţii ripostaseră în mod similar şi nu fusese o surpriză când dublul dosar sfârşise în sala de judecată a Onorabilului Reuben V. Atlee, membru de o viaţă al Primei Biserici Prezbiteriene, urmaşul familiei Atlee, constructor al sanctuarului original şi de treizeci de ani profesor la şcoala de duminică, pentru o clasă de moşnegi care se reunea în bucătăria din demisolul lăcaşului sfânt.

Audierile duraseră trei zile. Deoarece niciun avocat din Clanton nu dorea să apere *Majoretele*, proprietarii erau reprezentaţi de o firmă mare din Jackson. O duzină de localnici depuseseră mărturie împotriva filmului, ţinând partea clerului.

După zece ani, la Facultatea de Drept din Tulane, Ray

studiase verdictul tatălui său în cazul respectiv. Urmând cele mai recente cazuri federale, judecătorul Atlee protejase drepturile protestatarilor, cu anumite restricţii. În acelaşi timp, citând un caz recent de obscenitate al cărui verdict fusese pronunţat de Tribunalul Suprem, permisese filmului să ruleze în continuare.

Din punct de vedere juridic, opinia sa n-ar fi putut să fie mai întemeiată. Din punct de vedere politic, n-ar fi putut să fie mai proastă. Nimeni nu fusese mulţumit. Telefonul zbârnâise toată noaptea, cu ameninţări anonime. Preoţii îl declaraseră pe Reuben Atlee trădător. „Aşteaptă tu următoarele alegeri!" îi promiseseră din amvoanele lor.

Scrisorile inundaseră redacţiile ziarelor *Clanton Chronicle* şi *The Ford County Times,* acuzându-l fără excepţie pe Atlee pentru că îngăduise asemenea mizerii în comunitatea lor neprihănită. Atunci când Judecătorul se plictisise finalmente de critici, decisese să replice. Îşi alesese locul şi momentul când s-o facă – într-o duminică, la Prima Biserică Prezbiteriană – şi vestea se răspândise cu iuţeală, aşa cum se întâmpla întotdeauna în Clanton. Înaintea unei biserici ticsite, judecătorul Atlee intrase sigur pe sine, străbătuse naosul, suise treptele mochetate şi se oprise în amvon. Era înalt de peste un metru optzeci şi voinic, iar costumul negru îi conferea o aură dominatoare.

— Un judecător care numără voturile înaintea procesului ar trebui să-şi ardă roba şi să plece din ţinut, începuse el sever.

Ray şi Forrest stătuseră cât mai departe cu putinţă, într-un colţ de la balcon, ambii gata să izbucnească în lacrimi. Îl imploraseră pe tatăl lor să le îngăduie să nu fie prezenţi, dar absenţa de la biserică nu era admisă, indiferent de circumstanţe.

Judecătorul le explicase celor mai puţini informaţi că, indiferent de opinii sau considerente personale, trebuiau urmate precedentele juridice, iar judecătorii buni urmează întotdeauna legea. Judecătorii slabi urmează masele. Judecătorii slabi au în minte numai voturile care să-i

menţină în post şi apoi se plâng de injusteţe când sentinţele lor laşe sunt supuse recursului la instanţele superioare.

— Puteţi să-mi spuneţi cum doriţi, se adresase el mulţimii amuţite, dar nu sunt un laş.

Ray auzea şi acum cuvintele acelea, îşi vedea şi acum tatăl acolo, în depărtare, singur, aidoma unui uriaş.

După o săptămână, protestatarii obosiseră, iar filmele porno îşi urmaseră cursul. *Kung-fu* revenise în forţă şi toţi fuseseră fericiţi. Peste alţi doi ani, judecătorul Atlee primise obişnuitele optzeci la sută din voturi în ţinutul Ford.

Ray azvârli chiştocul ţigării în direcţia unui tufiş şi porni spre camera lui. Noaptea era răcoroasă, aşa că deschise o fereastră şi ascultă automobilele care ieşeau din oraş şi dispăreau printre dealuri.

5

Fiecare stradă avea o istorie, fiecare clădire reprezenta o amintire. Cei binecuvântaţi cu copilării minunate pot să se plimbe pe străzile localităţii natale şi să-şi revadă, fericiţi, trecutul. Restul sunt mânaţi spre casă de îndatoriri şi caută să plece cât mai repede cu putinţă. După primele cincisprezece minute petrecute în Clanton, Ray de-abia aştepta să poată pleca.

Oraşul se schimbase şi în acelaşi timp rămăsese la fel. Pe autostrăzile ce se îndreptau spre el, clădirile metalice ieftine şi rulotele se înghesuiau cât mai aproape de drum, pentru vizibilitate maximă. În ţinutul Ford nu exista pic de planificare edilitară. Un proprietar putea construi orice, fără autorizaţie, fără inspecţii, fără certificate de urbanism, fără acordul vecinilor. Numai crescătoriile de porci şi centralele nucleare necesitau autorizaţii şi dosar de construcţie. Rezultatul era o aglomerare de demolări şi construiri care devenea tot mai hidoasă cu trecerea anilor.

În cartierele vechi, de lângă piaţă, oraşul nu se modificase însă deloc. Străzile lungi şi umbrite erau la fel de curate şi cochete ca pe vremea când Ray hoinărea cu bicicleta pe ele. Cele mai multe case aparţineau tot proprietarilor pe care-i cunoştea, iar în cazul celor care fuseseră vândute, se păstraseră obloanele vopsite şi peluza tunsă. Numai câteva erau neglijate. Vreo cinci fuseseră abandonate.

Aici, în centrul ţinutului Bibliei, se menţinuse regula nescrisă potrivit căreia duminica nu faci altceva decât să mergi la biserică, stai pe verandă, îţi vizitezi vecinii, te odihneşti şi te destinzi aşa cum a dorit-o Domnul.

Era înnorat şi destul de rece pentru luna mai, când Ray făcu un tur al locurilor în care-şi petrecuse copilăria, pierzând vremea până la ora stabilită şi străduindu-se să evoce amintiri frumoase din Clanton. Trecu pe lângă parcul Dizzy Dean, unde jucase în campionatul local de

baseball pentru Pirates, apoi pe lângă ştrandul public, unde se bălăcise în fiecare vară, mai puţin în 1969, când municipalitatea preferase să-l închidă decât să admită copiii negrilor. Zări apoi bisericile – baptistă, metodistă şi prezbiteriană – faţă în faţă la intersecţia dintre Second şi Elm, aidoma unor santinele alerte, cu turlele concurând în înălţime. Erau pustii acum, dar peste vreo oră habotnicii aveau să se adune pentru slujba de seară.

Piaţa era la fel de lipsită de viaţă ca şi străzile ce duceau spre ea. Cu 8 000 de locuitori, Clanton era suficient de mare ca să fi atras magazinele cu reduceri care nenorociseră atâtea orăşele. Aici însă oamenii rămăseseră credincioşi negustorilor localnici şi pe perimetrul pieţei nu exista nici măcar o singură clădire pustie sau închisă – un adevărat miracol. Magazinele detailiste se amestecau cu băncile, cabinetele de avocatură şi localurile, toate închise duminica.

Ray trecu fără grabă prin cimitir şi merse spre parcela familiei Atlee din partea veche, unde monumentele funerare erau mai mari. Unii dintre strămoşi ridicaseră adevărate palate pentru morţii lor. Ray bănuise dintotdeauna că moştenirea familiei, pe care el n-o văzuse niciodată, fusese înghiţită de cavourile acelea. Se îndreptă către mormântul mamei sale, ceva ce nu făcuse de ani buni. Ea fusese îngropată în capătul îndepărtat al parcelei, deoarece fusese o Atlee doar prin căsătorie.

În curând, în mai puţin de o oră, avea să stea în cabinetul Judecătorului, sorbind ceai solubil prost şi primind instrucţiuni despre modul exact în care îşi va îngropa tatăl. Urmau să fie date multe ordine, decizii şi îndrumări, deoarece Judecătorul era un om de vază şi-i păsa extrem de mult de felul în care va fi evocat.

Ray se întoarse în maşină şi trecu pe lângă turnul de apă în care se căţărase de două ori, a doua oară cu poliţia aşteptându-l la bază. Se strâmbă spre vechiul său liceu, un loc în care nu mai pusese piciorul de când părăsise oraşul. Dincolo de acesta se afla terenul de fotbal, unde Forrest Atlee îşi călcase în picioare oponenţii şi aproape că

devenise faimos, înainte de a fi eliminat din echipă.

Era 16.40, duminică, 7 mai. Momentul reuniunii de familie.

* * *

La Maple Run nu se zărea niciun semn de viaţă. Peluza din faţă fusese tunsă recent, iar vechiul Lincoln negru al Judecătorului era parcat în spate, dar acelea constituiau singurele semne că aici locuia, de mulţi ani, cineva.

Faţada clădirii era dominată de patru coloane mari şi rotunde, sub un portic; pe vremea când Ray locuise aici, coloanele fuseseră vopsite în alb, dar acum erau înverzite de iederă şi viţă sălbatică. Glicina suia nestăvilită peste coloane, pe acoperiş. Buruienile sufocau totul – rondurile de flori, tufele, aleile.

Amintirile îl loviră cu putere, aşa cum făceau întotdeauna, când opri în parcare şi clătină din cap, văzând starea unei locuinţe cândva maiestuoase. Şi, tot ca de fiecare dată, erau însoţite de acelaşi val de vinovăţie. Ar fi trebuit să rămână aici, să se fi alăturat bătrânului şi să fi întemeiat firma Atlee & Atlee, să se fi însurat cu o fată din partea locului şi să fi zămislit o droaie de urmaşi care să locuiască la Maple Run, unde l-ar fi adorat pe Judecător şi i-ar fi făcut bătrâneţile fericite.

Trânti portiera cât putu de tare, sperând să atragă atenţia oricui ar fi trebuit să fie alertat, dar sunetul de-abia se auzi în Maple Run. Casa vecină, din dreapta era o altă relicvă ocupată de o familie de fete bătrâne, care mureau una câte una de câteva decenii. Fusese construită tot înaintea războiului de secesiune, dar nu era acoperită de iederă şi buruieni, fiind complet umbrită de cinci dintre cei mai mari stejari din Clanton.

Treptele şi veranda din faţă fuseseră măturate recent. O măturică era rezemată de uşa întredeschisă. Judecătorul refuza să încuie casa şi, fiindcă refuza de asemenea să-şi instaleze aer condiţionat, lăsa permanent uşile şi ferestrele deschise.

Ray inspiră adânc şi împinse uşa până când aceasta se lovi de opritor, scoţând un sunet surd. Păşi înăuntru şi aşteptă să fie izbit de miros, indiferent care ar fi fost natura sa de această dată. Ani de zile, Judecătorul avusese o pisică bătrână, cu obiceiuri dintre cele mai proaste, iar locuinţa trăda asta Însă pisica dispăruse, iar mirosul nu era defel neplăcut. Aerul dinăuntru era cald, prăfos şi purta izul puternic al tutunului de pipă.

— Este cineva acasă? întrebă Ray, nu prea tare.

Niciun răspuns.

Ca şi restul casei, holul era utilizat pentru depozitarea cutiilor cu dosare şi hârţoage vechi de care Judecătorul se agăţa, de parcă ar fi fost importante. Zăceau acolo din clipa în care fusese evacuat din tribunal. Ray privi în dreapta, spre sufrageria unde nimic nu se schimbase de patruzeci de ani, şi dădu colţul, spre coridorul de asemenea ticsit de cutii. Păşi fără zgomot şi strecură capul în cabinetul tatălui său.

Judecătorul moţăia pe canapea.

Bărbatul se retrase iute şi porni spre bucătărie, unde, surprinzător, în chiuvetă nu existau farfurii murdare, iar mesele erau curate. De obicei, bucătăria era o catastrofă, însă nu şi azi. Găsi o sticluţă de apă minerală în frigider şi se aşeză la masă, încercând să decidă dacă să-şi trezească tatăl sau să amine inevitabilul. Bătrânul era bolnav şi avea nevoie de odihnă, aşa că Ray bău din sticlă şi privi ceasul de deasupra plitei, care avansa lent spre ora 17.

Forrest avea să apară, în privinţa asta era sigur. Întâlnirea era prea importantă ca s-o rateze, dar nu fusese punctual în viaţa lui. Refuza să poarte ceas şi pretindea că nu ştia niciodată în ce zi se afla, iar oamenii îl credeau.

Fix la ora 17, Ray decise că se săturase să aştepte. Străbătuse un drum lung pentru momentul acesta şi dorea să rezolve problema. Intră în cabinet, observă că tatăl său nu se clintise şi, timp de aproape două minute, rămase locului, nedorind să-l trezească, şi în acelaşi timp simţindu-se ca un intrus.

Judecătorul era îmbrăcat în aceiaşi pantaloni negri şi

aceeaşi cămaşă albă şi scrobită pe care le purtase de când ţinea Ray minte. Bretele bleumarin, şosete negre şi pantofi negri cu găurele. Slăbise şi se pierdea în haine. Era palid şi tras la faţă, cu părul rar, pieptănat peste cap. Mâinile încrucişate în dreptul taliei erau aproape la fel de albe ca şi cămaşa.

Lângă mâini, ataşat de curea în partea dreaptă, se zărea un container micuţ de plastic alb. Ray se apropie un pas, în tăcere, ca să privească mai bine. Era un flacon de morfină.

Ray închise ochii, iar apoi îi deschise şi privi în jurul încăperii. Biroul cu capac rulant de sub generalul Forrest nu se modificase de când îl ştia. Vechea maşină de scris Underwood era tot acolo, cu un teanc de coli alături. La un metru mai departe se afla biroul mare, de mahon, moştenit de la strămoşul Atlee care luptase alături de Forrest.

Sub privirea severă a generalului Nathan Bedford Forrest, şi stând acolo, în mijlocul unei odăi aflate în afara timpului, Ray începu să-şi dea seama că tatăl său nu răsufla. Înţelese asta treptat. Tuşi, dar nu căpătă nici cel mai mic răspuns. După aceea, se aplecă şi atinse încheietura stângă a Judecătorului. Nu simţi pulsul.

Judecătorul Reuben V. Atlee murise.

6

În cabinet exista un scaun de răchită vechi, cu o pernă zdrenţuită şi o cuvertură destrămată pe spătar. Nimeni nu-l folosise vreodată, cu excepţia pisicii. Ray se retrase cu spatele şi se lăsă în el, pentru că era locul cel mai apropiat în care se putea aşeza, iar apoi rămase mult timp acolo, vizavi de canapea, aşteptând ca tatăl său să înceapă să respire, să se trezească, să se ridice în capul oaselor, să preia conducerea situaţiei şi să întrebe unde era Forrest.

Judecătorul continuă să rămână nemişcat. Singura răsuflare din Maple Run o reprezenta efortul destul de chinuitor al lui Ray de a-şi recâştiga autocontrolul. Casa era tăcută, iar aerul nemişcat părea şi mai apăsător. Bărbatul fixă cu privirea mâinile palide, care se odihneau liniştite, şi aşteptă să se mişte oricât de puţin. În sus şi în jos, foarte lent, pe măsură ce sângele reîncepea să fie pompat, iar plămânii se umpleau şi se goleau. Nu se întâmplă însă nimic. Tatăl lui era rigid ca lemnul, cu mâinile şi picioarele alipite, bărbia în piept, de parcă ar fi ştiut, atunci când se întinsese, că acea moţăiala va fi veşnică. Buzele erau strânse, cu o urmă de surâs. Drogul puternic curmase durerile.

Pe măsură ce şocul începea să se destrame, prinseră să-l asalteze întrebările. De cât timp murise? îl răpusese cancerul, sau pur şi simplu luase o doză prea mare? Care era diferenţa?

Înscenase totul pentru fii săi? Unde naiba era Forrest? Desigur, nu că l-ar fi ajutat cine ştie ce.

Singur cu tatăl său pentru ultima dată, Ray îşi stăvili lacrimile şi obişnuitele întrebări chinuitoare – „De ce n-am venit mai devreme?”, De ce n-am venit mai des? De ce n-am scris şi n-am telefonat?", iar lista putea să continue, dacă ar fi îngăduit-o.

În cele din urmă, se mişcă. Îngenunche în tăcere lângă canapea, îşi puse capul pe pieptul Judecătorului şi şopti:

– Te iubesc, tată.

După aceea, spuse o rugăciune scurtă. Când se ridică, avea lacrimi în ochi, deşi nu voia să plângă. Fratele lui mai mic avea să apară dintr-o clipă în alta şi Ray era decis să controleze situaţia fără emoţii.

Pe biroul de mahon, găsi scrumiera cu două pipe. Una era goală. Cealaltă era plină de tutun şi se fumase recent din ea. Părea uşor călduţă, cel puţin aşa i se păru lui Ray, deşi nu putea să fie sigur. Şi-l putea imagina pe Judecător fumând, în timp ce-şi aranja hârtiile pe birou, nedorind ca băieţii să vadă o dezordine prea mare, pentru ca apoi, când durerea îl lovise, să se întindă pe canapea şi să ia o doză mică de morfină, ca să-și mai alunge suferinţa, alunecând apoi în moarte.

Lângă Underwood se afla unul dintre plicurile oficiale ale Judecătorului. Pe el scria „Testamentul final al lui Reuben V. Atlee”. Dedesubt era consemnată data de ieri, 6 mai 2000. Ray îl luă şi părăsi cabinetul. Găsi o altă sticlă de apă minerală în frigider şi o duse pe veranda din faţă, unde se aşeză în leagăn şi-l aşteptă pe Forrest.

Ar fi trebuit să sune la serviciile funerare şi să-şi scoată tatăl din casă înainte de sosirea lui Forrest? Dezbătu problema cu încrâncenare pentru o vreme, iar apoi citi testamentul. Era un document simplu, de numai o pagină, lipsit de surprize.

Decise să aştepte exact până la ora 18, iar dacă Forrest nu apărea până atunci, să sune la serviciile funerare.

Judecătorul era tot mort când Ray reveni în cabinet, ceea ce nu era deloc o surpriză. Puse plicul la locul său, lângă maşina de scris, răsfoi prin alte hârtii şi, la început, încercă o senzaţie stranie pentru că proceda în felul acela. Avea totuşi să fie executorul testamentar al tatălui său şi, în curând, urma să se ocupe de toate actele necesare. Trebuia să inventarieze bunurile, să achite facturile, să ajute la legalizarea ultimelor resturi ale banilor familiei Atlee şi, în cele din urmă, să le îngroape. Testamentul împărţea totul între cei doi fii, aşa că succesiunea avea să fie clară şi relativ simplă.

Privind ceasul şi aşteptându-şi fratele, Ray începu să examineze cabinetul, fiecare pas fiindu-i urmărit cu atenţie de generalul Forrest. Era cât mai silenţios, nedorind în continuare să-şi tulbure tatăl. Sertarele birouaşului cu capac erau pline cu obiecte de papetărie. Pe biroul de mahon se afla un teanc de corespondenţă curentă.

Înapoia canapelei, peretele era acoperit de rafturi ticsite cu tratate juridice care păreau să fi fost neglijate de decenii. Rafturile construite din lemn de nuc reprezentau un cadou din partea unui ucigaş eliberat din închisoare de către bunicul Judecătorului cu un secol în urmă, conform tradiţiei de familie, care, ca regulă generală, nu fusese pusă sub semnul întrebării, până la apariţia lui Forrest. Rafturile erau aşezate pe o comodă lungă, tot din lemn de nuc, înaltă de cel mult un metru. Comoda avea şase uşiţe şi era destinată depozitării. Ray nu se uitase niciodată în ea. Canapeaua se găsea în faţa comodei, blocând-o aproape complet vederii.

Una dintre uşiţele comodei era deschisă. În interior, Ray distinse o stivă ordonată de cutii de papetărie Blake & Son, verde-închis, aceleaşi pe care le ştia dintotdeauna. Blake & Son era o tipografie veche din Memphis. Practic, toţi avocaţii şi judecătorii din stat cumpărau plicuri şi coli cu antet de la ea şi o făcuseră din vremuri imemoriale. Ray se aplecă şi trecu în spatele canapelei, ca să vadă mai bine. Spaţiile de depozitare erau mici şi întunecate.

O cutie pentru plicuri, lipsită de capac, fusese lăsată în uşiţa deschisă, la numai câţiva centimetri deasupra podelei, înăuntrul ei nu se găseau însă plicuri. Cutia era umplută cu bani: bancnote de o sută de dolari. Sute de bancnote, aranjate ordonat într-o cutie lată de treizeci de centimetri, lungă de patruzeci şi cinci şi înaltă de vreo doisprezece. Ray ridică cutia şi constată că era grea. În adâncul comodei fuseseră înghesuite alte câteva zeci.

Bărbatul mai scoase o cutie, la întâmplare. Era de asemenea ticsită cu bancnote de o sută de dolari. La fel şi a treia, în a patra cutie, bancnotele erau înfăşurate cu banderole de hârtie galbenă, pe care fusese tipărit „2000”.

Numără repede cincizeci şi trei de banderole.

O sută şase mii de dolari.

Târându-se în patru labe în lungul canapelei, atent să nu atingă şi să nu mişte nimic de la locul său, Ray deschise celelalte şase uşiţe ale comodei. Cu totul erau cel puţin douăzeci de cutii Blake & Son verde-închis.

Se ridică în picioare, porni spre uşa cabinetului, iar apoi traversă holul şi ieşi pe veranda din faţă, la aer curat. Se simţea ameţit şi, când se aşeză pe treapta cea mai de sus, o picătură mare de transpiraţie i se rostogoli de pe nas şi-i căzu pe pantaloni.

* * *

Deşi o gândire limpede nu era pe deplin posibilă, Ray izbuti să facă nişte calcule rapide. Presupunând că ar fi fost douăzeci de cutii şi că fiecare conţinea cel puţin o sută de mii de dolari, atunci bănetul depăşea cu mult orice ar fi încasat Judecătorul în treizeci şi doi de ani de slujbă. Funcţia se judecător al Curţii de Echitate îi ocupase tot timpul; nu avusese timp de activităţi suplimentare şi practic nu mai făcuse nimic de la înfrângerea în alegeri, cu nouă ani în urmă.

Nu era un împătimit al jocurilor de noroc şi, după ştiinţa lui Ray, nu cumpărase niciodată vreo acţiune la bursă.

O maşină se apropie pe stradă. Ray înlemni, temându-se că era Forrest. Maşina trecu mai departe, iar bărbatul sări în picioare şi fugi spre cabinet. Ridică un capăt al canapelei şi-l îndepărtă cu cincisprezece centimetri de rafturi, apoi procedă la fel cu capătul opus. Se lăsă în genunchi şi începu să scoată cutiile Blake & Son. Când făcu o stivă de cinci, le duse prin bucătărie, spre o debara din spate, înapoia cămării, unde camerista Irene îşi ţinuse întotdeauna măturile şi periile. Aceleaşi obiecte se găseau şi acum acolo, evident neatinse după moartea ei. Ray rupse pânzele de păianjen, iar apoi aşeză cutiile pe jos.

Debaraua nu avea ferestre, aşa că Ray nu putea fi văzut din bucătărie.

Din sufragerie, inspecta aleea pentru maşini de la

stradă, nu zări nimic şi alergă înapoi în cabinet, unde echilibra şapte cutii Blake & Son în altă stivă şi le duse în debara. Înapoi la fereastra sufrageriei, nimeni afară, înapoi în cabinet, unde Judecătorul era tot mai rece cu fiecare clipă. Alte două drumuri până la debara şi termină treaba. Douăzeci şi şapte de cutii, toate depozitate în siguranţă, într-un loc unde nu avea să le caute nimeni.

Era aproape ora 18 când Ray se duse la automobilul său şi scoase geanta cu schimburi. Avea nevoie de o cămaşă care să nu fie îmbibată de transpiraţie şi de pantaloni curaţi. Casa era plină de praf şi murdărie, iar el ar fi pătat orice ar fi atins. Se spălă şi se şterse cu prosopul în singura baie de la parter. După aceea aranja cabinetul, mută canapeaua la locul ei şi trecu dintr-o cameră în alta, căutând alte comode.

Se găsea la etaj, în dormitorul Judecătorului, cu ferestrele deschise, scotocind prin dulapuri, când auzi o maşină pe stradă. Coborî în fugă şi izbuti să se instaleze în leagănul de pe verandă, exact în clipa când Forrest parca înapoia Audiului său. Ray respiră adânc şi se strădui să se calmeze.

Şocul unui tată mort era îndeajuns pentru o zi. Şocul descoperirii banilor îl făcea să tremure din tot corpul.

Forrest urcă treptele cât putu mai încet, cu mâinile înfundate adânc în buzunarele pantalonilor albi de pictor. Era încălţat cu bocanci de armată negru-strălucitor, cu şireturi verde-viu. Întotdeauna altfel.

— Salut, Forrest, rosti Ray încet şi fratele său se răsuci şi-l văzu.

— Salut, frăţioare.

— A murit.

Forrest se opri şi, pentru o clipă, îl cercetă cu privirea, după care se uită spre stradă. Purta un sacou maro vechi peste un tricou roşu, o combinaţie pe care nimeni, cu excepţia lui, n-ar fi încercat-o. Şi nimeni, cu excepţia lui, n-ar fi avut succes în ea. Ca primul spirit liber autoproclamat din Clanton, Forrest se străduise dintotdeauna să fie excentric, extravagant, avangardist, la curent cu ultima

modă.

Se mai îngrăşase, dar îi stătea bine. Părul lung şi nisipiu încărunţea mult mai repede decât al lui Ray. Purta o şapcă uzată de base-ball cu însemnele celor de la Cubs.

— Unde-i? întrebă el.

— Înăuntru.

Forrest trase uşa din plasă şi Ray îl urmă în casă. Se opri în uşa cabinetului şi păru nesigur în legătură cu ce să facă în continuare. Privindu-şi tatăl, capul îi căzu încet spre un umăr şi, pentru o clipă, Ray se gândi că s-ar fi putut prăbuşi. Deşi încerca să lase impresia unui dur, emoţiile lui Forrest ieşeau întotdeauna imediat la suprafaţă.

— Dumnezeule, bolborosi el, iar apoi înainta stângaci spre scaunul din răchită în care se aşează şi privi neîncrezător spre Judecător. A murit de-adevăratelea? reuşi să articuleze printre fălcile încleştate.

— Da.

Forrest înghiţi un nod şi-şi stăvili lacrimile, pentru ca în cele din urmă să întrebe:

— Când ai ajuns aici?

Ray se aşează pe un taburet rotativ şi-l întoarse spre fratele său.

— Pe la cinci. Am intrat, am crezut că moţăia şi abia după aceea mi-am dat seama că era mort.

— Îmi pare rău c-a trebuit să-l găseşti tocmai tu, zise Forrest, ştergându-şi colţurile ochilor.

— Cineva trebuia să-l găsească.

— Ce facem acum?

— Sunăm la serviciile funerare.

Forrest încuviinţă, de parcă ar fi ştiut că exact aşa trebuia procedat. Se sculă încet şi nesigur şi se apropie de canapea. Atinse mâinile tatălui său.

— De cât timp murise? mormăi el cu o voce răguşită şi tensionată.

— Nu ştiu. De vreo două ore.

— Ce-i asta?

— Un flacon de morfină.

— Crezi c-a luat o doză prea mare?

— Sper să fi fost aşa, răspunse Ray.

— Cred c-ar fi trebuit să fi fost aici amândoi.

— Hai să n-o luăm de la capăt.

Forrest privi în jurul încăperii, ca şi cum n-ar mai fi intrat niciodată acolo. Se apropie de biroul cu capac rulant şi se uită la maşina de scris.

— Până la urmă, spuse el, n-a mai avut nevoie de o panglică nouă.

— Aşa-i, încuviinţă Ray, trăgând cu ochiul către comoda dinapoia canapelei. Acolo e testamentul, dacă vrei să-l citeşti. Semnat cu data de ieri.

— Ce conţine?

— Totul se împarte între noi doi. Eu voi fi executorul.

— Mi se pare normal.

Forrest ocoli biroul de mahon şi cercetă rapid; din ochi teancurile de hârtii care-l acopereau.

— Au trecut nouă ani de când n-am mai călcat în casa asta. Greu de crezut, aşa-i?

— Da.

— Am fost pe-aici la câteva zile după alegeri, i-am zis că-mi părea rău că electoratul a renunţat la el, iar apoi i-am cerut bani. Ne-am certat.

— Haide, Forrest, nu-ncepe acum…

Poveştile despre certurile dintre Forrest şi Judecător erau interminabile.

— N-am mai căpătat niciodată banii ăia, mormăi el, deschizând un sertar. Cred că va trebui să inventariem totul, nu?

— Aşa-i, dar nu acum.

— O s-o faci tu, Ray. Tu eşti executorul, tu te ocupi de chestiile neplăcute.

— Trebuie să sunăm la serviciile funerare.

— Eu trebuie neapărat să beau ceva.

— Nu, Forrest, te rog.

— Termină, Ray. Beau când am chef.

— Asta a fost dovedit de o mie de ori. Haide, o să sun la serviciile funerare şi o să-i aşteptăm pe verandă.

* * *

Primul sosi un poliţist, un tânăr ras în cap, care arăta ca şi cum ar fi fost deranjat din siesta de duminică. Puse întrebări pe veranda din faţă, după care examina corpul. Trebuiau completate documente şi, în timp ce o făceau, Ray pregăti o carafă de ceai instant cu mult zahăr.

— Cauza decesului? întrebă poliţistul.

— Cancer, probleme cardiace, diabet, vârsta, răspunse Ray. Şi el, şi Forrest se balansau încetişor în leagăn.

— N-ajunge? făcu Forrest, obraznic.

Orice respect pe care l-ar fi avut cândva faţă de poliţie fusese abandonat de mult.

— Veţi solicita o autopsie?

— Nu, răspunseră cei doi la unison.

Poliţistul termină de completat formularele şi luă semnături de la ambii fraţi. După ce plecă, Ray observă:

— Acum vestea se va răspândi instantaneu.

— Nu şi-n frumosul nostru orăşel.

— Greu de crezut, aşa-i? Să ştii totuşi că oamenii bârfesc şi aici.

— Persoana mea i-a alimentat vreme de douăzeci de ani.

— Asta aşa-i.

Stăteau unul lângă celălalt, ţinând în mâini pahare goale.

— Ia zi, în ce constă moştenirea? întrebă Forrest în cele din urmă.

— Vrei să vezi testamentul?

— Nu, spune-mi tu.

— Şi-a enumerat bunurile – casa, mobilierul, maşina, cărţile, 6000 de dolari depuşi în bancă.

— Atât?

— Doar atât a trecut în testament, zise Ray, ocolind minciuna.

— Cu siguranţă, trebuie să fie mai mulţi bani pe-aici, replică Forrest, gata să înceapă să caute.

— Cred că i-a donat pe toţi, răspunse Ray calm.

— Şi pensia statală?

— A renunţat la ea când a pierdut alegerile – o gafă teribilă. L-a costat zeci de mii de dolari. Bănuiesc că toţi ceilalţi bani i-a donat.

— N-ai de gând să mă tragi pe sfoară, nu-i aşa, Ray?

— Fii serios, Forrest, n-avem pe ce să ne certăm.

— Datorii?

— Zicea că n-avea niciuna.

— Altceva?

— Dacă vrei, poţi să citeşti testamentul.

— Nu acum.

— L-a semnat ieri.

— Crezi c-a plănuit totul?

— Mie aşa mi se pare.

O furgonetă neagră, de la casa funerară Magargel se opri în faţă la Maple Run, apoi viră încet, intrând pe aleea spre casă.

Forrest se aplecă în faţă, cu coatele pe genunchi şi faţa îngropată în palme şi începu să plângă.

7

In spatele furgonetei se găsea medicul legist, Thurber Foreman, în aceeaşi camionetă Dodge roşie pe care o conducea de pe timpul când Ray era la colegiu, iar după Thurber venea Silas Palmer, reverendul Primei Biserici Prezbiteriene, un scoţian mititel, căruia nu-i puteai ghici vârsta şi care-i botezase pe fraţii Atlee. Forrest o şterse pe neobservate şi se ascunse în curtea din spate, în vreme ce Ray îi întâmpină pe nou-veniţi pe terasa din faţă. Primi condoleanţe. Domnul B.J. Magargel de la casa de servicii funerare şi reverendul Palmer aproape că izbucniră în plâns. Thurber văzuse nenumăraţi decedaţi. Nu avea însă niciun interes financiar în acesta şi părea indiferent, cel puţin pentru moment.

Ray îi conduse în cabinet, unde îl priviră respectuos pe judecătorul Atlee, timp suficient pentru ca Thurber să decidă în mod oficial că murise. O făcu în tăcere, fără un cuvânt, mulţumindu-se să încuviinţeze scurt, sobru şi birocratic din bărbie spre domnul Magargel, parcă spunându-i: „Este mort. Te poţi ocupa de el.” Magargel răspunse printr-un gest similar, completând astfel un ritual silenţios, pe care cei doi îl parcurseseră de multe ori împreună.

Thurber scoase o singură foaie de hârtie şi ceru datele de bază. Numele complet al Judecătorului, data şi locul naşterii, rudele cele mai apropiate. Pentru a doua oară, Ray refuză autopsia.

Ray şi reverendul Palmer ieşiră din cameră şi se aşezară la masa din sufragerie. Reverendul era mult mai emoţionat decât fiul. Îl adorase pe Judecător şi declară că-i fusese prieten apropiat.

O înmormântare pentru o persoană de importanţa lui Reuben Atlee avea să adune mulţi prieteni şi admiratori, de aceea trebuia să fie bine plănuită.

— Reuben şi cu mine am discutat despre asta, nu cu

mult timp în urmă, vorbi Palmer cu un glas scăzut şi răguşit, gata să se înece dintr-o clipă în alta.

— Asta-i bine, încuviinţă Ray.

— El a ales imnurile şi scripturile, şi a făcut o listă cu cei care vor purta sicriul.

Ray încă nu se gândise la asemenea detalii. Poate că i-ar fi venit în minte, dacă nu s-ar fi împiedicat de cele două milioane de bani gheaţă. Mintea lui suprasolicitată îl asculta pe Palmer şi înţelegea majoritatea cuvintelor, dar apoi revenea la debaraua cu mături şi începea din nou să fie prinsă în vârtej. Brusc se simţi neliniştit pentru că Thurber şi Magargel rămăseseră singuri cu Judecătorul în cabinet. „Relaxează-te”, îşi repetă el întruna.

— Mulţumesc, spuse el apoi, realmente uşurat pentru că detaliile fuseseră puse la punct.

Ajutorul domnului Magargel împinse o targa pe rotile pe uşa din faţă, prin hol, şi se chinui s-o introducă în cabinetul Judecătorului.

— În plus, dorea o ceremonie, continuă reverendul. Ceremoniile reprezentau o tradiţie, un preludiu necesar la o înmormântare corespunzătoare, mai ales în rândul bătrânilor. Ray încuviinţă din cap.

— Aici, în casă.

— Nu, replică imediat Ray. Nu în casă.

Imediat ce rămânea singur, dorea să cerceteze fiecare centimetru pătrat al casei, în căutare de alte bogăţii. De asemenea, îl îngrijorau banii din debara. Câţi erau? De cât timp avea nevoie ca să-i numere? Erau cumva falşi? De unde proveneau? Ce trebuia să facă cu ei? Unde să-i ducă? Cui să pomenească despre ei? Avea nevoie să fie singur, ca să se gândească, să pună lucrurile cap la cap şi să întocmească un plan.

— Tatăl tău a fost foarte clar în privinţa asta, zise Palmer.

— Îmi pare rău, domnule reverend. Vom organiza o ceremonie, dar nu aici.

— Pot să te întreb de ce nu vrei aici?

— Din cauza mamei.

Reverendul surise, încuviinţă din cap şi spuse:

— Mi-o amintesc pe mama ta.

— Au depus-o pe masă acolo, în sufrageria din faţă, şi timp de două zile tot oraşul a defilat prin faţa ei. Eu şi cu fratele meu ne-am ascuns la etaj şi l-am blestemat pe tata pentru spectacolul acela.

Vorbea ferm, cu ochi arzători.

— Domnule reverend, în casa aceasta nu se va organiza nicio ceremonie.

Ray era realmente sincer. În acelaşi timp, îl îngrijora securitatea locului. Un priveghi ar fi necesitat dereticarea amănunţită a casei de o firmă de curăţenie, pregătirea mâncării de către o firmă de *catering***,** plus coroane şi jerbe aduse de la florării. Iar toate activităţile acelea ar fi demarat chiar de dimineaţă.

— Înţeleg, aprobă reverendul.

Ajutorul domnului Magargel se retrase cu spatele, trăgând targa cu rotile, care era împinsă uşor de şeful său. Judecătorul era acoperit de la cap la picioare cu un cearşaf alb, scrobit, care fusese băgat sub el, pe părţi. Urmaţi de Thurber, îl scoaseră din cabinet, traversară veranda din faţă şi coborâră treptele – ultimul Atlee care locuise în Maple Run.

* * *

După o jumătate de oră, Forrest se materializa de undeva din casă. Avea în mână un pahar înalt şi transparent, umplut cu un lichid maroniu cu aspect dubios, care nu era în niciun caz ceai cu gheaţă.

— Au plecat? întrebă el, privind aleea.

— Da, încuviinţă Ray.

Stătea pe treptele din faţă şi fuma o ţigară de foi. Când Forrest se aşeză lângă el, izul de whisky îl urmă imediat.

— Unde ai găsit băutura? se interesă Ray.

— Avea o ascunzătoare în baie. Vrei şi tu?

— Nu. De când ştiai de ascunzătoarea aia?

— De treizeci de ani.

O duzină de predici i se iviră brusc în minte, dar Ray le alungă pe toate. Le ţinuse de multe ori până atunci şi era evident că nu avuseseră niciun efect, deoarece Forrest bea acum Bourbon după 141 de zile de abstinenţă.

— Ce face Ellie? întrebă el după ce pufăi din ţigară.

— La fel de nebună ca-ntotdeauna.

— O să vină la înmormântare?

— Nu, a ajuns la 150 de kilograme. Şaptezeci şi cinci este limita pentru ea. Dacă are sub şaptezeci şi cinci, iese din casă. Peste şaptezeci şi cinci, se încuie înăuntru.

— A avut vreodată mai puţin de şaptezeci şi cinci?

— Acum trei-patru ani. A găsit un doctor entuziast, care a îndopat-o cu pilule. Ajunsese la cincizeci de kilograme. Doctorul a intrat la pârnaie şi ea s-a îngrăşat cu o sută de kilograme. O sută cincizeci este totuşi maximul. Se cântăreşte zilnic şi intră-n panică dacă acul sare de 150.

— I-am spus reverendului Palmer că vom avea o ceremonie, dar nu aici, nu în casă.

— Tu eşti executorul.

— Eşti de acord?

— Sigur că da.

O sorbitură lungă din Bourbon, un alt pufăit prelung din ţigară.

— Ce mai ştii de paraşuta aia care ţi-a tras clapa? Cum o chema?

— Vicki.

— Aşa-i, Vicki. Am urât-o din clipa când am văzut-o la nunta ta.

— Păcat că n-am făcut-o şi eu.

— Mai e pe-acolo?

— Da, am văzut-o săptămâna trecută la aeroport, coborând din avionul ei particular.

— S-a măritat cu un băşinos bătrân, nu? Un escroc de pe Wall Street.

— Exact. Hai să nu mai vorbim despre asta.

— Tu ai început să vorbeşti despre femei.

— Asta a fost mereu o greşeală mare. Forrest mai trase un gât de whisky, apoi spuse:

— Atunci să vorbim despre bani. Unde sunt?

Ray tresări imperceptibil şi simţi că i se opreşte inima, însă Forrest privea peluza din faţă şi nu observă nimic. „La ce bani te referi, dragă frăţioare?”

— I-a donat.

— De ce?

— Erau banii lui, nu ai noştri.

— De ce nu ne-a lăsat şi nouă ceva?

Nu cu mulţi ani în urmă, Judecătorul îi mărturisise lui Ray că într-o perioadă de cincisprezece ani cheltuise peste 90000 de dolari cu Forrest pe comisioane pentru avocaţi, amenzi şi tratamente de dezintoxicare. Ar fi putut să-i lase banii aceia lui Forrest, ca să-i bea sau să-şi cumpere droguri, sau i-ar fi putut dona operelor de binefacere şi familiilor nevoiaşe. Ray avea o profesiune şi se putea descurca singur.

— Ne-a lăsat casa, răspunse el.

— Ce se va întâmpla cu ea?

— Dacă vrei, o vindem. Banii intră alături de toţi ceilalţi. Cincizeci la sută vor fi taxele către stat. Legalizarea va dura un an.

— Dă-mi suma finală.

— O să fim norocoşi, dacă peste un an putem împărţi între noi 50000.

Desigur, mai existau şi alte bunuri. Averea aştepta inocentă în debaraua măturilor, dar Ray avea nevoie de timp s-o evalueze. Erau bani murdari? Trebuiau să fie incluşi în masa succesorală? Dacă o făcea, aveau să producă necazuri teribile, în primul rând, trebuia să le explice provenienţa. În al doilea rând, cel puţin jumătate avea să dispară în taxe şi impozite. În al treilea rând, Forrest avea să-şi umple buzunarele cu nişte bani gheaţă care probabil că aveau să-i aducă moartea.

— Aşadar, peste un an capăt douăzeci şi cinci de miare? întrebă Forrest.

Ray nu-şi putu da seama dacă era nerăbdător sau dezgustat.

— Cam aşa ceva.

— Tu vrei casa?

— Nu – o vrei tu?

— Nici vorbă, nu mai intru acolo.

— Haide, Forrest…

— Ştii bine că m-a dat afară şi mi-a spus c-am făcut destul familia de ruşine. Mi-a zis să nu mai pun piciorul aici.

— Mai târziu şi-a cerut scuze. Un gâlgâit scurt.

— Da, şi-a cerut, însă locul ăsta mă deprimă. Tu eşti executorul, ocupă-te tu. Trimite-mi cecul, când se autentifică testamentul.

— Ar trebui cel puţin să facem împreună inventarul.

— Nu pun mâna pe lucrurile lui, rosti Forrest şi se ridică. Vreau o bere. Au trecut cinci luni şi vreau o bere.

Porni spre maşină în timp ce vorbea.

— Vrei şi tu?

— Nu.

— Vrei să vii cu mine?

Ray ar fi mers, ca să-şi poată proteja fratele, însă simţea imboldul mai puternic de a rămâne pe loc ca să protejeze averea familiei Atlee. Judecătorul nu-şi încuia niciodată casa. Unde erau cheile?

— Te aştept aici, îi răspunse el.

— Cum vrei.

* * *

Următorul musafir nu fu o surpriză. Ray era în bucătărie, scotocind prin sertare după chei, când auzi un glas puternic strigând la uşa din faţă. Deşi nu-l mai auzise de ani buni, nu încăpea îndoială că-i aparţinea lui Harry Rex Vonner.

Se îmbrăţişară; o strânsoare ca de urs din partea lui Harry Rex, o strângere scurtă pentru Ray.

— Condoleanţe, repetă Harry Rex de câteva ori.

Era înalt, cu pieptul şi abdomenul lat, un bărbat masiv, care-l venerase pe judecătorul Atlee şi ar fi făcut orice pentru băieţii lui. Era un avocat strălucit, rămas în captivitatea unui orăşel, la care judecătorul Atlee apelase

mereu când Forrest avusese probleme cu legea.

— Când ai sosit?

— Pe la cinci. L-am găsit în cabinet.

— De două săptămâni sunt prins cu procese şi nici măcar n-am mai vorbit cu el. Unde-i Forrest?

— S-a dus să cumpere bere.

Amândoi rumegară gravitatea gestului. Stăteau în balansoare, lângă leagăn.

— Mă bucur să te revăd, Ray.

— Şi eu mă bucur.

— Nu-mi vine să cred c-a murit.

— Nici mie. Crezusem că va fi mereu aici. Harry Rex îşi şterse ochii cu dosul mânecii.

— Îmi pare atât de rău, murmură el. Pur şi simplu, nu-mi vine să cred. L-am văzut acum vreo două săptămâni, cam aşa ceva. Mergea de colo-colo, cu mintea brici. Avea dureri, dar nu se plângea.

— Îi mai dăduseră un an, şi asta a fost acum douăsprezece luni. Crezusem însă c-o s-o ducă mai mult.

— Şi eu. Un bătrânel dat naibii…

— Vrei nişte ceai?

— Mulţumesc.

Ray merse în bucătărie şi umplu două pahare cu ceai cu gheaţă. Le aduse pe verandă şi spuse:

— Nu-i prea grozav.

Harry Rex sorbi şi încuviinţă din cap.

— Cel puţin e rece.

— Trebuie să organizăm o ceremonie şi n-o s-o facem aici. Ai vreo idee în privinţa asta?

Avocatul se gândi o clipă, iar apoi se aplecă în faţă, zâmbind larg.

— Să-l depunem la tribunal, în rotonda de la parter, şi să-i acordăm toate onorurile.

— Vorbeşti serios?

— De ce nu? I-ar fi plăcut. Tot oraşul ar putea veni acolo să-i aducă ultimele omagii.

— Să ştii că-mi place ideea.

— Este excelentă, crede-mă. O să vorbesc cu şeriful şi o

să obţin aprobarea. Toţi vor fi încântaţi. Când este înmormântarea?

— Marţi.

— Atunci ceremonia va fi mâine după-amiază. Vrei să spun câteva cuvinte?

— Sigur că da. Organizezi tu totul?

— S-a făcut. Aţi ales sicriul?

— O să mergem mâine dimineaţă.

— Să luaţi stejar, nu mizeriile alea de bronz şi alamă. Anul trecut am înmormântat-o pe mama într-un sicriu de stejar şi a fost extraordinar de frumos. În două ore, Magargel vă poate aduce unul din Tupelo. Şi zic să nu vă-ncurcaţi c-o criptă, sunt bani aruncaţi pe fereastră. Din ţărână am venit şi-n ţărână ne întoarcem, îngroapă-i şi lasă-i să putrezească – asta mi se pare calea firească. Episcopalii procedează aşa cum trebuie.

Ray se simţea ameţit de torentul de sfaturi, dar pe de altă parte era recunoscător. Testamentul Judecătorului nu menţionase nimic despre sicriu, dar specificase cripta. Dorise de asemenea o placă funerară frumoasă. La urma urmelor, era un Atlee şi avea să fie îngropat printre ceilalţi membri ele seamă ai familiei.

Dacă exista cineva care să cunoască detalii despre afacerile Judecătorului, acela nu putea fi decât Harry Rex. Privind umbrele care se lungeau peste peluza mare din faţa lui Maple Run, Ray rosti pe un ton cât mai indiferent:

— Se pare că şi-a donat toţi banii.

— Nu mă miră. Pe tine te miră?

— Nu.

— La înmormântare vor veni o mie de oameni care au beneficiat de generozitatea lui. Copii schilozi, bolnavi fără asigurare de sănătate, puşti negri pe care i-a trimis la colegiu, toate unităţile de pompieri voluntari, clubul civic, echipa stelelor, şcolarii plecaţi în Europa. Biserica noastră a trimis câţiva medici în Haiti şi Judecătorul ne-a donat 1000 de dolari.

— De când ai început să mergi la biserică?

— De doi ani.

— De ce?
— M-am recăsătorit.
— A câta soţie este?
— A patra, dar de asta chiar îmi place.
— Norocul ei.
— Este foarte norocoasă.
— Îmi place ideea să-l depunem pentru o ceremonie la tribunal, Harry Rex. Toţi oamenii aceia de care ai amintit îşi pot manifesta recunoştinţa în public. Parcarea este mare şi nu vor fi probleme cu scaunele.
— Este o idee excepţională.
Maşina lui Forrest apăru pe alee şi frână brusc, oprind la câţiva centimetri înapoia Cadillacului lui Harry Rex. Forrest se târî afară şi se împletici spre ei în semiîntuneric, cărând ceea ce părea a fi o ladă de bere.

8

Când rămase singur, Ray se aşeză în scaunul de răchită din faţa canapelei şi se strădui să se convingă că viaţa fără tatăl lui n-avea să difere prea mult de viaţa departe de el. Îl aştepta o zi lungă, pe care trebuia s-o ia pur şi simplu ca atare, însoţind-o cu o măsură potrivită de doliu. „Urmează tradiţia, îşi spuse el, încheie socotelile în Mississippi şi dă-i bătaie înapoi, în Virginia.”

Cabinetul era luminat de un singur bec slab, sub abajurul unei veioze prăfuite de pe biroul cu capac rulant, iar umbrele erau prelungi şi întunecate. Mâine avea să se aşeze la birou şi să se afunde în hârţoage, dar nu în noaptea asta.

În noaptea asta trebuia să se gândească.

Forrest plecase, târât de Harry Rex, amândoi bine piliţi. Ca de obicei, Forrest devenise posac şi dorise să se întoarcă în Memphis. Ray îi propusese să rămână pur şi simplu acolo.

— Dormi pe verandă, dacă nu vrei să stai în casă, îi spusese el fără să insiste.

Dacă ar fi insistat, ar fi dat naştere la o ceartă. Harry Rex spusese că, în condiţii normale, l-ar fi invitat pe Forrest să înnopteze la el, dar noua soţie era aspră şi probabil că doi bărbaţi ameţiţi ar fi însemnat prea mult.

— Rămâi aici, zisese Harry Rex, dar Forrest nu cedase. Forrest era destul de încăpăţânat şi în stare de trezie, dar după câteva pahare nu mai puteai să te înţelegi cu el. Ray văzuse asta de prea multe ori, aşa că rămăsese tăcut, în vreme ce Harry Rex discuta aprins cu fratele său.

Problema fusese rezolvată, când Forrest decisese că va închiria o cameră la motelul Deep Rock din nordul oraşului.

— Mă duceam acolo acum cincisprezece ani, chicotise el, când mă-ntâlneam cu nevasta primarului.

— E plin de purici, comentase Harry Rex.

— Deja îi duc dorul.

— Nevestei primarului? întrebase Ray.

— Mai bine să nu ştii, făcuse Harry Rex.

Plecaseră la câteva minute după ora 23 şi casa devenea tot mai tăcută.

Uşa din faţă se încuia cu un zăvor cu bolţ, iar cea de la curtea interioară cu o broască cu cheie. Uşa bucătăriei, singura din partea din spate a casei, avea doar un mâner rotativ fragil şi o încuietoare defectă. Judecătorul nu era în stare să manevreze o şurubelniţă, iar Ray îi moştenise lipsa de dibăcie tehnică. Toate ferestrele fuseseră închise şi zăvorite, şi era convins că reşedinţa Atlee nu fusese atât de baricadată de zeci de ani. Dacă era necesar, avea să doarmă în bucătărie, unde putea păzi debaraua.

Încerca să nu se gândească la bani. Stătea în sanctuarul tatălui său şi întocmea mental un necrolog neoficial.

Judecătorul Atlee a fost numit la Curtea de Echitate a districtului 25 şi, până în 1991, a fost reales la fiecare patru ani aproape în unanimitate. Treizeci şi doi de ani de serviciu neabătut. Ca om al legii, dosarul lui a fost impecabil. Rareori Curtea de Apel i-a anulat vreo decizie. Adeseori a fost rugat de colegi să preia cazuri imposibile din ţinuturile lor. A fost conferenţiar invitat la Facultatea de Drept Ole Miss. A scris sute de articole despre practică, proceduri şi tendinţe. În două rânduri, a refuzat numirea la Curtea Supremă din Mississippi; pur şi simplu n-a dorit să părăsească scaunul judecătoresc.

Atunci când n-a purtat roba, judecătorul Atlee s-a implicat în toate domeniile locale – politică, activităţi civice, şcoli şi biserici. Puţine acţiuni din ţinutul Ford au fost aprobate fără încuviinţarea lui şi puţine acţiuni cărora li s-a opus au fost vreodată încercate. În diverse ocazii, a făcut parte din toate comitetele locale de conducere, consiliile şi comisiile ad-hoc. A participat discret la selectarea candidaţilor pentru funcţii locale şi tot discret a ajutat la înfrângerea celor care nu căpătaseră binecuvântarea sa.

În puţinul timp liber care i-a mai rămas, a studiat istoria

şi Biblia şi a scris articole pe teme juridice. Niciodată n-a jucat fotbal cu fiii săi şi niciodată nu i-a luat la pescuit.

Soţia lui, Margaret, a murit pe neaşteptate în 1969, în urma unui anevrism. După el au rămas doi fii.

Şi undeva, în tot acest timp, a reuşit să strângă o avere în bani lichizi.

Poate că misterul banilor avea să fie soluţionat chiar acolo, pe biroul acela, ascuns prin teancurile de hârtii sau în sertare. Cu siguranţă, tatăl lui lăsase un indiciu, dacă nu o explicaţie directă. Trebuia să existe o pistă. Ray nu cunoştea nici măcar o singură persoană în ţinutul Ford care să aibă o avere netă de două milioane de dolari şi era de domeniul incredibilului să fi avut o asemenea sumă în bani gheaţă.

Trebuia să-i numere. În decursul serii, intrase de două ori în debara, iar simpla numărătoare a celor douăzeci şi şapte de cutii Blake & Son îl agitase. Avea să aştepte până în zori, când lumina era suficientă şi înainte ca oraşul să se trezească. Avea să acopere ferestrele bucătăriei şi să ia câte o cutie pe rând.

Cu puţin înainte de miezul nopţii, Ray găsi o salteluţă într-un dormitor de la parter şi o târî în sufragerie, la vreo şapte metri de debaraua cu mături, de unde se vedea aleea dinspre intrare şi casa vecină. La etaj, în sertarul noptierei, găsise pistolul Smith & Wesson de calibrul 38 al Judecătorului. Se dotă cu o pernă şi o pătură de lină care miroseau a mucegai şi încercă zadarnic să adoarmă.

* * *

Zăngănitul se auzi dinspre capătul opus al casei. Provenea de la o fereastră, însă Ray avu nevoie de câteva minute să se trezească, să-şi limpezească mintea, să-şi dea seama unde se afla şi ce auzea. O ciocănitură, apoi un zgâlţâit mai puternic, după aceea tăcere. O pauză îndelungată, în care se încorda pe saltea şi strânse pistolul în mână. Casa era mult mai întunecoasă decât ar fi dorit, deoarece aproape toate becurile se arseseră şi Judecătorul fusese prea zgârcit ca să le înlocuiască.

Prea zgârcit! Douăzeci şi şapte de cutii cu bancnote.

Să pună becuri, primul lucru pe lista de mâine dimineaţă.

Zgomotul se auzi iarăşi, prea ferm şi rapid ca să fie vorba despre frunze sau ramuri mişcate de vânt. Cioc! cioc! cioc! apoi o împingere sau o zgâlţâire puternică, de parcă cineva ar fi vrut să deschidă fereastra cu forţa.

Pe aleea dinspre stradă se aflau două maşini – a lui şi a lui Forrest. Orice idiot ar fi putut vedea că în casă era cineva, prin urmare acestui idiot nu-i păsa. Probabil că avea şi o armă şi, cu siguranţă, ştia s-o manevreze mai bine decât Ray.

Ray lunecă pe burtă prin holul de la intrare, legănându-se ca un crab şi gâfâind ca un sprinter. Se opri în holul cufundat în beznă şi ascultă cu atenţie. Linişte. O linişte binecuvântată. „Pleacă, îşi repetă el întruna, te rog, pleacă.”

Cioc, cioc, cioc, şi Ray se târî spre dormitorul din spate, cu revolverul aţintit în faţă. „Oare este încărcat?” se întrebă, mult prea târziu. Cu siguranţă, Judecătorul îşi ţinea încărcată arma de la capul patului. Sunetele se auzeau mai tare, dinspre un dormitor mic pe care, cândva, îl folosiseră pentru musafiri, dar care, de câteva decenii, aduna numai lăzi ticsite cu fleacuri şi mărunţişuri. Împinse uşor cu capul în uşă, deschizând-o, însă nu văzu nimic în afara cutiilor mari de carton. Uşa se deschise şi mai larg şi lovi un lampadar care se înclină şi se prăbuşi cu zgomot lângă prima dintre cele trei ferestre întunecate.

Ray fu cât pe-aci să apese pe trăgaci; totuşi, se opri la timp, ţinându-şi răsuflarea. Rămase nemişcat pe podeaua de scânduri deformate timp de aproape o oră, sau cel puţin aşa i se păru, transpirând, ascultând concentrat, strivind păianjeni, fără să audă nimic. Umbrele se ridicau şi coborau. Un vânticel mişca ramurile copacilor şi undeva în apropierea acoperişului o creangă se freca de clădire.

Fusese, aşadar, numai vântul. Vântul şi stafiile din Maple Run, un loc bântuit de multe spirite, conform spuselor mamei sale, deoarece era o casă veche între

pereţii căreia muriseră zeci de oameni. Tot ea le povestise că în beci fuseseră îngropaţi sclavi, iar fantomele lor deveneau agitate şi bântuiau.

Judecătorul detesta istoriile cu stafii şi le respingea.

Când Ray se sculă în cele din urmă în capul oaselor, coatele şi genunchii îi amorţiseră. Se ridică treptat, rezemându-se de canatul uşii, şi privi cele trei ferestre, cu pistolul pregătit. Dacă acolo fusese într-adevăr un intrus, era limpede că prăbuşirea lampadarului îl speriase. Cu toate acestea, cu fiecare clipă care se scurgea, bărbatul era tot mai convins că fusese numai vântul.

Forrest avusese ideea mai bună. Oricât de murdar ar fi fost motelul Deep Rock, trebuia să fie mai relaxant decât locul acesta.

Cioc, cioc, cioc, iar Ray se azvârli din nou la podea, fulgerat iarăşi de spaimă, atât doar că acum era şi mai rău întrucât sunetele răsunau dinspre bucătărie. Luă decizia să meargă în patru labe şi, până reveni în hol, genunchii îl înnebuneau de durere. Se opri la glasvandul care ducea spre sufragerie şi aşteptă. Podeaua era întunecată, totuşi o lumină slabă dinspre verandă se strecura fără putere printre jaluzele, proiectându-se pe tavan şi pe partea superioară a pereţilor.

Nu pentru prima dată, Ray se întrebă ce făcea, de fapt, el – un profesor de drept la o universitate prestigioasă – aici, ascunzându-se în bezna casei în care copilărise, înarmat, speriat peste poate, gata să-i sară inima din loc, totul fiindcă dorea cu disperare să apere o avere misterioasă, peste care dăduse din întâmplare.

— Ia răspunde la asta, murmură el în barbă.

Uşa bucătăriei se deschidea pe o platformă micuţă de lemn. Cineva se afla acolo, înapoia uşii – scândurile scârţâiau sub nişte paşi. După aceea, mânerul rotativ şi fragil, cu încuietoarea defectă, fu smucit. Necunoscutul luase decizia îndrăzneaţă de a pătrunde direct pe uşă, în loc să se furişeze printr-o fereastră.

Ray era un Atlee, iar aceasta era casa lui. Se găsea de asemenea în Mississippi, unde armele puteau să fie folosite

pentru autoapărare. Niciun tribunal din stat nu s-ar fi încruntat înaintea unei acţiuni drastice într-o astfel de situaţie. Se ghemui înapoia mesei din bucătărie, ţinti sus, spre fereastra de deasupra chiuvetei şi începu să apese pe trăgaci. Un foc asurzitor, bubuind prin beznă, venind dinăuntru şi spărgând un geam, avea, fără îndoială, să îngrozească orice spărgător.

În clipa când uşa zăngăni din nou, apăsă mai tare, percutorul ţăcăni… şi nu se întâmplă nimic. Pistolul nu avea gloanţe. Butoiaşul se roti, el apăsă din nou, la fel de inutil. Cuprins de panică, Ray înhaţă de pe masă carafa de ceai, goală acum, şi o azvârli către uşă. Spre marea lui uşurare, produse mai mult zgomot decât ar fi putut s-o facă orice glonţ. Speriat de moarte, lovi cu palma comutatorul luminii şi se năpusti spre uşă, agitând arma şi răcnind:

— Cară-te dracului de-aici!

Când o smulse cu putere, deschizând-o, şi nu văzu pe. Nimeni, exhală sonor şi reîncepu să respire.

Vreme de o jumătate de ceas mătură cioburile, făcând cât mai mult zgomot cu putinţă.

* * *

Numele poliţistului era Andy, nepotul unui tip cu care Ray fusese coleg în liceu. Relaţia respectivă fu stabilită în primele treizeci de secunde după ce sosise şi, o dată ce deveniră conectaţi, discutară despre fotbal, în timp ce se inspecta exteriorul lui Maple Run. Nu se găsi niciun semn de forţare la niciuna dintre ferestrele de la parter. Nimic nici la uşa de la bucătărie, cu excepţia cioburilor de sticlă. La etaj, Ray căută gloanţe de pistol, în vreme ce Andy trecu dintr-o cameră în alta. Cele două inspecţii nu dădură niciun rezultat. Ray pregăti cafea şi o băură pe verandă, pălăvrăgind încetişor în zorii zilei. Andy era singurul poliţist care patrula în Clanton la ora aceea şi mărturisi că, de fapt, nici nu era nevoie de el.

— Luni dimineaţa nu se-ntâmplă nimic aşa devreme, zise el. Oamenii dorm, înainte de a pleca la serviciu.

Îndemnat în mod discret, trecu în revistă scena delictelor din ţinutul Ford – camionete furate, bătăi în barurile de noapte şi ceva vânzări de droguri prin Lowtown, cartierul celor de culoare. Anunţă cu mândrie că în ultimii patru ani nu mai existase nicio crimă. Filiala unei bănci fusese spartă cu doi ani în urmă. Continua să vorbească şi mai acceptă o ceaşcă de cafea. Dacă ar fi fost nevoie, Ray i-ar fi turnat şi ar fi preparat cafea până la răsăritul soarelui. Se simţea în siguranţă, în prezenţa unei maşini de poliţie cu girofarul aprins, în faţa casei.

Andy plecă la 3.30. Timp de o oră, Ray rămase întins pe saltea, privind găurile din tavan şi ţinând în mână un pistol inutil. Se împotrivi somnului, elaborând strategii pentru protejarea banilor. În niciun caz nu se gândea la scheme de investiţii, acelea puteau să mai aştepte. Mai presant era planul pentru scoaterea banilor din debara, din casă, şi mutarea lor într-un loc sigur. Oare avea să fie nevoie să-i ducă în Virginia? în niciun caz nu-i putea lăsa în Clanton, nu? Şi când îi putea număra?

După un timp, oboseala şi stresul emoţional al evenimentelor de peste zi îl copleşiră şi adormi. Zăngănitul reveni, dar nu-l auzi. Uşa bucătăriei, proptită acum cu un scaun şi fixată cu o bucată de sfoară, fu zgâlţâită şi împinsă, dar Ray dormi buştean.

9

La 7.30 îl treziră razele soarelui. Banii erau tot acolo, neatinşi, iar din câte îşi dădea seama, uşile şi ferestrele nu fuseseră deschise. Făcu un ibric de cafea şi, în timp ce bău prima ceaşcă la masa din bucătărie, luă o decizie importantă. Dacă cineva urmărea să pună mâna pe bani, nu-i putea părăsi nici măcar pentru o clipă.

Totuşi, cele douăzeci şi şapte de cutii Blake & Son n-ar fi încăput în portbagajul micuţ al Audi-ului decapotabil.

Telefonul sună la ora 8. Era Hany Rex, anunţând că Forrest fusese cazat la motelul Deep Rock, că ţinutul aprobase depunerea sicriului în rotonda tribunalului la ora 16.30, şi că angajase deja o soprană şi o escortă ceremonială. De asemenea, lucra la întocmirea unui panegiric pentru iubitul său prieten.

— Ce ai făcut cu sicriul? întrebă el.

— Ne-ntâlnim cu Magargel la 10, răspunse Ray.

— Perfect. Nu uita, alegeţi stejar. Judecătorului i-ar fi plăcut.

Discutară alte câteva minute despre Forrest, aceeaşi conversaţie pe care o purtaseră de multe ori. După ce închise, Ray intră rapid în acţiune. Deschise ferestrele şi jaluzelele, ca să poată vedea şi auzi orice musafiri. Prin localurile din jurul pieţei se răspândea deja vestea că judecătorul Atlee murise şi exista posibilitatea unor musafiri nepoftiţi. Casa avea prea multe uşi şi ferestre, şi nu putea sta de pază permanent. Dacă ar fi venit cineva după bani, nu i-ar fi fost greu să-i ia. Pentru câteva milioane de dolari, un glonţ în capul lui Ray ar fi fost o investiţie solidă.

Banii trebuiau mutaţi din locul lor.

Operând în faţa debaralei, luă prima cutie şi-i vărsă conţinutul într-un sac din plastic negru pentru gunoi. Încăpură acolo alte opt cutii şi, când avu aproximativ un milion de dolari în primul sac, îl duse la uşa bucătăriei şi

privi afară. Cutiile goale le duse înapoi, în comoda de sub rafturi. Umplu alţi doi saci de gunoi. Trase maşina cu spatele aproape de platformă, cât putu mai aproape de bucătărie, iar apoi cercetă împrejurimile, căutând martori. Nu zări pe nimeni. Singurii vecini erau fetele bătrâne de alături, iar ele nu vedeau nici până la televizorul de pe masa lor. Mişcându-se rapid de la uşă la Audi, încarcă averea în portbagaj, împingând sacii încoace şi-ncolo, iar când se păru că nu va putea închide capacul, îl trânti oricum cu putere. Încuietoarea făcu clic şi se bloca, iar Ray Atlee se simţi aproape uşurat.

Nu prea ştia cum avea să descarce banii în Virginia şi cum avea să-i transporte din parcare, prin mallul pietonal aglomerat, până în apartament. În privinţa asta, avea să-şi facă griji la momentul respectiv.

* * *

Deep Rock avea un restaurant, un locşor încins, unsuros şi strâmt pe care Ray nu-l vizitase niciodată, dar perfect pentru a mânca în dimineaţa de după moartea judecătorului Atlee. Cele trei localuri din jurul pieţei aveau să zumzăie de bârfe şi istorii despre marele om, iar Ray prefera să le evite.

Forrest arăta decent; în tot cazul, Ray îl văzuse în ipostaze mult mai rele. Purta aceleaşi haine din ziua precedentă şi nu făcuse duş, însă asta nu era foarte neobişnuit la el. Avea ochii înroşiţi, fără să fi fost umflaţi. Îi spuse că dormise bine, dar înţepenise. Amândoi comandară ouă cu şuncă.

— Pari obosit, comentă Forrest, sorbind cu poftă din cafeaua tare.

Ray se simţea într-adevăr istovit.

— N-am nimic – dacă mă-ntind două ore, sunt gata de treabă. Privi pe geam spre Audiul pe care-l parcase cât mai aproape posibil. La nevoie, avea să doarmă în maşină.

— Ciudat, făcu Forrest. Când sunt „curat”, dorm ca un prunc. Opt-nouă ore pe noapte, ca buşteanul. Pe de altă parte, când iau ceva la bord sunt băftos dacă apuc vreo

cinci ore. Şi nici nu-i un somn profund.

— Din pură curiozitate, când eşti „curat”, te gândeşti la următoarea rundă de băutură?

— Întotdeauna. Se acumulează, ca sexul. Rezişti o vreme fără, dar presiunea creşte şi, mai devreme sau mai târziu, trebuie să te descarci într-un fel. Băutură, sex, droguri – până la urmă, recidivez.

— Ai fost „curat” timp de o sută patruzeci de zile.

— O sută patruzeci şi una.

— Care-i recordul?

— Paisprezece luni. Am ieşit de la dezintoxicare acum câţiva ani, o clinică excepţională, pentru care a plătit bătrânu' şi-am dus-o bine mult timp. După aceea, am căzut.

— De ce? Ce te-a făcut să cazi?

— Întotdeauna e la fel. Când eşti dependent, poţi scăpa hăţurile oricând, oriunde, din orice motiv. Încă n-au găsit o cură absolută pentru mine. Sunt dependent, frăţioare, pur şi simplu.

— Mai iei droguri?

— Cum să nu? Aseară a fost tărie şi bere, la fel diseară, la fel mâine. Până la sfârşitul săptămânii, o să trec pe chestii mai păcătoase.

— Şi vrei s-o faci?

— Nu, dar ştiu ce-o să se-ntâmple.

Chelneriţa le aduse micul dejun comandat. Forrest unse un biscuit cu unt şi muşcă pofticios. După ce termină de mestecat, vorbi din nou:

— Bătrânu' e mort, Ray, îţi vine să crezi?

Ray fu mulţumit de schimbarea subiectului. Dacă ar fi continuat pe tema lipsurilor lui Forrest, ar fi ajuns destul de repede să se certe.

— Nu. Mă crezusem pregătit pentru asta, dar de fapt nu eram.

— Când l-ai văzut ultima dată?

— În noiembrie, când s-a operat de prostată. Tu? Forrest turnă sos Tabasco peste omletă şi căzu pe gânduri.

— Când a avut preinfarctul?

Cu atâtea operaţii şi internări, era greu să-şi reamintească.

— Au fost trei.

— Cel din Memphis.

— Ăla a fost al doilea. Acum patru ani.

— Cam aşa. Am petrecut nişte ore cu el, la spital. La dracu! Era la nici şase străzi de mine. M-am gândit că măcar atâta puteam face.

— Despre ce-aţi povestit?

— Despre războiul de secesiune. Continua să creadă că noi învinseserăm.

Zâmbiră amândoi şi, pentru câteva minute, mâncară în tăcere. Liniştea fu spulberată când îi găsi Harry Rex. Avocatul luă un biscuit şi începu să le ofere ultimele detalii despre ceremonia splendidă pe care o plănuia pentru judecătorul Atlee.

— Toţi vor să vină şi acasă, vorbi el cu gura plină.

— Numai familia o să vină acasă, răspunse Ray.

— Aşa le-am zis şi eu. Vreţi să aveţi musafiri diseară?

— Nu, zise Forrest.

— Ar trebui? se interesă Ray.

— Aşa ar fi normal, fie acasă, fie la serviciile funerare. Nu va fi însă nicio problemă, dacă nu doriţi. Oamenii nu se vor supăra şi nu vă vor întoarce spatele.

— Ceremonia de la tribunal şi înmormântarea nu sunt de ajuns? întrebă Ray.

— Cred că da.

— N-o să stau toată noaptea în sala de la serviciile funerare, îmbrățișându-mă cu babe care mă bârfesc de douăzeci de ani, spuse Forrest. Tu n-ai decât s-o faci, dacă vrei, dar pe mine nu mă prinzi pe-acolo.

— Să trecem mai departe, propuse Ray.

— Ai vorbit ca un adevărat executor, pufni Forrest.

— Executor? repetă Harry Rex.

— Da, pe biroul lui era un testament, purtând data de sâmbătă. Un testament simplu, de o pagina, scris de mână, prin care ne lăsa totul nouă, enumerându-şi bunurile şi desemnându-mă pe mine ca executor testamentar. Tu erai

menţionat pentru legalizare.

Harry Rex se oprise din mestecat. Îşi frecă rădăcina nasului cu un deget dolofan şi privi în gol peste masă.

— Ciudat, reflectă el, evident surprins de ceva.

— Ce anume?

— Acum o lună, am redactat pentru el un testament lung. Toţi se opriră din mâncat. Ray şi Forrest schimbară priviri care nu transmiteau nimic, deoarece niciunul nu avea vreun indiciu asupra gândurilor celuilalt.

— Probabil că s-a răzgândit, urmă Harry Rex.

— Ce cuprindea celălalt testament? întrebă Ray.

— Nu vă pot spune. Era clientul meu, aşa că-i confidenţial.

— Staţi aşa, că m-aţi pierdut pe drum, interveni Forrest. Îmi cer scuze că nu-s avocat.

— Singurul testament care contează este ultimul, explică Harry Rex. El anulează toate testamentele anterioare, aşa că orice mi-ar fi cerut Judecătorul să pun în testamentul acela este irelevant.

— Şi de ce nu ne poţi spune ce conţinea? insistă Forrest.

— Pentru că, în calitate de avocat, nu pot oferi detalii despre testamentul unui client.

— Însă testamentul pe care l-ai redactat nu mai este valabil, corect?

— Corect, totuşi nu pot să spun nimic despre el.

— Mi se pare o porcărie, îl fulgeră Forrest cu privirea pe Harry Rex.

Toţi trei inspirară adânc, apoi începură să mănânce.

Ray ştiu imediat că trebuia să vadă celălalt testament, şi încă repede. Dacă acolo se pomenea despre banii ascunşi în comodă, Harry Rex ştia despre existenţa lor. Într-un asemenea caz, banii aveau să fie scoşi rapid din portbagajul micului TT decapotabil, reambalaţi în cutiile Blake & Son şi puşi înapoi de unde veniseră. După aceea aveau să fie incluşi în masa succesorală, care era de domeniul public.

— În biroul lui n-ar trebui să existe o copie a testamentului tău? întrebă Forrest.

— Nu.

— Eşti sigur?

— Foarte, încuviinţă Harry Rex. Atunci când faci un testament, îl distrugi la modul fizic pe cel vechi. Nu e bine ca testamentul vechi să fie găsit de cineva care să-l legalizeze. Unii oameni îşi modifică anual testamentul, iar în calitate de avocaţi ştim că trebuie să ardem versiunile vechi. Judecătorul credea cu hotărâre în distrugerea testamentelor revocate, fiindcă a petrecut treizeci de ani soluţionând cazuri de contestare a unor testamente.

Faptul că bunul lor prieten ştia ceva despre tatăl lor răposat şi că nu voia să le împărtăşească cunoştinţele respective coborî un aer îngheţat peste masă. Ray decise să aştepte până rămânea singur cu Harry Rex pentru a-l descoase.

— Magargel ne aşteaptă, i se adresă el lui Forrest.

— Să vezi distracţie.

* * *

Aduseră sicriul elegant de stejar în aripa estică a tribunalului, pe un cărucior funerar tapisat cu catifea purpurie. Domnul Magargel deschidea cortegiul, iar un asistent împingea căruciorul. Înapoia sicriului veneau Ray şi Forrest, urmaţi de o escortă ceremonială de cercetaşi cu drapel şi uniforme kaki impecabile.

Deoarece Reuben V. Atlee luptase pentru ţara sa, sicriul era acoperit cu drapelul naţional. Din acelaşi motiv, un contingent de rezervişti de la arsenalul local încremeni simultan, luând poziţia de drepţi, când căpitanul în rezervă Atlee fu oprit în mijlocul rotondei. Harry Rex aştepta acolo, îmbrăcat într-un costum negru elegant, în faţa unui şir lung de coroane şi jerbe.

Toţi oamenii legii din ţinut erau prezenţi şi, la sugestia lui Harry Rex, se grupară într-o secţiune specială, în apropierea sicriului. Participau toate oficialităţile din oraş şi ţinut, personalul tribunalului, poliţiştii şi şeriful, iar când Harry Rex făcu un pas în faţă, pentru a începe, mulţimea strânse rândurile. Sus, la etajele unu şi doi ale tribunalului,

alţi oameni se aplecau peste balustradele de fier, holbându-se în jos.

Ray purta un costum bleumarin nou-nouţ, pe care-l cumpărase cu numai câteva ore în urmă de la Pope's, singurul magazin cu haine bărbăteşti din oraş. La 310 dolari era cel mai scump produs, iar preţului acela considerabil i se aplicase o reducere de zece procente pentru care insistase domnul Pope. Costumul nou al lui Forrest era gri-închis. Costase 280 de dolari înainte de reducere şi fusese achitat tot de Ray. Forrest nu mai purtase costum de douăzeci de ani şi jurase că n-avea să îmbrace unul la înmormântare. Numai mustrările caustice ale lui Harry Rex îl împinseseră să intre la Pope's.

Fii se aflau la un capăt la sicriului, Harry Rex la capătul opus, iar Billy Boone, paznicul veşnic tânăr al tribunalului, plasase între ei un portret al judecătorului Atlee. Fusese realizat cu zece ani în urmă, gratuit, de un pictor local şi toţi ştiau că Judecătorul nu se dăduse în vânt după el. Îl ţinuse în camera din spatele săliţei lui de judecată, pe o uşă, ca să nu-l poată vedea nimeni. După înfrângerea din alegeri, autorităţile ţinutului îl puseseră în sala principală a tribunalului, deasupra scaunului judecătoresc.

Fuseseră tipărite pliante pentru „Ceremonia despărţirii de judecătorul Reuben Atlee”. Ray îl studie cu atenţie pe al său, deoarece nu voia să se uite la participanţi. Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui şi a lui Forrest. Reverendul Palmer rosti o rugăciune exagerat de lungă. Ray insistase pentru o ceremonie scurtă. Înmormântarea avea să fie a doua zi.

Cercetaşii avansară cu drapelul şi intonară Jurământul de Credinţă, reluat de participanţi, după care sora Oleda Shumpert de la Biserica Sfântului Duh al lui Dumnezeu întrupat în Hristos făcu un pas în faţă şi cânta o variantă plină de tristeţe al lui *Shall We Gather at the River,* neacompaniată instrumental, deoarece în niciun caz nu avea nevoie de ajutor. Cuvintele şi melodia aduseră lacrimi în ochii tuturor, inclusiv în ai lui Forrest, aflat imediat înapoia fratelui său, cu bărbia în piept.

Stând lângă sicriu şi ascultând vocea bogată a sopranei

ridicându-se prin rotondă, Ray simţi pentru prima oară povara morţii tatălui său. Se gândi la toate lucrurile pe care le-ar fi putut face împreună, acum când erau bărbaţi, şi la toate lucrurile pe care nu le făcuseră când el şi Forrest fuseseră băieţi. Fiecare avusese însă viaţa lui, iar asta le convenise amândurora.

Nu era drept să retrăiască acum trecutul, doar pentru că bătrânul murise. Îşi repeta mereu lucrul acesta. Era firesc să-şi dorească să fi făcut mai multe, dar adevărul era că Judecătorul fusese supărat pe el ani buni după ce Ray plecase din Clanton. Şi, din păcate, după ce nu mai profesase, devenise un sihastru.

Un moment de slăbiciune, apoi însă Ray îşi îndreptă spinarea. Nu intenţiona să se acuze pentru că alesese o cale diferită de cea dorită de tatăl lui.

Harry Rex începu panegiricul, despre care promisese că avea să fie scurt.

— Ne-am adunat astăzi, aici, pentru a ne lua rămas-bun de la un prieten vechi. Cu toţii ştiam că ziua aceasta va veni, şi cu toţii ne-am rugat ca ea să întârzie cât mai mult.

Trecu în revistă momentele de vârf ale carierei Judecătorului, apoi rememora prima sa apariţie în faţa marelui om, cu treizeci de ani în urmă, când Harry Rex ieşise de pe băncile facultăţii. Se ocupase de un caz de divorţ necontestat, pe care reuşise totuşi să-l piardă.

Toţi avocaţii auziseră povestea aceea de o sută de ori, însă reuşiră să râdă în toate momentele cuvenite. Ray îi privi, după care începu să-i studieze ca grup. Cum era posibil ca într-un orăşel atât de mic să existe atât de mulţi avocaţi? îi ştia cam pe jumătate dintre ei. Mulţi dintre cei vechi, pe care-i cunoscuse în copilărie şi în studenţie, fie se retrăseseră din activitate, fie muriseră. Pe mulţi dintre cei tineri nu-i văzuse niciodată.

Desigur însă, toţi îl ştiau pe el. Era băiatul judecătorului Atlee.

Treptat, Ray înţelegea că plecarea lui rapidă din Clanton după înmormântare va fi doar temporară. Va fi nevoit să revină destul de repede, să compară în faţa Curţii

împreună cu Harry Rex şi să înceapă legalizarea testamentului, să pregătească un inventar şi să facă alte câteva corvezi în calitate de executor testamentar. Partea aceasta avea să fie simplă şi rutinieră, durând numai câteva zile. La orizont se profilau însă săptămâni, poate chiar luni, pentru a încerca să rezolve misterul banilor.

Oare vreunul dintre avocaţii aceia ştia ceva? Banii ar fi trebuit să provină dintr-o sentinţă judecătorească, nu? Judecătorul nu dusese o altă viaţă în afara celei din tribunal. Privindu-i, Ray nu-şi putea imagina totuşi o sursă îndeajuns de bogată pentru a genera sume de felul celei ascunse acum în portbagajul maşinuţei sale. Erau avocaţi mărunţi dintr-un oraş micuţ, luptându-se să-şi achite facturile şi să-l păcălească pe vecin. Aici nu se vehicula asemenea sume. Firma Sullivan avea opt-nouă avocaţi care reprezentau bănci şi companii de asigurări, iar aceştia de-abia câştigau suficient ca să se poată amesteca printre medici în clubul local.

În ţinut nu exista nici măcar un avocat cu bani serioşi. Irv Chamberlain, cel cu lentile groase de ochelari şi o meşă de o calitate îndoielnică, deţinea sute de hectare transmise de la o generaţie la alta, dar nu putea vinde nimic, deoarece nu existau cumpărători. În plus, umbla vorba că petrecea mult timp în noile cazinouri din Tunica.

În vreme ce Harry Rex continua să-şi depene aducerile aminte, Ray se gândi la avocaţi. Cineva cunoştea secretul. Putea să fi fost un membru distins al baroului ţinutului Ford?

Glasul lui Harry Rex începu să se frângă; se apropia momentul final. Le mulţumi tuturor pentru participare şi anunţă că Judecătorul avea să rămână în rotondă până la ora 22. Dirija începerea procesiunii din locul unde stăteau Ray şi Forrest. Mulţimea se deplasă ascultător spre aripa estică şi formă o coadă care şerpuia afară din clădire.

Timp de o oră, Ray fu silit să zâmbească, să strângă mâini şi să mulţumească politicos pentru prezenţă. Ascultă zeci de istorisiri scurte despre tatăl său şi despre vieţile pe care le influenţase marele om. Se prefăcu că-şi

reaminteşte numele tuturor celor care-l cunoşteau. Îmbrăţişa doamne vârstnice pe care nu le întâlnise în viaţa lui. Procesiunea avansa lent, pe lângă Ray şi Forrest, ajungând apoi la sicriu, unde toţi se opreau şi priveau cu tristeţe portretul nereuşit al Judecătorului, pentru ca după aceea să treacă în aripa vestică, unde îi aştepta cartea de condoleanţe. Harry Rex umbla de colo-colo prin mulţime, aidoma unui politician care manipulează masele.

La un moment dat, Forrest dispăru. Îi mormăi lui Harry Rex ceva despre plecarea acasă, în Memphis, şi despre faptul că era mort de oboseală.

În cele din urmă, Harry Rex îi şopti lui Ray:

— Coada de afară ocoleşte tribunalul. În ritmul ăsta o să stai toată seara.

— Scoate-mă de-aici, îi răspunse Ray în acelaşi mod.

— Trebuie să mergi la toaletă? întrebă Harry Rex, suficient de tare ca să poată fi auzit de următorii oameni de la coadă.

— Da, încuviinţă Ray, plecând deja de la locul său.

Se îndepărtară, vorbind între ei cu un aer preocupat, şi pătrunseră pe un holişor îngust. Peste câteva clipe, ieşiră în spatele tribunalului.

Plecară împreună, în maşina lui Ray, desigur, mai întâi ocolind piaţa şi privind spectacolul. Drapelul din faţa tribunalului era coborât în berna. O mulţime numeroasă aştepta răbdător să aducă ultimele omagii Judecătorului.

10

Aflat de douăzeci şi patru de ore în Clanton, Ray era disperat să plece. După ce părăsise rotonda, cinase cu Harry Rex la Claude's, localul cu specific de culoare de pe latura sudică a pieţei, unde meniul de luni consta în pui la grătar cu garnitură de fasole, atât de iute încât băură doi litri de ceai cu gheaţă. Harry Rex era nespus de mândru de felul în care organizase măreaţa ieşire din scenă a Judecătorului şi de-abia aştepta să revină în tribunal, pentru a supraveghea restul ceremoniei.

În mod limpede, Forrest părăsise oraşul. Ray spera că se afla în Memphis, cu Ellie, şi că nu întrecea măsura, dar ştia bine că adevărul era probabil altul. De câte ori putea să mai recidiveze, înainte să moară? Harry Rex spunea că existau cincizeci la sută şanse ca Forrest să apară a doua zi la înmormântare.

După ce rămase singur, Ray sui în maşină şi ieşi din Clanton, pornind la întâmplare spre vest. De-a lungul fluviului se ridicaseră cazinouri noi, pe o distanţă de peste o sută de kilometri, şi la fiecare întoarcere în Mississippi auzea tot mai multe bârfe şi discuţii despre cea mai recentă industrie locală înfloritoare. Legalizarea jocurilor de noroc sosise în stat o dată cu venitul cel mai mic pe cap de locuitor din ţară.

La o oră şi jumătate de Clanton, se opri să facă plinul şi, stând lângă pompa de benzină, observă un motel nou de cealaltă parte a autostrăzii. Totul era nou-nouţ în mijlocul fostelor plantaţii de bumbac. Şoselele, motelurile, localurile fast-food, benzinăriile, panourile pentru reclame, toate efecte indirecte ale cazinourilor aflate la mai puţin de doi kilometri depărtare.

Motelul avea camere pe două niveluri, cu uşile deschizân-du-se spre parcare. Părea o seară fără turişti. Ray plăti 39,99 dolari pentru o cameră cu două paturi la parter, spre capăt, unde nu existau alte automobile sau camioane. Trase Audiul cât mai aproape de uşa sa şi în câteva secunde aduse cei trei saci înăuntru.

Banii acopereau un pat. Nu se opri să-i admire, fiindcă era convins că erau necinstiţi. Probabil că fuseseră însemnaţi în vreun fel. Sau poate că erau falşi. Indiferent cum ar fi stat lucrurile, nu erau ai lui, ca să-i poată păstra.

Toate bancnotele erau de câte o sută de dolari, unele nou-nouţe şi nefolosite, altele doar puţin utilizate. Niciuna nu era foarte uzată şi niciuna nu data dinainte de 1986 sau de după 1994. Aproximativ jumătate erau prinse cu banderole în teancuri de 2 000 de dolari şi Ray le numără întâi pe acelea l00000 de dolari în bancnote de câte o sută însemna un teanc înalt de aproape patruzeci de centimetri. Numără banii de pe un pat, apoi îi aranja pe celălalt, în rânduri şi grupe ordonate. Fu foarte atent, deoarece nu avea niciun motiv de grabă. Atingând banii, îi frecă între degete, ba chiar îi mirosi, ca să vadă dacă erau falşi. Păreau cât se poate de reali.

Treizeci şi una de grupe, plus nişte mărunţiş – un total de 3 118 000 de dolari. Scoşi aidoma unei comori îngropate din locuinţa pe cale de năruire a unui om care în toată viaţa sa nu câştigase nici jumătate din suma aceea.

Era imposibil să nu admire averea întinsă în faţa lui. De câte ori în viaţă avea să mai privească trei milioane de dolari? Câţi oameni aveau vreodată ocazia respectivă? Ray se aşeză pe un scaun cu faţa în palme, privind şirurile ordonate de bani, şi se simţi ameţit de gândurile legate de originea şi destinaţia lor.

Bufnitura unei portiere de maşină din parcare îl făcu să revină cu gândurile în prezent. Locul în care se găsea era perfect pentru a fi jefuit. Când călătoreşti având asupra ta milioane în bani lichizi, toţi devin hoţi potenţiali.

Reambală banii, îi încuie în portbagajul maşinii şi porni spre cel mai apropiat cazinou.

* * *

Relaţia lui cu jocurile de noroc se limita la o excursie de week-end în Atlantic City, în compania altor doi profesori de la Drept, care citiseră o carte despre metodele de a câştiga la zaruri şi erau convinşi că pot sparge banca. N-o

făcuseră. Ray jucase cărţi ocazional. Îşi găsise un adăpost la o masă de *blackjack* cu mize de cinci dolari şi, după două zile mizerabile, petrecute într-un subsol gălăgios, pierduse şaizeci de dolari şi-şi jurase că nu se va mai întoarce. Pierderile colegilor săi nu fuseseră niciodată declarate, dar el învăţase că jucătorii obişnuiesc să mintă despre succesele avute.

Pentru o seară de luni, era o mulţime respectabilă în Santa Fe Club, un paralelipiped construit în grabă, având mărimea unui teren de fotbal. Blocul cu zece niveluri lipit de o latură a cazinoului asigura găzduirea jucătorilor, în majoritate pensionari din Nord, care nu visaseră niciodată să pună piciorul în Mississippi, dar care fuseseră atraşi acum de nenumăratele automate cu monede şi de ginul oferit gratuit jucătorilor.

Ray avea în buzunar cinci bancnote luate din cinci grupe diferite ale averii pe care o numărase în camera de hotel. Se apropie de o masă de blackjack pustie, unde crupiera era pe jumătate adormită, şi puse prima bancnotă pe masă.

— Pe toţi, rosti el.

— Se joacă pe o sută, anunţă crupiera peste umăr, unde nu era nimeni care s-o audă.

Luă bancnota, o frecă dezinteresată între degete, iar apoi o puse în joc.

„ Înseamnă că nu-i falsă, îşi zise bărbatul şi se relaxa puţin. Doar umblă toată ziua cu bani.” Crupiera amestecă un pachet de cărţi, le împărţi, primi imediat 24, apoi luă bancnota din averea ascunsă a judecătorului Atlee şi puse jos două fise negre. Cu nervi de oţel, Ray le jucă pe amândouă, o miză de două sute de dolari. Crupiera împărţi iute cărţile şi, cu 15 pe masă, trase un nouar. Ray avea acum patru fise negre. În mai puţin de un minut, câştigase trei sute de dolari.

Zăngănind cele patru fise negre în buzunar, se plimbă prin cazinou, mai întâi printre automatele cu monede, unde jucătorii erau bătrâni şi tăcuţi, parcă având creierele extirpate, stând cuminţi pe taburetele rotative, trâgând

monoton de manivele şi privind trist ecranele. La masa de zaruri, atmosfera era încinsă şi un grup gălăgios de ţărănoi răcneau instrucţiuni lipsite de înţeles pentru el. Privi câteva clipe, complet zăpăcit de zaruri, de mize şi de fisele ce-şi schimbau întruna proprietarul.

La altă masă goală de blackjack, azvârli a doua bancnotă de o sută de dolari, acum cu gestul unui jucător mai experimentat. Crupierul o apropie de ochi, o ridică, o frecă şi o duse câţiva paşi până la şeful de sector, care o primi cu o suspiciune imediată. Extrase o lupă pe care şi-o înfipse în ochiul stâng şi examina bancnota cu atenţia unui chirurg.

— Este bună, îl auzi Ray pe unul dintre ei, exact în clipa când se pregătea s-o ia la fugă şi să se piardă în mulţime.

Nu era sigur cine vorbise, deoarece privea disperat în jurul sălii, căutând să-i vadă pe bodyguarzii înarmaţi. Crupierul reveni la masă şi aşeză banii în faţa lui Ray, care spuse:

— Pe toţi.

Peste câteva secunde, dama de cupă şi popa de pică îl priveau în ochi pe Ray, care câştigase a treia mână consecutiv.

Deoarece crupierul era un tip cu ochii-n patru şi şeful lui făcuse o inspecţie atentă, Ray decise să pună capăt suspansului. Scoase din buzunar şi celelalte trei bancnote de câte o sută de dolari şi le aşeză pe masă. Crupierul le inspecta cu atenţie, apoi strânse din umeri şi întrebă:

— Doriţi să le schimbaţi?

— Nu, joc pe toţi banii.

— Se joacă pe trei sute, anunţă crupierul tare şi şeful de sector veni lângă umărul său.

Ray căpătă un 10 şi un 6. Crupierul trase un 10 şi un 4, iar când întoarse valetul de caro, Ray câştigase a patra mână consecutiv. Banii dispărură şi fură înlocuiţi de şase fise negre. Ray avea acum zece, totalizând o mie de dolari, şi ştia de asemenea că celelalte treizeci de mii de bancnote din portbagajul maşinii sale nu erau false. Lăsă o fisă pentru crupier şi se duse să bea o bere.

Barul sport se afla pe un podium înălţat cu cel puţin un metru deasupra podelei, astfel că, dacă doreai, puteai să bei ceva şi să vezi tot ce se întâmpla în sală. Sau puteai să urmăreşti baseball, curse NASCAR sau partide de bowling pe o duzină de ecrane. Nu puteai însă face pariuri – încă nu exista autorizaţie pentru asta.

Ray era perfect conştient de riscurile implicate de cazinou. Acum, după ce se asigurase că banii nu erau falşi, următoarea întrebare era dacă fuseseră însemnaţi în vreun fel. Suspiciunile celui de-al doilea crupier şi ale şefului său aveau probabil să fie suficiente pentru ca băieţii de la etaj să examineze bancnotele. Îl înregistraseră pe Ray pe casetă video, era sigur în privinţa asta, aşa cum făceau cu toţi clienţii. Supravegherea din cazinouri era totală – o ştia de la cei doi colegi isteţi ai săi, care intenţionaseră să spargă banca la zaruri.

Dacă banii declanşau alarma, l-ar fi putut găsi cu uşurinţă, nu?

Dar unde altundeva ar fi putut merge, pentru o verificare a banilor? Să fi intrat în filiala din Clanton a lui First National Bank şi să-i fi întins casierei câteva bancnote?

— Doamnă Dempsey, vreţi, vă rog, să vă uitaţi la astea şi să-mi spuneţi dacă sunt false?

Niciun casier din Clanton nu văzuse vreodată bani falşi, iar până la prânz tot oraşul ar fi ştiut că băiatul judecătorului Atlee umbla cu bani dubioşi.

Se gândise să aştepte până la revenirea în Virginia. S-ar fi dus la avocatul lui, care putea găsi un expert pentru a examina un eşantion, în mod elegant şi confidenţial. Însă nu putea aştepta aşa mult. Dacă banii erau falşi, avea să-i ardă. Dacă nu… nu era sigur ce să facă.

Îşi bău berea fără grabă, lăsându-le timp să trimită doi zdrahoni în costume negre, care să se apropie şi să-l întrebe: „Ne puteţi acorda un minut?” Nu se puteau mişca atât de rapid şi Ray o ştia. Dacă banii erau însemnaţi, avea să dureze câteva zile până să-i asocieze sursei.

Presupunând că era prins cu bani însemnaţi, ce delict ar

fi comis? îi luase din casa tatălui său decedat, un loc care fusese lăsat moştenire lui şi fratelui. El era executorul testamentar şi în curând avea să fie împovărat de responsabilitatea de a proteja bunurile comune. Beneficia de câteva luni pentru a declara banii atât tribunalului pentru legalizare, cât şi autorităţilor fiscale. Dacă Judecătorul adunase banii aceia prin mijloace ilicite, atunci, regrete eterne, omul murise. Ray nu încălcase cu nimic legea, cel puţin deocamdată.

Merse la prima masă de blackjack şi miză cinci sute de dolari. Crupiera atrase atenţia şefului ei, care se apropie, ţinând o mână în dreptul maxilarului şi lovindu-şi uşor urechea cu un deget, cu un aer mulţumit de sine, de parcă o miză de cinci sute de dolari ar fi fost ceva frecvent la Santa Fe Club. Ray primi un as şi un popă şi crupierul îi întinse şapte sute cincizeci de dolari.

— Vreţi să beţi ceva? întrebă şeful de sector, zâmbind larg şi arătându-şi dinţii cariaţi.

— O bere Beck's, răspunse Ray şi o chelneriţă se materializa ca prin farmec lângă el.

Miză o sută de dolari pe mâna următoare şi pierdu. După aceea puse trei fise şi câştigă. Câştigă opt din următoarele zece mâini, alternând sumele mizate între o sută şi cinci sute de dolari, de parcă ar fi ştiut cu exactitate ce intenţiona. Şeful de sector rămase tot timpul lângă crupieră. Aveau de-a face cu un potenţial jucător profesionist de ***blackjack,*** care trebuia supravegheat şi filmat. Celelalte cazinouri aveau să fie anunţate.

Dacă ar fi ştiut adevărul…

Ray pierdu mize consecutive de câte două sute de dolari şi apoi, doar de-al naibii, împinse zece fise pentru o miză îndrăzneaţă şi nechibzuită de o mie de dolari. Mai avea trei milioane în portbagaj. Ăsta era mărunţiş. Când două dame aterizară lângă fisele sale, păstră un chip perfect inexpresiv, ca şi cum ar fi câştigat de ani buni în felul acela.

— Doriţi să luaţi cina, domnule? se interesă şeful de sector.

— Nu.

— Vă putem servi cu altceva?

— Aş vrea să rămân peste noapte.

— O cameră sau un apartament?

Un fraier ar fi spus: „Un apartament, desigur”, dar Ray se stăpâni.

— O cameră obişnuită.

Nu intenţionase să rămână acolo, dar, după două beri, se gândise că n-ar fi fost prudent să se urce la volan. Dacă îl oprea un poliţist local? Şi ce ar fi făcut acesta, dacă ar fi deschis portbagajul?

— Nicio problemă, domnule, încuviinţă şeful de sector. Vă cazez imediat.

În următoarea oră, nici nu pierdu, nici nu câştigă. Chelneriţa se oprea lângă el la fiecare cinci minute, aducând băuturi, încercând să-l destindă, dar Ray sorbea alene din prima bere. În timp ce se amestecau cărţile, îşi număra fisele negre şi văzu că avea treizeci şi nouă.

La miezul nopţii începu să caşte şi-şi aminti cât de puţin dormise în noaptea trecută. Avea cheia de la cameră în buzunar. Masa limita miza unei mâini la o mie de dolari, altfel i-ar fi pus pe toţi jos şi ar fi sfârşit în glorie. Plasă zece fise negre în cerc şi, deja privit de spectatori, făcu *blackjack***.** Alte zece fise şi crupiera pierdu cu 22. Îşi strânse fisele, îi lăsă patru crupierei şi se duse la casierie. Trecuseră trei ore de când intrase în cazinou.

Din camera sa de la etajul patru avea sub ochi parcarea şi, deoarece îşi vedea şi maşina, se simţi îmboldit s-o vegheze. Oricât de obosit ar fi fost, nu putea adormi. Îşi trase un scaun lângă fereastră şi încercă să moţăie, dar gândurile îl încercau mereu.

Oare Judecătorul descoperise cazinourile? S-ar fi putut ca jocurile de noroc să fi fost sursa averii sale, un viciu mărunt şi profitabil, pe care-l ascunsese de toţi?

Cu cât îşi spunea că ideea era implauzibilă, cu atât se convingea că descoperise sursa banilor. După ştiinţa lui, Judecătorul nu fusese niciodată interesat de speculaţiile bursiere, şi chiar dacă l-ar fi interesat, chiar dacă ar fi fost

un alt Warren Buffett[1], de ce să-şi fi transformat profitul în bani lichizi pe care să-i ascundă sub rafturi? în plus, ar fi existat teancuri de documente asociate.

Dacă ar fi dus viaţa dublă a unui judecător care se lăsa mituit, în tribunalele din regiunile rurale din Mississippi nu se puteau fura trei milioane de dolari. Iar mitele ar fi implicat prea multe persoane.

Trebuia să fi fost vorba despre jocuri de noroc. Aici erau bani lichizi. Ray tocmai câştigase 6 000 de dolari într-o singură noapte. Desigur, fusese un noroc chior, dar nu se putea spune asta despre toate jocurile de noroc? Poate că bătrânul se pricepea la cărţi sau la zaruri. Poate câştigase potul cel mare la un automat cu monede. Trăise singur şi nu dăduse nimănui socoteală.

Ar fi putut s-o facă.

Totuşi, să fi câştigat trei milioane de dolari în şapte ani?

Cazinourile nu întocmeau acte pentru câştigurile substanţiale? Formulare pentru impozitare şi altele?

Şi de ce ar fi ascuns banii? De ce nu-i donase, aşa cum făcuse cu ceilalţi?

La câteva minute după ora 3, Ray renunţă la camera oferită gratuit de cazinou. Dormi în Audi, până când răsări soarele.

[1] *Warren Edward Buffett (1930-), om de afaceri american, preşedintele firmei de investiţii Berkshire Hathaway Inc. (n. tr.).*

11

Uşa din faţă era uşor întredeschisă, iar lucrul acesta la ora 8 dimineaţa, într-o casă pustie, nu putea fi decât un semn rău prevestitor. Ray o privi aproape un minut, fără să fie sigur dacă dorea să intre, dar ştiind că nu avea încotro. O împinse, încleşta pumnii, ca şi cum hoţul mai putea să fie înăuntru, şi inspiră profund. Uşa se deschise larg, scârţâind până la capăt, iar când lumina căzu pe stivele de cutii din hol, Ray zări urme de pământ pe podea. Intrusul pătrunsese de pe peluza din spate, unde era noroi, şi, dintr-un motiv necunoscut, alesese să iasă pe uşa din faţa.

Ray scoase încetişor pistolul din buzunar.

Cele douăzeci şi şapte de cutii verzi Blake & Son erau împrăştiate prin cabinetul Judecătorului. Canapeaua fusese răsturnată. Uşile comodei de sub rafturi erau deschise. Biroul cu capac rulant părea să fi scăpat, dar hârtiile de pe biroul din mahon erau risipite pe jos.

Intrusul scosese cutiile, le deschisese şi, găsindu-le goale, le călcase în picioare şi le aruncase, cuprins de mânie. În ciuda faptului că acum totul era nemişcat, Ray simţea violenţa şi-l făcea să se simtă neputincios.

Banii i-ar fi putut aduce moartea.

Când reuşi să se mişte, aranja canapeaua şi ridică hârtiile. Strângea cutiile, când auzi mişcare pe veranda din faţă. Trase cu ochiul pe geam şi zări o bătrână ciocănind.

Claudia Gates îl cunoscuse pe Judecător ca nimeni altul. Îi fusese stenografă, secretară, şofer şi multe altele, conform bârfelor care circulaseră încă de pe când Ray era doar copil. Vreme de aproape treizeci de ani, ea şi Judecătorul călătoriseră împreună prin cele şase ţinuturi ale districtului 25, adeseori plecând din Clanton la ora 7 dimineaţa şi revenind mult după lăsarea întunericului. Când nu erau la Curtea de Echitate, împărţeau cabinetul Judecătorului din tribunal, unde ea dactilografía stenogramele, în timp ce el se ocupa de hârţoage.

Odată, un avocat pe nume Turley îi surprinsese într-o poziţie compromiţătoare în cabinet, în timpul pauzei de prânz, şi făcuse greşeala teribilă de a le povesti şi altora. În următorul an, pierduse toate procesele avute la Curtea

de Echitate şi nu mai avusese niciun client. Judecătorul Atlee avusese nevoie de patru ani ca să-l elimine din barou.

— Bună ziua, Ray, rosti ea prin uşa de plasă. Pot să intru?

— Sigur că da, încuviinţă bărbatul şi deschise uşa mai larg. Ray şi Claudia nu se plăcuseră niciodată. Ray avusese permanent impresia că femeia căpăta atenţia şi afecţiunea de care el şi Forrest nu beneficiau, iar ea îl considera o ameninţare. Când venea vorba despre judecătorul Atlee, îi considera pe toţi ca fiind o ameninţare.

Avea puţini prieteni şi chiar mai puţini admiratori. Era grosolană şi rece, fiindcă îşi petrecuse viaţa ascultând procese. În plus, era arogantă, întrucât părerile ei fuseseră ascultate de marele om.

— Îmi pare nespus de rău, îi spuse ea.

— Şi mie.

Când trecură pe lângâ cabinet, Ray închise uşa şi zise:

— Nu intra aici.

Claudia nu observase urmele de paşi ale intrusului.

— Poartă-te frumos cu mine, Ray, murmură ea.

— De ce?

Intrară în bucătărie, unde bărbatul puse cafeaua la fiert şi se aşezară faţă în faţă.

— Pot să fumez? întrebă Claudia.

— Îmi este indiferent.

„Fumează până mori, babo!” Costumele negre ale tatălui său purtaseră întotdeauna izul pişcător al ţigărilor ei. Judecătorul îi îngăduise să fumeze în maşină, în camere, în cabinetul său, probabil şi în pat. Peste tot, cu excepţia sălii de judecată.

Răsuflarea şuierată, vocea răguşită, nenumăratele riduri din jurul ochilor – ah, satisfacţiile tutunului!

Femeia plânsese, ceea ce nu era un eveniment lipsit de importanţă din viaţa ei. În vara când lucrase pentru tatăl său, Ray avusese nenorocul să participe la un caz sfâşietor de abuz juvenil. Depoziţia fusese atât de tristă şi de jalnică, încât toţi, inclusiv Judecătorul şi avocaţii, fuseseră mişcaţi până la lacrimi. Singurii ochi uscaţi din sala de judecată

aparţinuseră chipului de piatră al Claudiei.

— Nu-mi vine să cred c-a murit, rosti ea, suflând apoi un nor de fum spre tavan.

— Era pe moarte de cinci ani. N-a fost nicio surpriză.

— E totuşi trist.

— E foarte trist, dar în final a suferit. Moartea a fost o alinare.

— Nu voia să mă lase să vin să-l văd.

— N-are rost să repetăm povestea, da?

„Povestea”, în funcţie de versiunea pe care o credeai, ţinuse capul de afiş în Clanton timp de aproape două decenii. La câţiva ani după moartea mamei lui Ray, Claudia divorţase de soţul ei din motive care nu fuseseră niciodată clare. O parte din locuitorii oraşului credeau că Judecătorul îi promisese că se va însura cu ea după divorţ. Cealaltă parte credea că Judecătorul, de-a pururi un adevărat Atlee, nu intenţionase niciodată să se însoare cu o femeie de rând precum Claudia, iar ea divorţase fiindcă soţul o prinsese făcându-şi de cap cu altul. Anii trecuseră, iar cei doi se bucuraseră de toate beneficiile mariajului, exceptând certificatul şi faptul că nu locuiau împreună. Ea insistase să-l bată la cap pe Judecător să se căsătorească, dar el continuase să amâne lucrurile. În mod clar obţinuse ceea ce-şi dorise.

În cele din urmă, Claudia îi dăduse un ultimatum, ceea ce se dovedise o strategie greşită. Ultimatumurile nu-l impresionau pe Reuben Atlee. Cu un an înainte ca el să fie îndepărtat din funcţie, Claudia se măritase cu un bărbat cu nouă ani mai tânăr decât ea. Judecătorul o concediase imediat, iar în localuri şi în cercurile de tricotat nu se discutase despre nimic altceva. După câţiva ani agitaţi, soţul mai tânăr murise. Ea rămăsese singură, la fel ca Judecătorul. Îl trădase însă fiindcă se remăritase, iar el n-o iertase niciodată.

— Unde-i Forrest? întrebă Claudia.

— Ar trebui să apară.

— Cum o mai duce?

— Este acelaşi Forrest dintotdeauna.

— Vrei să plec?

— Cum doreşti.

— Aş prefera să stau de vorbă cu tine. Simt nevoia să stau de vorbă cu cineva.

— Nu ai prieteni?

— Nu. Reuben era singurul meu prieten.

Ray tresări când o auzi spunându-i Reuben. Claudia îşi vârî ţigara între buzele roşii şi umede, un roşu-palid, în semn de doliu, nu roşul strălucitor pentru care fusese cândva renumită. Avea cel puţin şaptezeci de ani, dar se ţinea bine. Era încă dreaptă şi zveltă, îmbrăcată într-o rochie mulată pe corp pe care nicio altă femeie de şaptezeci de ani din ţinutul Ford n-ar fi îndrăznit s-o cumpere. Avea cercei cu diamante şi un inel tot cu diamant, deşi Ray nu putea spune dacă pietrele erau autentice. Purta de asemenea un colier frumos de aur şi două brăţări tot de aur.

Era o cocotă îmbătrânită, dar rămăsese un vulcan activ. Trebuia să-l întrebe pe Harry Rex cu cine era încurcată în prezent.

Îi mai turnă cafea şi spuse:

— Despre ce vrei să stăm de vorbă?

— Despre Reuben.

— Tata e mort. Nu-mi place trecutul.

— Nu putem fi prieteni?

— Nu. Ne-am dispreţuit dintotdeauna. N-o să ne sărutăm şi nici n-o să ne îmbrăţişăm acum, deasupra sicriului. De ce am face-o?

— Sunt bătrână, Ray.

— Iar eu locuiesc în Virginia. Azi vom merge la înmormântare, apoi nu ne vom mai revedea vreodată. Ce părere ai?

Ea îşi aprinse o altă ţigară şi plânse din nou. Ray se gândi la dezordinea din cabinet şi la ce avea să-i spună lui Forrest, dacă apărea acum şi vedea urmele de noroi şi cutiile aruncate peste tot. Iar dacă Forrest o vedea pe Claudia stând la masă, putea să-i sară de gât.

Deşi nu aveau nicio dovadă, Ray şi Forrest suspectaseră

de mult că Judecătorul o plătise mai mult decât onorariile obişnuite pentru stenografi. Ceva suplimentar, pentru suplimentele oferite de femeie. Nu era greu să-i poarte pică.

— Vreau ceva de care să-mi aduc aminte, asta-i tot, zise ea.

— Vrei să-ţi aduci aminte de mine?

— Eşti la fel ca tatăl tău, Ray. Continui să susţin asta.

— Vrei bani?

— Nu.

— Eşti falită?

— Nu sunt nici avută.

— Aici nu există nimic pentru tine.

— Ai testamentul lui?

— Da, însă numele tău nu este menţionat.

Claudia plânse iarăşi, iar Ray simţi că-l cuprinde iritarea. Ea căpătase banii cu douăzeci de ani în urmă, când el servea în restaurante şi trăia cu unt de arahide, străduindu-se să mai supravieţuiască o lună la Facultatea de Drept, fără să fie evacuat din garsoniera ieftină. Ea avusese mereu un Cadillac nou, pe când el şi Forrest conduceau nişte rable. Din partea lor se aştepta să trăiască aidoma unor aristocraţi scăpătaţi, în vreme ce ea avea bijuterii şi garderobă de lux.

— A promis mereu că va avea grijă de mine, spuse femeia.

— A renunţat la chestia asta de ani buni. Renunţă şi tu.

— Nu pot, l-am iubit prea mult.

— Pentru tine era vorba de sex şi bani, nu de iubire. Prefer să nu mai discutăm despre asta.

— Ce conţine masa succesorală?

— Nimic. A donat toţi banii.

— Ce-a făcut?

— M-ai auzit. Ştii bine cât de mult îi plăcea să scrie cecuri. Viciul a luat proporţii după ce ai ieşit din scenă.

— Şi pensia?

Deja nu mai plângea, ci discuta afaceri. Ochii ei verzi erau uscaţi şi sclipeau.

— În anul după ce n-a mai fost ales, a optat pentru varianta cu o singură sumă globală, pe care a ridicat-o imediat. A fost o gafă financiară de proporţii, dar a făcut-o fără să am habar. Era furios şi pe jumătate nebun. A încasat banii, a folosit o parte pentru traiul zilnic, iar pe restul i-a donat la cercetaşi, cercetase, clubul Lions, Urmaşii Confederaţiei, Comitetul pentru păstrarea câmpurilor de luptă istorice şi aşa mai departe.

Dacă tatăl său fusese un judecător necinstit, ceva ce Ray nu dorea să creadă, atunci Claudia ar fi ştiut despre bani. Era evident că nu avea habar. Ray nu bănuise nicio clipă că ea ar fi ştiut, fiindcă atunci banii n-ar mai fi rămas ascunşi în cabinet. Dacă ar fi zărit cele trei milioane de dolari, ar fi ştiut tot ţinutul. Dacă femeia ar fi pus mâna pe un dolar, s-ar fi văzut imediat. Vrednică de milă, aşa cum arăta de cealaltă parte a mesei, Ray bănuia că era destul de săracă.

— Crezusem că al doilea soţ al tău avea bani, comentă el cu niţel prea multă cruzime.

— Aşa crezusem şi eu, răspunse Claudia şi izbuti să surâdă. Ray chicoti. Amândoi izbucniră în râs şi atmosfera se detensionă spectaculos. Claudia fusese cunoscută dintotdeauna pentru firea ei directă.

— Nu i-ai găsit niciodată?

— Niciun cent. Era un tip chipeş, cu nouă ani mai tânăr ca mine, ştii doar.

— Îmi amintesc bine. Un scandal în toată regula.

— Avea cincizeci şi unu de ani, te-mbrobodea cu vorba şi băga texte cu afaceri din extragerea ţiţeiului. Am dat găuri ca nebunii împreună vreme de patru ani şi nu m-am ales cu nimic.

Ray râse şi mai tare. În clipa aceea, nu-şi amintea să mai fi discutat despre sex şi bani cu o femeie de şaptezeci de ani. Părea că avea o traistă de poveşti. Succesele Claudiei.

— Arăţi bine, ai mai avea timp de unul.

— Sunt obosită, Ray. Bătrână şi obosită. Ar trebui să-l educ şi toate alea. Nu merită.

— Ce s-a-ntâmplat cu al doilea?

— A murit de inimă şi n-am găsit după el nici măcar o mie de dolari.

— Judecătorul a lăsat 6 000.

— Numai atât? întrebă ea neîncrezător.

— Nici acţiuni, nici obligaţiuni, nimic decât o casă veche şi 6000 de dolari în bancă.

Claudia îşi coborî ochii şi clătină din cap; credea tot ce-i spunea Ray. Nu ştia nimic despre avere.

— Ce-o să faceţi cu casa?

— Forrest vrea să-i dăm foc şi să-ncasăm asigurarea.

— Nu-i o idee rea.

— O s-o vindem.

Pe verandă se auziră paşi, apoi un ciocănit. Sosise reverendul Palmer, ca să discute despre slujba de înmormântare care urma să înceapă peste două ore. Claudia îl îmbrăţişa pe Ray şi porniră împreună spre maşina ei. Îl mai îmbrăţişa o dată şi-şi luă rămas-bun.

— Îmi pare rău că n-am fost mai drăguţă cu tine, îi şopti ea când el îi deschise portiera.

— La revedere, Claudia. Ne vedem la biserică.

— El nu m-a iertat niciodată.

— Eu te iert.

— Vorbeşti serios?

— Da. Te-am iertat. Suntem prieteni de-acum.

— Îţi mulţumesc foarte, foarte mult.

Îl strânse în braţe pentru a treia oară şi începu să plângă. Ray o ajută să suie în maşină: ca întotdeauna, un Cadillac. Înainte de a porni motorul, femeia întrebă:

— Pe tine te-a iertat vreodată?

— Nu cred.

— Nici eu.

— Asta nu mai contează acum. Să-l înmormântăm.

— Putea să fie un ticălos dat naibii, nu? făcu ea, zâmbind printre lacrimi.

Ray nu se putu abţine să nu râdă. Fosta amantă, în vârstă de şaptezeci de ani, a tatălui său răposat tocmai îl numise ticălos pe marele om.

— Da, încuviinţă el. Să ştii că putea.

12

Îl purtară pe judecătorul Atlee pe intervalul central, în sicriul său frumos de stejar, până la altar, în faţa amvonului, unde reverendul Palmer aştepta înveşmântat în negru. Sicriul fusese închis, spre dezamăgirea participanţilor, care, în majoritate, respectau străvechea tradiţie sudistă de a-l vedea pe răposat pentru ultima dată, într-un straniu efect de creştere la maximum a durerii.

— Nici vorbă, ce dracu, îi replicase politicos Ray domnului Magargel când îl întrebase despre deschiderea capacului.

După ce totul se potoli, Palmer întinse lent braţele, apoi le coborî şi mulţimea se aşează.

Pe banca din faţă, în dreapta sa, se afla familia – cei doi fii. Ray purta costumul nou şi părea obosit. Forrest era îmbrăcat în blugi şi o jachetă neagră de piele, şi arăta remarcabil de treaz. Înapoia lor stăteau Harry Rex şi ceilalţi purtători de sicriu, în spatele cărora se înşiruia o adunătură tristă de judecători bătrâni, ei înşişi la un pas de groapă. Pe banca din faţă, în stânga reverendului, stăteau mai multe oficialităţi – politicieni, un fost guvernator, doi judecători de la Curtea Supremă din Mississippi. Clanton nu mai avusese parte niciodată de atâtea personalităţi adunate cu aceeaşi ocazie.

Biserica era ticsită, oamenii stând în picioare de-a lungul pereţilor, pe sub vitralii. Balconul de deasupra era plin. Cu un nivel mai jos se montaseră difuzoare, iar alţi prieteni şi admiratori se găseau acolo.

Ray era impresionat de mulţime. Forrest îşi privea deja ceasul. Sosise cu cincisprezece minute în urmă şi fusese admonestat de Harry Rex, nu de Ray. Spusese că-şi murdărise costumul cel nou şi în plus Ellie îi cumpărase de mulţi ani jacheta neagră de piele şi considerase că ar fi fost perfectă pentru ocazia aceea.

Ea însăşi, la o sută cincizeci de kilograme, nu voia să-şi părăsească locuinţa, iar Ray şi Harry Rex erau recunoscători. Cumva, îl menţinuse treaz pe Forrest, dar recidiva plutea în aer. Din o mie de motive, Ray dorea pur şi simplu să revină în Virginia.

Reverendul ţinu o rugăciune scurtă, un mesaj elocvent de mulţumire pentru viaţa marelui om. Lăsă după aceea locul unui cor de copii care câştigase premiul întâi la un concurs muzical naţional din New York. Conform spuselor lui Palmer, judecătorul Atlee le donase 3 000 de dolari pentru călătoria respectivă. Cântară două cântece pe care Ray nu le mai auzise niciodată, dar o făcură minunat.

Primul panegiric – aveau să fie doar două, scurte, conform instrucţiunilor lui Ray – fu rostit de un bătrân, care de-abia reuşi să ajungă la amvon, dar când începu să vorbească îi surprinse pe toţi cu vocea lui puternică şi bogată. Fusese coleg de facultate cu Judecătorul, cu un veac în urmă. Spuse două istorii lipsite de umor şi glasul sonor începu să se stingă.

Reverendul citi din scriptură şi rosti cuvinte de consolare pentru pierderea unei persoane iubite, chiar dacă fusese un bătrân cu viaţă lungă.

Al doilea panegiric fu oferit de un tânăr de culoare, Nakita Poole, care era aproape o legendă locală. Poole provenea dintr-o familie turbulentă din sudul oraşului şi, dacă n-ar fi existat profesoara de chimie din liceu, ar fi abandonat şcoala în clasa a noua şi ar fi ajuns unul dintre numeroşii delincvenţi din zonă. Judecătorul îl cunoscuse cu ocazia unui proces familial oribil şi devenise interesat de puşti. Poole deţinea un talent uluitor pentru matematică şi ştiinţele exacte. Terminase primul în clasă, trimisese cereri de înscriere la cele mai bune colegii şi fusese acceptat peste tot. Judecătorul compusese scrisori de recomandare convingătoare şi trăsese toate sforile la care avea acces. Nakita alesese Yale, iar bursa lui acoperise totul, mai puţin banii de buzunar. Timp de patru ani, judecătorul Atlee îi scrisese săptămânal şi în fiecare scrisoare inclusese un cec de douăzeci şi cinci de dolari.

— Nu am fost singurul care a primit scrisori sau cecuri, se adresă el mulţimii tăcute. Am fost mulţi.

Nakita era acum medic şi se pregătea să plece în Africa pentru doi ani de muncă voluntară.

— Îmi vor lipsi scrisorile acelea, spuse el şi ochii tuturor femeilor din biserică înotau în lacrimi.

Urmă la cuvânt medicul legist Thurber Foreman. De mulţi ani, fusese nelipsit la înmormântările din ţinutul Ford, iar Judecătorul dorise în mod explicit să *cânte* ***Just a Closer Walk with Thee,*** cu acompaniament la mandolină. Cântă minunat şi, cumva, reuşi s-o facă în timp ce plângea.

Forrest începu, în cele din urmă, să se şteargă la ochi. Ray privi fix sicriul şi se întrebă de unde proveneau banii. Ce făcuse bătrânul? Ce crezuse că se va întâmpla cu banii după moartea lui?

După ce reverendul termină printr-un mesaj foarte scurt, purtătorii sicriului îl scoaseră pe judecătorul Atlee din biserică. Magargel îi însoţi pe Ray şi pe Forrest printre bănci, apoi pe treptele din faţă, spre limuzina care aştepta în spatele carului mortuar. Mulţimea se revărsă din biserică şi se îndreptă spre automobile, pentru a merge la cimitir.

Precum locuitorii din majoritatea aşezărilor mici, celor din Clanton le plăceau procesiunile funerare. Toată circulaţia se opri. Cei care nu se aflau în alaiul propriu-zis stăteau trişti pe trotuare, privind dricul şi alaiul de maşini care-l urma. Toţi poliţiştii erau în uniformă de gală şi blocau ceva – o stradă, o alee, nişte spaţii de parcare.

Dricul ocoli tribunalul, unde drapelul era în berna, iar personalul ieşise pe trotuarul din faţă şi stătea cu capetele plecate. Negustorii din perimetrul pieţei ieşiră din magazine, pentru a-şi lua rămas-bun de la judecătorul Atlee.

Urma să fie îngropat în parcela familiei Atlee, alături de soţia lui de mult uitată şi printre strămoşii pe care-i venerase atât de mult. Avea să fie ultimul Atlee înmormântat în ţarina ţinutului Ford, deşi n-o ştia nimeni. Şi, în tot cazul, nu-i păsa nimănui. Ray avea să fie

incinerat, iar cenuşa sa urma să fie împrăştiată peste Munţii Blue Ridge. Forrest recunoştea că se afla mai aproape de moarte decât fratele lui mai vârstnic, însă nu definitivase ultimele detalii. Sigur era doar faptul că nu avea să fie înhumat în Clanton. Ray susţinea incinerarea. Lui Ellie îi plăcea ideea unui cavou. Forrest prefera să nu intre în detalii asupra subiectului.

Participanţii la înmormântare se înghesuirâ în jurul umbrarului vişiniu al serviciilor funerare Magargel, care era mult prea mic. Acoperea mormântul şi patru rânduri de scaune pliante. Ar fi fost nevoie de o mie.

Cu genunchii aproape atingând sicriul, Ray şi Forrest îl ascultau pe reverendul Palmer rostind ultimele cuvinte. Stând într-un scaun pliant la marginea gropii tatălui său, Ray se gândi că lucrurile care îi treceau prin minte în clipele acelea erau stranii. Voia să plece casă. Ducea dorul studenţilor şi orelor de curs. Ducea dorul zborului cu avionul şi al peisajului Văii Shenandoah văzută de la peste 1 500 de metri înălţime. Se simţea obosit şi iritabil, şi nu intenţiona să-şi petreacă următoarele două ore stând în cimitir şi pălăvrăgind cu oameni care-şi aminteau când se născuse.

Ultimele cuvinte aparţinură soţiei unui predicator penticostal. Ea cântă „Amazing Grace” şi, vreme de cinci minute, timpul încremeni. Glasul superb de soprană răsună printre dâmburile dulci ale cimitirului, alinându-i pe morţi şi oferindu-le speranţe celor vii. Până şi păsările se opriră din zbor.

Un militar cântă apoi „Taps” la trompetă şi toţi izbucniră în plâns. Împăturiră drapelul şi i-l înmânară lui Forrest, care suspina şi transpira în nenorocita lui de jachetă din piele. Când ultimele note se pierdură printre copaci, Harry Rex începu să plângă în hohote în spatele lor. Ray se aplecă în faţă şi atinse sicriul. Îşi luă rămas-bun în gând, iar apoi rămase cu coatele pe genunchi şi cu faţa îngropată în palme.

Mulţimea se destramă repede. Era ora prânzului. Ray se gândise că, dacă avea să stea locului, contemplând sicriul,

oamenii aveau să-l lase în pace. Forrest îşi trecu un braţ greu peste umerii lui şi laolaltă părură ca şi cum ar fi fost gata să rămână acolo până la căderea nopţii. Harry Rex îşi regăsi calmul şi prelua rolul de purtător de cuvânt al familiei. Stând în picioare lângă umbrar, le mulţumi oficialităţilor pentru prezenţă, îl felicită pe Palmer pentru slujbă, o lăudă pe soţia predicatorului pentru interpretarea minunată, îi spuse Claudiei că nu putea rămâne alături de băieţi şi că trebuia să plece, şi multe, multe altele. Groparii aşteptau sub un copac din apropiere, cu lopeţile în mâini.

După ce plecară toţi, inclusiv Magargel şi echipa sa, Harry Rex se lăsă să cadă pe scaunul de lângă Forrest şi, pentru mult timp, toţi trei priviră în gol, nedorind să plece. Singurul sunet era zumzetul unui mini-excavator în depărtare. Forrest şi Ray erau indiferenţi. De câte ori în viaţă îţi îngropi tatăl?

Şi cât de important este timpul pentru un gropar?

— Reuşită înmormântare, spuse în cele din urmă Harry Rex, care era expert în asemenea probleme.

— Ar fi fost mândru, rosti Forrest.

— Îi plăceau înmormântările bine făcute, adăugă Ray, dar detesta nunţile.

— Mie-mi plac nunţile, făcu Harry Rex.

— Patru sau cinci? se interesă Forrest.

— Patru şi numărătoarea poate continua.

Un bărbat în salopetă de lucru se apropie şi întrebă discret:

— Doriţi să coborâm acum sicriul?

Nici Ray, nici Forrest nu ştiură ce să răspundă. Harry Rex nu avu îndoieli.

— Vă rugăm, încuviinţă el.

Bărbatul acţiona vinciul de sub paravanul gropii. Foarte lent, sicriul începu să coboare. Îl priviră până se opri adânc în solul roşiatic.

Groparul demontă curelele de transmisie, paravanul şi vinciul, şi se îndepărtă.

— Cred că s-a terminat, zise Forrest.

* * *

Prânzul se compuse din *tamale*, plăcintele mexicane cu carne învelite în frunze de porumb, şi apă gazoasă, la un restaurant de la marginea oraşului, departe de localurile aglomerate unde cineva i-ar fi întrerupt, fără îndoială, cu câteva cuvinte amabile despre Judecător. Stăteau la o masă din lemn, sub o umbrelă mare, şi priveau maşinile aflate în trecere.

— Când plecaţi? întrebă Harry Rex.

— Eu plec mâine dimineaţă la prima oră, răspunse Ray.

— Avem de rezolvat nişte treburi.

— Ştiu. Să le facem azi după-amiază.

— Ce treburi? se interesă Forrest.

— Legate de legalizarea testamentului, explică Harry Rex. Vom deschide succesiunea peste vreo două săptămâni… când se va întoarce Ray. Acum trebuie să examinăm actele lăsate de Judecător şi să vedem câtă treabă ne aşteaptă.

— Pare ceva de resortul executorului.

— Poţi să ne ajuţi şi tu.

Ray mânca şi se gândea la maşina lui, pe care o parcase pe o stradă aglomerată în apropierea bisericii prezbiteriene. Acolo trebuia să fie în perfectă siguranţă.

— Aseară am fost la un cazinou, anunţă el cu gura plină.

— Care dintre ele? întrebă Harry Rex.

— Santa Fe şi nu-mai-ştiu-cum, primul la care am ajuns, îl ştii?

— Am fost în toate, încuviinţă avocatul, ca şi cum nu avea să se mai întoarcă niciodată acolo.

Cu excepţia narcoticelor ilegale, Harry Rex explorase toate viciile.

— Şi eu, completă Forrest, care nu se abţinea de la nimic.

— Cum ţi-a mers?

— Am câştigat 2000 la ***blackjack.*** Mi-au făcut cadou cazarea peste noapte.

— Eu am plătit pentru blestemata de cameră, pufni

Harry Rex. Mi s-a părut c-am plătit pentru tot etajul.

— Mie-mi plăceau băuturile gratuite, zise Forrest. Altfel, te costa douăzeci de dolari un suc.

Ray înghiţi un nod şi decise să arunce momeala.

— Găsisem pe biroul bătrânului un plic de chibrituri de la Santa Fe. Avea obiceiul să meargă pe-acolo?

— Sigur că da, încuviinţă Harry Rex. Amândoi mergeam, o dată pe săptămână. Îi plăceau zarurile.

— Bătrânul era jucător? se minună Forrest.

— Îhî.

— Deci, acolo-i restul moştenirii mele. Ce n-a donat, a pierdut la zaruri.

— Nu cred, era destul de priceput.

Ray se prefăcu la fel de şocat ca şi Forrest, dar fu uşurat să culeagă primul său indiciu, oricât de vag ar fi fost. Părea aproape imposibil ca Judecătorul să fi adunat o asemenea avere jucând zaruri o dată pe săptămână.

El şi Harry Rex aveau să exploreze subiectul mai târziu.

13

P**e** măsură ce se apropiase de sfârşitul vieţii, Judecătorul fusese foarte atent în a-şi organiza finanţele. Actele importante se aflau în cabinet şi le descoperiră uşor.

Mai întâi, cercetară biroul de mahon. Într-un sertar se găseau extrasele de cont din ultimii zece ani, aranjate ordonat, cronologic. Declaraţiile de impozit se aflau în alt sertar. Existau de asemenea registre groase în care fuseseră consemnate donaţiile pe care le făcuse tuturor solicitanţilor. Sertarul cel mai mare era ticsit cu zeci de dosare cu coperte din carton tare. Dosare conţinând impozitul pe proprietate, fişe medicale, facturi care trebuiau achitate, dezbateri juridice, scrisori de la medicii săi, fondul de pensii. Ray le răsfoi în treacăt, fără să le deschidă, cu excepţia celui care conţinea facturile neachitate. Înăuntru se găsea una singură – 13,80 dolari plătibili firmei Wayne, care se ocupa de reparaţiile maşinilor de tuns iarba – datată cu o săptămână în urmă.

— Întotdeauna mi se pare straniu să umblu prin hârtiile cuiva care a murit recent, comentă Harry Rex. Mă simt penibil, de parcă aş fi indiscret.

— Eu mă simt mai degrabă ca un detectiv în căutare de indicii, zise Ray.

Stăteau de o parte şi de cealaltă a biroului, amândoi cu mânecile suflecate şi fără cravate, având între ei teancuri de hârtii. Forrest era la fel de util ca întotdeauna. După prânz, băuse trei cutii de bere în loc de desert şi acum sforăia în leagănul de pe terasa din faţă.

Rămăsese totuşi acolo, nu se pierduse într-unul dintre excesele lui patentate. De-a lungul anilor, dispăruse de nenumărate ori. Dacă n-ar fi apărut la înmormântarea tatălui său, nimeni din Clanton n-ar fi fost surprins. Altă bilă neagră în contul nebunului de Atlee, altă poveste care să circule din gură în gură.

În ultimul sertar găsiră mărunţişuri personale – creioane, pipe, fotografii ale Judecătorului cu amicii săi la

reuniunile baroului, câteva poze vechi cu Ray şi Forrest, certificatul lui de căsătorie şi certificatul de deces al mamei lor. Într-un plic vechi şi nedeschis era necrologul ei, decupat din ***Clanton Chronicle,*** datat 12 octombrie 1969, având şi o fotografie. Ray îl citi şi-l întinse lui Harry Rex.

— Ţi-o mai aminteşti? îl întrebă el.

— Am fost la înmormântare, răspunse avocatul, privind poza. O femeie frumoasă, care n-a avut mulţi prieteni.

— De ce?

— Era din regiunea Deltei şi cei mai mulţi de acolo au sânge albastru în vine. Asta-şi dorise Judecătorul de la o soţie, dar treburile n-au mers prea bine aici. Ea crezuse că s-a măritat într-o familie avută. Judecătorul nu era mare pe-atunci, aşa că ea a trebuit să se chinuie din greu ca să fie mai bună decât toţi ceilalţi.

— Nu ţi-a plăcut de ea?

— Nu prea mult. Mă considera necivilizat.

— I-auzi!

— Am ţinut la tatăl tău, Ray, dar nu pot spune că am plâns la înmormântarea ei.

— Haide să nu mai vorbim despre alte înmormântări.

— Iartă-mă.

— Ce era în testamentul pe care l-ai redactat pentru el? Penultimul.

Harry Rex puse necrologul pe masă şi se lăsă pe spate în scaun. Se uită la fereastra din spatele lui Ray, apoi vorbi încetişor.

— Judecătorul dorea să înfiinţeze un depozit bancar în care să intre banii rezultaţi din vânzarea casei. Eu urma să administrez depozitul şi, în calitatea asta, aş fi avut plăcerea de a vă da bani cu ţârâita. Însă din partea care îi revenea lui – arătă din cap spre terasă – urma să fie scăzută o sută de mii de dolari, care să fie introdusă în masa succesorală. Judecătorul estima că asta era suma pe care i-o datora Forrest.

— Ce dezastru!

— Am încercat să-l conving să renunţe.

— Slavă Domnului că l-a ars.

— Aşa-i. Ştia că nu era o idee bună, dar încerca să-l apere pe Forrest de el însuşi.

— Cu toţii încercăm asta de douăzeci de ani.

— Se gândise la toate detaliile. Intenţiona să-ţi lase totul ţie şi să-l dezmoştenească pe el complet, dar ştia că asta va declanşa fricţiuni. După aceea l-au apucat pandaliile, fiindcă niciunul dintre voi nu voia să locuiască vreodată aici, aşa că mi-a cerut să redactez un testament prin care lăsa casa bisericii. N-a apucat să-l semneze, iar apoi Palmer l-a enervat, fiindcă avea opinii diferite asupra pedepsei cu moartea, şi a abandonat ideea. A zis că dorea ca reşedinţa să fie vândută după moartea lui şi banii să fie donaţi în scopuri caritabile.

Ridică braţele mult deasupra capului, întinzându-le, până când şira spinării îi trosni. Fusese operat la coloană de două ori şi rareori se simţea în apele lui.

— Bănuiesc, continuă el, că motivul pentru care te-a chemat pe tine şi pe Forrest a fost ca să decideţi cum să procedaţi cu moştenirea.

— Atunci de ce a mai făcut un testament de ultim moment?

— N-o s-o ştim niciodată, nu-i aşa? Poate că s-a săturat de dureri. Bănuiesc că începuse să devină dependent de morfină, aşa cum se întâmplă în cele din urmă cu toţi cei care ajung într-o asemenea situaţie. Poate că ştia că era pe moarte.

Ray se uită în ochii generalului Nathan Bedford Forrest, care privise sever cabinetul Judecătorului de aproape un secol din aceeaşi poziţie. Nu avea nicio îndoială că tatăl său alesese să moară pe canapea, astfel ca generalul să-l poată ajuta în ultimele clipe. Generalul ştia. Ştia cum şi când murise Judecătorul. Ştia de unde proveneau banii. Ştia cine pătrunsese prin efracţie cu o seară în urmă şi răscolise odaia.

— Pe Claudia a inclus-o vreodată în vreun testament? întrebă el.

— Niciodată. Ştii bine că putea să fie ranchiunos.

— A trecut pe-aici azi-dimineaţă.

— Ce voia?

— Cred că era în căutare de bani. Zicea că Judecătorul îi promisese mereu că va avea grijă de ea şi dorea să ştie ce cuprindea testamentul.

— I-ai spus?

— Cu plăcere.

— O să se descurce, nu trebuie să-ţi faci griji niciodată pentru ea. Îl mai ţii minte pe bătrânul Walter Sturgis, de loc din Karraway, mult timp contractor de materiale de construcţii, un beţiv cumplit?

Harry Rex îi ştia pe toţi din ţinut, treizeci de mii de locuitori – negri, albi, acum şi mexicani.

— Nu cred.

— Se zice c-ar avea o jumătate de milion de dolari bani gheaţă, iar Claudia umblă după ei. L-a făcut să poarte cămăşi scumpe şi să mănânce la club. Le povesteşte amicilor că ia Viagra în fiecare zi.

— Ăsta bărbat!

— O să-l facă arşice.

Forrest se foi pe terasă şi lanţurile leagănului scârţâiră. Cei doi aşteptară până se făcu linişte. Harry Rex deschise un dosar şi rosti:

— Asta-i evaluarea casei. A făcut-o anul trecut un tip din Tupelo, probabil evaluatorul cel mai bun din nordul statului Mississippi.

— Cât face?

— Patru sute de mii.

— Pentru banii ăştia, aş vinde-o şi acum.

— Mie mi s-a părut exagerat. Bineînţeles, Judecătorul considera că merită un milion.

— Evident.

— Cred că trei sute de mii e mai aproape de realitate.

— N-o să obţinem nici jumătate din suma asta. Pe ce se bazează evaluarea?

— Uite-o aici. Suprafaţă locuibilă, teren, atractivitate, comparaţii – chestiile obişnuite.

— Dă-mi o comparaţie. Harry Rex răsfoi evaluarea.

— Uite una. O clădire cam de aceeaşi vechime şi

mărime, de douăsprezece hectare, la marginea lui Holly Springs, a fost vândută acum doi ani pentru opt sute de miare.

— Aici nu-i Holly Springs.

— Nu, nu este.

— Ăsta-i un oraş de dinaintea războiului de secesiune, cu multe case vechi.

— Vrei să-l dau în judecată pe evaluator?

— Da, să ne luăm de el. Tu cât ai da pe locul ăsta?

— Nu l-aş cumpăra. Vrei o bere?

— Nu.

Harry Rex dispăru spre bucătărie şi reveni cu o cutie de Pabst Blue Ribbon.

— Nu ştiu de ce cumpără aşa ceva, mormăi el, iar apoi dădu pe gât un sfert de cutie.

— Asta-i marca pe care a băut-o dintotdeauna. Avocatul trase cu ochiul printre jaluzele, dar nu zări decât picioarele lui Forrest atâmând din leagăn.

— Nu cred că-şi face prea multe griji în legătură cu moştenirea lăsată de taică-său.

— E ca şi Claudia – vrea doar o verificare.

— Banii îl vor ucide.

Era liniştitor să-l audă pe Harry Rex împărtăşindu-i gândurile. Ray îl aşteptă să revină la birou, deoarece voia să i se uite în ochi.

— Anul trecut, rosti el, privind o declaraţie de impozitare, Judecătorul a câştigat mai puţin de 9 000 de dolari.

— A fost bolnav, zise Harry Rex, întinzându-se şi rotindu-şi spinarea masivă, după care se aşează. Dar a prezidat cazuri inclusiv anul ăsta.

— Ce fel de cazuri?

— Tot felul. Acum câţiva ani, am avut un guvernator nazist de extremă dreaptă.

— Mi-l amintesc.

— Îi plăcea să se roage în tot timpul campaniei, susţinea valorile familiei şi se opunea oricăror excese, mai puţin armelor. Până la urmă s-a dovedit că avea o slăbiciune la

cucoane şi, când l-a prins nevastă-sa, a urmat un scandal mare de tot, cu chestii picante. Din motive evidente, judecătorii locali din Jackson n-au vrut să se amestece, aşa că l-au solicitat pe Judecător să intervină şi să arbitreze cazul.

— S-a ajuns la proces?

— Oho, la unul mare şi urât. Soţia avea dovezi, dar guvernatorul crezuse că-l va putea intimida pe Judecător. Femeia s-a ales cu casa guvernatorului şi cu majoritatea banilor. Ultima dată când am auzit despre el, locuia deasupra garajului fratelui său, cu bodyguarzii, desigur.

— Tu l-ai văzut vreodată pe bătrân intimidat?

— Niciodată. Nici măcar o dată în treizeci de ani.

Harry Rex îşi concentra din nou atenţia asupra berii şi Ray cercetă o altă declaraţie de impozitare. Era linişte, iar când îl auzi pe Forrest sforăind din nou, bărbatul spuse:

— Am găsit nişte bani, Harry Rex.

Ochii celuilalt nu transmiteau nimic. Nici conspirativitate, nici surpriză, nici uşurare. Nu clipi şi nici nu se holbă la el. Aşteptă o vreme, apoi ridică din umeri şi întrebă:

— Cât?

— O cutie plină.

Aveau să urmeze întrebări şi Ray încercase să le anticipeze.

Harry Rex rămase şi acum în expectativă, după care imită gestul inocent de mai devreme.

— Unde?

— Acolo, în comoda din spatele canapelei. Bani lichizi într-o cutie, peste 90 000 de dolari.

Până în clipa aceea nu spusese nicio minciună. Desigur, nu relatase tot adevărul, dar nu minţise. Nu încă.

— Nouăzeci de mii de dolari, repetă Harry Rex destul de tare, iar Ray făcu semn cu bărbia spre terasă.

— Da, încuviinţă el pe ton scăzut, în bancnote de o sută de dolari. Ai idee de unde pot proveni?

Harry Rex trase un gât zdravăn din cutie, miji ochii spre perete, şi în cele din urmă răspunse:

— Nu prea.

— Din jocuri de noroc? Ziceai că se pricepea la zaruri. Altă duşcă de bere.

— Mda, poate. Cazinourile s-au deschis acum şase-şapte ani, iar noi doi ne duceam săptămânal, cel puţin la început.

— Te-ai oprit?

— Aş fi vrut eu. Între noi fie vorba, eu mergeam mai des. Jucam mult şi nu voiam ca Judecătorul să ştie, aşa că, ori de câte ori mergeam împreună, mizam pe sume mici. În seara următoare, mă furişam singur şi pierdeam iarăşi în stil mare.

— Cât ai pierdut?

— Mai bine să discutăm despre Judecător.

— Bine. El câştiga?

— De obicei. Într-o seară bună, câştiga vreo două miare.

— Şi-ntr-una proastă?

— Cinci sutare, asta-i era limita. Dacă pierdea, ştia când să se oprească. Ăsta-i secretul jocurilor de noroc – trebuie să ştii când să te opreşti şi să ai curajul să te ridici de la masă. El ştia şi avea curajul, eu nu.

— Mergea şi fără tine?

— Da, l-am văzut o dată. Într-o seară, am întins-o la un cazinou abia deschis – acum sunt vreo cincisprezece – şi, pe când jucam *blackjack***,** la o masă de zaruri, nu departe de mine, se încinsese atmosfera. În mijlocul agitaţiei l-am văzut pe judecătorul Atlee. Purta o şapcă de base-ball, ca să nu fie recunoscut, însă deghizările astea ale lui nu ţineau întotdeauna, fiindcă auzisem vorbe prin oraş. Destul de mulţi frecventează cazinourile şi unii îl remarcaseră.

— Cât de des mergea?

— Cine poate şti? Nu răspundea nimănui. Am avut un client, unul dintre fraţii Higginbotham, cei care vindeau maşini vechi, şi mi-a zis că-l văzuse la masa de zaruri, pe la 3 noaptea, în „Treasure Island”. Aşa că am dedus că mergea la ore mici, ca să nu fie văzut.

Ray făcu un calcul rapid. Dacă, într-adevăr, Judecătorul ar fi jucat de trei ori pe săptămână timp de cinci ani, şi ar fi câştigat de fiecare dată două mii de dolari, câştigurile lui

ar fi fost în jur de un milion şi jumătate de dolari.

— Ar fi putut acumula nouăzeci de mii de dolari? întrebă Ray. I se părea o sumă mică.

— Totu-i posibil, dar de ce să-i fi ascuns?

— La întrebarea asta credeam că-mi poţi răspunde tu. Amândoi căzură pe gânduri. Harry Rex termină berea şi-şi aprinse o ţigară. Ventilatorul din plafon roti leneş fumul. Suflând un nor de fum într-acolo, avocatul spuse:

— Câştigurile se impozitează şi, fiindcă nu voia să se ştie că joacă zaruri, poate c-a preferat să tacă.

— Dar nu trebuie să completezi nişte acte la cazinou, atunci când câştigi peste o anumită sumă?

— Mie nu mi-au dat nimic să completez.

— Dar dacă ai fi câştigat?

— Aşa-i, ai dreptate. Am avut un client care a câştigat 11 000 de dolari la maşinile cu monede de cinci dolari. I-au dat formularul 1099, o notificare către fisc.

— Şi la zaruri?

— Dacă la o singură partidă câştigi fise în valoare de peste 10 000 de dolari, atunci trebuie să plăteşti impozit. Dacă rămâi sub 10 000, nu se-ntâmplă nimic. La fel ca orice tranzacţie cu bani lichizi prin bancă.

— Mă-ndoiesc că Judecătorul ar fi vrut dovezi.

— Eu sunt sigur că n-ar fi vrut.

— Când i-ai redactat testamentele, n-a pomenit nimic de banii ăştia?

— Niciodată. Sunt un mister, Ray. Nu mi-i pot explica. Habar n-am ce-a avut în minte. În mod clar ştia că vor fi găsiţi.

— Exact. Întrebarea acum este ce să facem cu ei? Harry Rex încuviinţă din cap şi-şi vârî ţigara între buze.

Ray se lăsă pe spate în scaun şi privi ventilatorul. Tăcură mult timp, gândindu-se cum să procedeze cu banii. Niciunul nu dorea să sugereze că ar fi trebuit pur şi simplu să continue să păstreze secretul. Harry Rex decise să-şi mai ia o bere, iar Ray spuse că ar fi vrut şi el una. O dată cu scurgerea minutelor, deveni clar că problema banilor nu avea să mai fie abordată în ziua aceea. Peste câteva

săptămâni, când se deschidea testamentul şi era depus inventarul bunurilor, puteau să reia subiectul. Sau poate că nu.

Timp de două zile, Ray se întrebase dacă să-i spună sau nu lui Harry Rex despre bani – fără să menţioneze toată suma, ci doar o parte a ei. După ce luase decizia, urmaseră mai multe întrebări decât răspunsuri.

În privinţa banilor, nu se făcuse mai multă lumină. Judecătorului îi plăcuse să joace zaruri şi se pricepea; totuşi, părea implauzibil să fi putut câştiga 3,1 milioane de dolari în şapte ani. În plus, era practic imposibil s-o fi făcut fără să fi lăsat nicio urmă sau documente.

Ray reveni la declaraţiile de impozitare, iar Harry Rex continuă să răsfoiască registrele cu donaţii.

— Ce expert contabil o să foloseşti? întrebă Ray după o perioadă lungă de tăcere.

— Sunt destui.

— Nu din partea locului.

— Nu, o să mă feresc de cei de-aici. Oraşu-i mic.

— Mie mi se pare că actele sunt în regulă, comentă Ray, închizând un sertar.

— O să meargă uşor, mai puţin în privinţa casei.

— S-o scoatem pe piaţă – cu cât mai repede, cu atât mai bine. N-o să se vândă imediat.

— Care să fie preţul de pornire?

— Să-ncepem de la trei sute.

— Mai băgăm bani în renovare?

— Nu avem bani, Harry Rex.

** *

Cu puţin înainte să se întunece, Forrest anunţă că se săturase de Clanton, i se acrise de morţi, se plictisise să se-nvârtă pe lângă o casă veche şi deprimantă, pe care n-o îndrăgise niciodată, nu-i mai suporta pe Harry Rex şi Ray, şi se ducea acasă, în Memphis, unde-l aşteptau femei de viaţă şi petreceri nebune.

— Când te-ntorci? îl întrebă pe Ray.

— Peste două-trei săptămâni.

— Pentru legalizare?

— Da, încuviinţă Harry Rex. Trebuie să compărem în faţa judecătorului. Poţi veni şi tu, dar nu-i obligatoriu.

— Nu intru în tribunal. Am fost acolo de suficiente ori. Fraţii porniră pe alee spre maşina lui Forrest.

— Te simţi bine? se interesă Ray, doar fiindcă se simţea îmboldit să arate compasiune.

— Da. La revedere, frăţioare, spuse Forrest, grăbit să plece înainte ca fratele lui să continue cu vreo prostie. Sună-mă când te-ntorci.

Se sui în maşină şi plecă. Ray ştia că avea să se oprească undeva între Clanton şi Memphis, fie la vreo bombă cu bar şi mese de biliard, fie pur şi simplu la un magazin de băuturi alcoolice, de unde să cumpere o ladă de bere şi să bea în timp ce conducea. Forrest supravieţuise în mod impresionant funeraliilor tatălui său, dar tensiunile se acumulaseră. Prăbuşirea avea să fie urâtă.

Harry Rex era flămând, ca de obicei, şi-l întrebă pe Ray dacă nu voia somn fript.

— Nu tocmai.

— Perfect, pe malul lacului s-a deschis recent un local.

— Cum îi zice?

— „Jeter's Catfish Shack”.

— Glumeşti?

— Nu, e delicios.

Mâncară pe un ponton pustiu, care se întindea peste o porţiune de mlaştină derivată din lac. Harry Rex mânca somn de două ori pe săptămână; Ray o dată la cinci ani. Peştele fusese înecat în unt şi ulei de arahide, iar Ray ştia că avea să urmeze o noapte lungă, din mai multe motive.

Dormi cu pistolul încărcat în vechiul lui dormitor, la etaj, cu ferestrele şi uşile încuiate, ţinând la picioare cei trei saci de gunoi ticsiţi de bani. În postura aceea, îi venea greu să privească în jur, prin beznă, şi să evoce amintiri plăcute din copilărie, care, în mod normal, se aflau aproape de suprafaţă. Casa fusese întunecată şi încă rece

de atunci, mai ales după moartea mamei.

În loc să se piardă în amintiri, încercă să adoarmă numărând fisele negre şi rotunde, fiecare în valoare de o sută de dolari, pe care Judecătorul le aducea de la mese la casieri. Numără cu imaginaţie şi ambiţie, dar nu ajunse nici pe departe la averea cu care împărţea patul.

14

În piaţa din Clanton existau trei localuri, două pentru albi şi unul pentru negri. Cei care frecventau Tea Shoppe lucrau în general în domeniul bancar, juridic şi al vânzărilor în detaliu, fiind mai degrabă funcţionari care purtau conversaţii destul de tehnice – cursul acţiunilor la bursă, politică şi golf. Claude's, localul pentru negri, exista de patruzeci de ani şi avea mâncarea cea mai bună.

Coffee Shop era locul de întâlnire favorit al fermierilor, poliţiştilor şi muncitorilor, care discutau despre fotbal şi vânătoare. Harry Rex îl prefera, la fel ca alţi câţiva avocaţi cărora le plăcea să mănânce alături de oamenii pe care-i reprezentau. Se deschidea zilnic la ora 5, cu excepţia duminicilor, şi de obicei, la 6 era deja ticsit. Ray parcă în piaţă, cât mai aproape de local şi încuie portierele. Soarele se ridica treptat peste dealuri, în est. Avea să conducă vreo cincisprezece ore şi spera să ajungă acasă înainte de miezul nopţii.

Harry Rex ocupase o masă lângă fereastră şi avea în faţă un ziar din Jackson, care fusese deja despăturit şi reîmpăturit într-atât încât devenise inutil pentru altcineva.

— Ceva noutăţi? întrebă Ray.

În Maple Run nu exista televizor.

— Nimic, mormăi avocatul, cu ochii lipiţi de editoriale. O să-ţi trimit necrologurile.

Îi împinse peste masă fascicula boţită, de mărimea unei cărţi obişnuite.

— Vrei să citeşti?

— Nu, trebuie să plec.

— Nu mănânci mai întâi?

— Ba da.

— Hei, Dell! răcni Harry Rex.

Tejgheaua, separeurile şi celelalte mese erau ocupate numai de bărbaţi care mâncau şi pălăvrăgeau.

— Dell tot mai lucrează aici?

— Nu-mbătrâneşte, răspunse Harry Rex şi îşi flutură braţul. Maică-sa are optzeci de ani, iar bunică-sa o sută. O să lucreze aici mult timp după ce noi vom fi pe lumea cealaltă.

Lui Dell nu-i plăcea să fie chemată prin strigăte. Sosi la masa lor cu o cană mare de cafea, încruntată, dar se schimbă imediat ce-şi dădu seama cine stătea lângă avocat. Îl îmbrăţişa pe Ray şi-i spuse:

— Nu te-am văzut de douăzeci de ani.

Se aşeză apoi alături de el, îl prinse de braţ şi-i spuse cât de mult regreta pierderea Judecătorului.

— Nu-i aşa c-a fost o înmormântare grozavă? întrebă Harry Rex.

— Nu-mi amintesc să fi văzut alta la fel, încuviinţă ea, ca şi cum Ray ar fi trebuit să se simtă consolat şi impresionat.

— Mulţumesc, zise bărbatul, simţind că-i lăcrimează ochii nu atât de tristeţe, cât din cauza melanjului de parfumuri ieftine care o înconjurau pe Dell.

Ea sări brusc în picioare şi întrebă:

— Ce mâncaţi? Vă fac cinste.

Harry Rex comandă clătite şi cârnaţi pentru amândoi, un teanc mare pentru el, unul mic pentru Ray.

Dell dispăru, lăsând în urmă un nor dens de arome.

— Te aşteaptă un drum lung. Clătitele or să-ţi umple stomacul.

După trei zile petrecute în Clanton, totul umplea stomacul. Ray de-abia aştepta nişte alergări lungi în vecinătatea oraşului Charlottesville şi o mâncare mai uşoară.

Spre marea lui uşurare, nimeni altcineva nu-l recunoscu. La ora aceea, în Coffee Shop nu mai erau alţi avocaţi şi nimeni care să-l fi cunoscut într-atât de bine pe Judecător încât să fi participat la înmormântare. Poliţiştii şi mecanicii erau prea prinşi cu glumele şi bufele lor, ca să mai privească în jur. În mod remarcabil, Dell îşi ţinu gura. După prima ceaşcă de cafea, Ray se relaxa şi începu să aprecieze valurile de conversaţie şi râsetele din jur.

Dell reveni cu destulă mâncare pentru opt persoane;

clătite, cârnaţi dintr-un porc întreg, un platou cu biscuiţi mari, un castron cu unt şi altul cu gem de casă. Cine ar fi mâncat clătite cu biscuiţi? îl bătu din nou uşor pe umăr şi spuse:

— A fost un om tare drăguţ. După aceea dispăru.

— Se pot spune multe despre taică-tu, observă Harry Rex, inundându-şi clătitele cu aproape un litru de melasă, dar în niciun caz c-ar fi fost drăguţ.

— Asta aşa-i, aprobă Ray. A venit vreodată aici?

— Nu-mi amintesc. Nu mânca micul dejun, nu-i plăcea aglomeraţia, detesta să flecărească şi prefera să doarmă mult dimineţile. Nu cred că era genul lui de local. În ultimii nouă ani, n-a prea fost văzut prin piaţă.

— Unde l-a cunoscut Dell?

— La tribunal. Una dintre fetele ei a născut. Tatăl avea deja familie. O întreagă tevatură.

Izbuti cumva să îndese în gură o porţie de clătite care ar fi înecat pânâ şi un cal. După aceea, muşcă dintr-un cârnat.

— Sunt sigur c-ai fost şi tu implicat.

— Bineînţeles. Judecătorul a tratat-o corect. Mestecă zgomotos.

Ray se simţi împins să muşte zdravăn din clătită. Cu melasa curgând prin toate părţile, se aplecă peste farfurie şi duse furculiţa plină la gură.

— Judecătorul a fost o legendă, Ray, să ştii. Cei de-aici l-au iubit. În ţinutul Ford, n-a obţinut niciodată mai puţin de optzeci la sută din voturi.

Ray încuviinţă din cap şi se luptă cu clătitele. Erau fierbinţi şi pline de unt, însă nu extraordinar de gustoase.

— Dac-am băga cinci mii de dolari în casă, spuse Harry Rex, oprindu-se din înfulecat, atunci ne-am recupera banii de câteva ori. Este o investiţie bună.

— Cinci mii – pentru ce?

Avocatul se şterse pe îndelete la gură.

— Mai întâi, pentru o curăţenie generală. Dat cu sprayuri, spălat, dezinfectat, lustruit podelele, pereţii şi mobila, făcut să miroasă bine. După aceea, zugrăvit

exteriorul şi parterul. Reparat acoperişul, ca să nu se mai păteze tavanele. Tăiat gazonul şi plivit buruienile. Pot găsi localnici care să se ocupe de toate astea.

Se servi din nou şi aşteptă răspunsul celuilalt.

— În bancă sunt numai şase mii de dolari, rosti Ray. Dell trecu pe lângă ei şi reuşi să reumple ambele ceşti cu cafea şi să-l bată uşor pe umăr pe Ray, fără să se oprească din mers.

— În cutia găsită de tine sunt mai mulţi, observă Harry Rex, pregătindu-şi o altă porţie.

— Propui să-i cheltuim?

— M-am gândit la chestia asta, răspunse avocatul şi înghiţi o gură mare de cafea. Mai exact, am stat treaz toată noaptea şi m-am gândit la asta.

— Şi?

— Am redus totul la două întrebări – una importantă, alta mai puţin.

O muşcătură scurtă, de proporţii modeste, apoi, folosindu-se de cuţit şi furculiţă pentru a-şi spori elocvenţa, Harry Rex continuă:

— În primul rând, de unde au apărut banii? Vrem să ştim răspunsul la întrebarea asta, deşi nu e foarte important. Dacă a spart o bancă, acum e mort. Dacă a câştigat la cazinouri şi n-a plătit impozitele legale, acum e mort. Dacă pur şi simplu îi plăcea mirosul banilor peşin şi i-a economisit de-a lungul anilor, tot mort rămâne. Eşti de acord?

Ray dădu din umeri, de parcă s-ar fi aşteptat la ceva mai complicat. Harry Rex folosi pauza pentru a se înfrupta din cârnaţi, după care reîncepu să agite furculiţa prin aer.

— În al doilea rând, ce vei face cu ei? Asta-i întrebarea cu adevărat importantă. Am presupus că nimeni nu ştie de existenţa lor, corect?

— Corect, erau ascunşi, aprobă Ray dând din cap. Auzea şi acum ferestrele zgâlţâite. Vedea şi acum cutiile

Blake & Son împrăştiate şi călcate în picioare.

Nu se putu abţine să nu privească afară, spre TT-ul decapotabil, gata de plecare.

— Dacă incluzi banii în masa succesorală, jumătate va încăpea pe mâinile fiscului.

— Ştiu asta, Harry Rex. Tu ce-ai face în locul meu?

— Nu sunt tocmai persoana potrivită pe care s-o întrebi. Mă războiesc cu fiscul de optsprezece ani şi ghici cine câştigă? în niciun caz eu. Lua-i-ar dracu!

— Ăsta-i sfatul tău în calitate de avocat?

— Nu, în calitate de prieten. Dacă doreşti consultanţă juridică, îţi voi spune că toate bunurile trebuie colectate şi inventariate în conformitate cu legislaţia actualizată a statului Mississippi.

— Mulţumesc.

— Eu aş lua vreo douăzeci de miare, le-aş pune în masa succesorală ca să achit facturile, cheltuielile şi taxele, după care aş mai aştepta şi i-aş da lui Forrest jumătate din ce a rămas.

— Asta zic şi eu consultanţă juridică pertinentă.

— Nici vorbă, pur şi simplu bun-simţ.

Misterul biscuiţilor fu rezolvat, când Harry Rex îi atacă.

— Vrei un biscuit? întrebă el, deşi se găseau mai aproape de Ray.

— Nu, mulţumesc.

Harry Rex înjumătăţi doi biscuiţi, îi unse cu unt, adăugă un strat gros de gem şi, în ultima clipă, strecură şi o bucăţică de cârnat.

— Eşti sigur?

— Da, sunt sigur. S-ar putea ca banii să fie însemnaţi în vreun fel?

— Numai dacă ar proveni dintr-o răscumpărare sau din vânzare de droguri. Nu-mi amintesc ca Reuben Atlee să se fi ocupat de aşa ceva.

— Bine, cheltuieşte cinci mii.

— O să fii mulţumit.

Un bărbat micuţ, cu cămaşă şi pantaloni kaki, asortaţi, se opri lângă masă, zâmbi cald şi spuse:

— Scuză-mă, Ray, sunt Loyd Darling. Pe când vorbea, întinse mâna.

— Am o fermă în estul oraşului.

Ray îi strânse mâna şi se ridică pe jumătate din scaun. Domnul Loyd Darling deţinea mai multe terenuri decât oricine din ţinutul Ford. Cândva, îi predase lui Ray la şcoala de duminică.

— Mă bucur să vă văd, zise Ray.

— Stai jos, îl apăsă Loyd Darling uşor pe umăr. Doream să-ţi spun cât de rău îmi pare de dispariţia Judecătorului.

— Vă mulţumesc, domnule Darling.

— Reuben Atlee a fost omul cel mai de seamă pe care l-am cunoscut. Condoleanţe.

Ray se mulţumi să aprobe din cap. Harry Rex se oprise din mâncat şi părea gata să izbucnească în plâns. Apoi Loyd se îndepărtă şi dejunul continuă. Harry Rex începu o poveste despre abuzurile fiscului. După alte două muşcături, Ray se simţi ghiftuit şi, prefăcându-se că ascultă, se gândi la toţi oamenii de calitate care-l admiraseră atât de mult pe tatăl lui, la cei ca Loyd Darling, care îl venerase pe bătrân.

Dacă banii nu proveneau de la cazinouri? Dacă Judecătorul comisese un delict teribil şi neştiut? Stând acolo, în mijlocul consumatorilor din Coffee Shop, privindu-l pe Harry Rex fără să-l asculte, Ray Atlee luă o hotărâre. Îşi jură că, dacă avea să descopere vreodată că banii din portbagajul maşinii fuseseră încasaţi de tatăl său într-o modalitate neeticâ, nimeni nu avea să afle. Nu intenţiona să pângărească reputaţia sclipitoare a judecătorului Reuben Atlee.

Semnă un contract cu sine însuşi, bătu palma şi făcu un jurământ solemn în faţa lui Dumnezeu. Nimeni nu avea să afle niciodată.

Se despărţiră pe trotuarul din faţa unui alt cabinet de avocatură. Harry Rex îl strânse la piept în stilul său caracteristic şi Ray încercă să-i răspundă în aceeaşi manieră, dar braţele îi fuseseră fixate de trup.

— Nu-mi vine să cred că nu mai este, şopti Harry Rex cu ochii din nou umezi.

— Ştiu, ştiu.

Se îndepărtă, clătinând din cap şi stâvilindu-şi lacrimile.

Ray sări în Audi şi părăsi piaţa fără să privească în urmă. Peste câteva minute era la marginea oraşului, dincolo de vechiul cinematograf în aer liber unde fuseseră introduse filmele porno şi dincolo de fabrica de pantofi, unde o grevă fusese mediată de Judecător. Trecu pe lângă toate şi pătrunse în zona rurală, departe de circulaţie, departe de legendă. Îşi privi vitezometrul şi văzu că avea aproape 150 km/h.

* * *

Poliţiştii trebuiau evitaţi, ca şi tamponările din spate. Drumul era lung, însă momentul ajungerii în Charlottesville era crucial. Dacă sosea prea devreme, s-ar fi confruntat cu traficul pietonal din *mall***.** Dacă sosea prea târziu, o patrulă nocturnă l-ar fi putut remarca şi i-ar fi pus întrebări.

După ce intră în Tennessee, se opri să facă plinul de benzină şi să se odihnească. Băuse prea multă cafea. Şi mâncase prea mult. Încercă să-l sune pe Forrest pe telefonul celular, dar nu-i răspunse. Nu îşi dădu seama dacă era bine sau rău cu Forrest, nimic nu era previzibil.

Plecă din nou, menţinând viteza la 90 km/h, şi orele începură să se scurgă. Ţinutul Ford se topi în altă viaţă. Orice om îşi are rădăcinile undeva, iar Clanton era un loc unde puteai să te simţi acasă. Cu toate acestea, nu avea să fie nefericit, dacă nu-l mai revedea.

Examenele se încheiau peste o săptămână, iar absolvirea peste două, după care venea vacanţa de vară. Fiindcă ar fi trebuit să se ocupe de documentare şi de scrierea cărţii, în următoarele trei luni nu mai avea cursuri şi seminalii. Ceea ce însemna că era aproape liber.

Se va întoarce în Clanton, pentru a-şi juca rolul de executor testamentar al moştenirii lăsate de tatăl său. Va lua toate deciziile de care amintise Harry Rex. Şi va încerca să rezolve misterul banilor.

15

Beneficiind de timp suficient pentru a-şi planifica acţiunile, nu fu surprins când totul merse prost. Ora sosirii fusese bună – 23.20, miercuri, 10 mai. Sperase să poată opri neregulamentar, lângă bordura trotuarului, la numai doi metri de uşa de la parter, dar alţi şoferi i-o luaseră înainte. Bordura nu fusese niciodată atât de complet blocată de maşini şi, spre mulţumirea lui îngrijorată, toate aveau tichete de amendă sub ştergătoarele de parbriz.

Putea să oprească în mijlocul străzii şi să facă rapid drumurile înainte şi înapoi, dar asta i-ar fi putut aduce necazuri. Parcarea micuţă din spatele clădirii sale avea patru locuri, dintre care unul era rezervat pentru el, dar poarta se încuia la ora 23.

Ca atare, fu nevoit să folosească o parcare întunecoasă şi aproape complet abandonată, aflată la trei intersecţii depărtare, uriaşă şi cu multe niveluri, ticsită ziua, dar bizară şi pustie pe timpul nopţii. Se gândise la opţiunea aceea, acceptând-o şi respingând-o pe rând, vreme de multe ore, mergând spre nord şi est, şi o considerase cea mai puţin atractivă. Era planul D sau E, destul de jos pe lista modalităţilor în care dorise să aducă banii în casă. Parcă la parter, ieşi cu geanta de voiaj, încuie maşina şi o lăsă acolo, simţindu-se foarte neliniştit. Se grăbi spre casă, privind agitat de jur împrejur, de parcă ar fi fost urmărit şi pândit de bande înarmate. Spatele şi picioarele îi înţepeniseră de atâtea ore petrecute la volan, dar avea de lucru.

Apartamentul arăta exact la fel ca în momentul plecării, ceea ce-l linişti în mod straniu. Îl aşteptau treizeci şi patru de mesaje, neîndoios colegi şi prieteni care îi transmiseseră condoleanţe. Avea să le asculte mai târziu.

În fundul debaralei micuţe de pe coridor, sub o pătură, un poncho şi alte obiecte care fuseseră pur şi simplu aruncate acolo, fără să fi fost aranjate, găsi o geantă de tenis Wimbledon roşie, pe care n-o mai atinsese de cel puţin doi ani. Cu excepţia valizelor, despre care credea că ar fi trezit suspiciuni, era geanta cea mai mare din casă.

Dacă ar fi avut un pistol, l-ar fi băgat în buzunar. Delictele erau totuşi rare în Charlottesville şi Ray preferase să nu se încurce cu arme. După episodul de duminică din Clanton, era chiar şi mai îngrozit de pistoale. Ascunsese armele Judecătorului într-o debara din Maple Run.

Cu geanta trecută pe un umăr, încuie uşa de la stradă şi se strădui să meargă cât mai relaxat prin *mall.* Era puternic iluminat, unul sau doi poliţişti patrulau tot timpul, iar pietonii de la ora aceea erau nişte puşti teribilişti cu părul vopsit în verde, câte un boschetar ocazional şi câţiva întârziaţi, grâ-bindu-se spre casă. După miezul nopţii, Charlottesville era un oraş liniştit.

Cu puţin timp înainte de sosirea sa, avusese loc o furtună cu tunete şi fulgere. Străzile erau ude şi vâatul sufla puternic. Ray trecu pe lângă o pereche care se plimba ţinându-se de mâini, dar nu mai văzu pe nimeni altcineva în drum spre parcare.

Iniţial se gândise să pună pur şi simplu sacii de gunoi în cârcă, aidoma lui Moş Crăciun, şi să-i ducă în apartament din locul unde oprea maşina. Ar fi putut rezolva toată treaba din trei drumuri, reducând considerabil timpul petrecut pe stradă. Îl opriseră două lucruri. Mai întâi: dacă un sac se rupea şi un milion de dolari se revărsa pe caldarâm?

Toţi golanii şi boschetarii din oraş ar fi apărut din fundături, atraşi ca rechinii de sânge. În al doilea rând, vederea cuiva care transporta saci de gunoi plini *înăuntrul* apartamentului, nu invers, ar fi fost destul de suspectă pentru a atrage atenţia poliţiei.

— Ce aveţi în sac, domnule? ar fi putut întreba un poliţist.

— Nimic. Gunoi. Un milion de dolari. Niciunul dintre răspunsuri nu părea reuşit.

De aceea plănuise să dea dovadă de răbdare, să-şi aloce tot timpul necesar, să transporte banii în încărcături mici şi să nu-şi facă griji despre numărul drumurilor, deoarece factorul cel mai puţin important era oboseala lui. Mai

târziu, se putea odihni după pofta inimii.

Partea cea mai grea o reprezenta transferul banilor din sac în geantă, aplecat deasupra portbagajului şi străduindu-se să nu dea impresia că ar face ceva ilegal. Din fericire, parcarea era pustie. Îndesă banii în geanta de tenis, până când abia mai izbuti să închidă fermoarul, apoi închise portbagajul, privi în jur, de parcă tocmai ar fi ucis pe cineva, şi plecă.

Luase, probabil o treime dintr-un sac: trei sute de mii de dolari. Mai mult decât suficient ca să fie arestat sau înjunghiat. Avea nevoie cu disperare de nonşalanţă, dar mersul şi mişcările lui nu aveau deloc fluiditatea firească. Ţinea ochii fixaţi spre înainte, deşi ar fi vrut să-i rotească la dreapta şi la stânga, în sus şi în jos, ca să observe totul. Un adolescent înspăimântător, cu ţinte în nas, se împletici pe lângă el, făcut criţă. Ray iuţi şi mai mult pasul, fără să ştie dacă avea curajul pentru alte opt-nouă drumuri către parcare.

Un beţiv de pe o bancă aflată în beznă îi strigă ceva. Ray tresări, apoi se controla şi mulţumi cerului că nu avea o armă. În clipa aceea, ar fi fost gata să tragă în orice umbră care ar fi mişcat. Povara se îngreunase cu fiecare pas, dar ajunse acasă fără incidente. Răsturnă banii pe pat, încuie toate uşile şi se întoarse la maşină.

La al cincilea drum, fu oprit de un bătrân nebun, care se ivi brusc din întuneric şi întrebă:

— Ce dracu' faci?

Ţinea ceva negru în mână. Ray presupuse că era o armă cu care avea să-l atace.

— Şterge-o, spuse el cât mai grosolan cu putinţă, însă avea gura uscată.

— Te tot plimbi încoace şi-n-colo, zbieră bătrânul. Duhnea şi ochii îi sclipeau ca ai unui diavol.

— Vezi-ţi de treaba ta.

Ray nu se oprise, dar bătrânul mergea şi el, menţinându-se în faţa lui. Idiotul satului.

— Care-i problema? se auzi un glas limpede şi oficial în spatele lor.

Ray se opri şi un poliţist se apropie, cu bastonul în mână.

— Bună seara, domnule poliţist, zâmbi larg Ray. Gâfâia şi era leoarcă de transpiraţie.

— Ăsta face ceva! răcni bătrânul. Merge-nainte şi-napoi, înainte şi-napoi. Se duce-ncolo cu geanta goală. Vine-ncoace şi-are geanta plină.

— Uşurel, Gilly, zise poliţistul şi Ray inspiră adânc.

Era îngrozit că cineva îl urmărise, dar uşurat fiindcă urmăritorul era unul de teapa lui Gilly. Dintre toate personajele bizare care bântuiau mallul, pe acesta nu-l văzuse niciodată.

— Ce aveţi în geantă? întrebă poliţistul.

Era o întrebare prostească, depăşind mult limitele admise şi, pentru o fracţiune de secundă, Ray, profesorul de Drept, se gândi să ţină o lecţie despre drepturile poliţiei privind oprirea cetăţenilor, percheziţiile, reţinerile şi chiar simplele-întrebări. Abandonă însă ideea şi răspunse fără ezitări, conform scenariului pregătit:

— Am jucat tenis la Boar's Head şi m-am ales c-o întindere, aşa c-am luat-o pe jos, ca să menţin muşchiul încălzit. Locuiesc acolo, arătă el spre apartamentul aflat la două intersecţii.

Poliţistul se întoarse către Gilly.

— Gilly, nu ai voie să ţipi la oameni pe stradă. Ţi-am mai zis asta. Ted ştie c-ai ieşit?

— Are ceva-n geanta aia, rosti Gilly, dar fără convingere, îndepărtat încet de poliţist.

— Da, sunt bani, încuviinţă poliţistul. Sunt sigur că domnul a spart o bancă şi tu l-ai prins. Bravo.

— O dată-i goală, dup-aia-i plină.

— Noapte bună, domnule, vorbi poliţistul peste umăr.

— Noapte bună.

Ray, jucătorul de tenis accidentat, se strădui să şchiopăteze jumătate de stradă, pentru alţi eventuali urmăritori din umbre. După ce răsturnă al cincilea transport pe pat, deschise barul micuţ, scoase o sticlă de scotch şi-şi turnă o porţie zdravănă.

Aşteptă două ore, timp suficient pentru ca Gilly să revină la Ted, care, spera el, îl putea ţine sedat şi închis pe restul nopţii, şi poate suficient şi pentru schimbarea patrulelor, astfel ca un alt poliţist să parcurgă traseul acela. Două ore foarte lungi, în care îşi imagină toate scenariile posibile implicând maşina lăsată în parcare. Spargere, vandalism, incendiu, furt -tot ce-şi putea închipui.

La ora 3, ieşi din apartament îmbrăcat în blugi, bocanci de munte şi o bluză de trening bleumarin pe pieptul căreia scria VIRGINIA. Abandonase geanta roşie de tenis în favoarea unei valize de piele roasă, în care nu încăpeau la fel de mulţi bani, dar care n-ar fi atras atenţia nici unui poliţist. Era înarmat cu un cuţit de tranşat carnea pe care-l vârâse la brâu, sub bluză, gata să-l scoată într-o clipită şi să-l folosească împotriva unora ca Gilly, sau a altor atacatori. Era o prostie şi o ştia prea bine, dar o luase razna şi era perfect conştient de asta. Se simţea mort de oboseală, nedormit pentru a treia noapte la rând, niţel ameţit de pe urma a trei scotchuri, decis să ascundă banii într-un loc sigur şi îngrozit de posibilitatea de a fi oprit din nou.

La 3 noaptea, până şi boschetarii dispăruseră. Străzile erau pustii, dar, când intră în parcare, văzu ceva care-l îngrozi. În capătul opus al mallului, pe sub unul dintre felinarele stradale trecea un grup de cinci-şase adolescenţi de culoare. Înaintau încet în direcţia lui, strigând, vorbind gălăgios şi căutând sămânţă de scandal.

Ar fi fost imposibil să facă alte şase drumuri fără să se ciocnească de ei. Planul final fu creat ad-hoc.

Porni maşina şi ieşi din parcare. Descrise un ocol şi se opri în stradă, imediat lângă maşinile oprite ilegal lângă bordură, cât mai aproape de uşa apartamentului său. Opri motorul, stinse farurile, deschise portbagajul şi înhaţă sacii. Peste cinci minute, toată averea se afla la etaj, acolo unde îi era locul.

* * *

La ora 9 îl trezi telefonul. Era Harry Rex.

— Deşteptarea băiete, tună avocatul. Cum a fost călătoria? Ray se aşează pe marginea patului şi se strădui să deschidă ochii.

— Grozavă, mormăi el.

— Ieri am stat de vorbă cu un agent imobiliar, Baxter Redd, unul dintre cei mai buni din oraş. Am dat ocol casei, am făcut o verificare rapidă – e de jale. Oricum, vrea să menţină preţul din evaluare, patru sute de bătrâne, şi crede că-ţi poate scoate minimum 250. El capătă şase la sută. M-asculţi?

— Da.

— Atunci spune ceva.

— Zi mai departe.

— E de acord că trebuie să băgăm nişte bani s-o reparăm, o zugrăveală, nişte podele raşchetate, curăţenie generală. A recomandat un serviciu de curăţenie. M-asculţi?

— Da.

Harry Rex era treaz de câteva ore bune, fără îndoială pus în mişcare de un alt festin cu clătite, biscuiţi şi cârnaţi.

— Am angajat deja un zugrav şi pe cineva pentru acoperiş, în curând, voi avea nevoie de capital.

— Mă-ntorc în două săptămâni, Harry Rex, nu poate s-aştepte pân-atunci?

— Cum să nu. Eşti mahmur?

— Nu, doar obosit.

— E timpul să te trezeşti, la voi e trecut de 9.

— Mulţumesc.

— Apropo de mahmureală, continuă Harry Rex cu un glas brusc scăzut şi pe un ton mai moale, aseară m-a sunat Forrest.

Ray se ridică în picioare şi îşi lăsă capul pe spate, arcuin-du-şi spinarea.

— Cred că-i de rău, comentă el.

— Cam aşa ceva. Era făcut – nu mi-am dat seama dacă de băutură sau de droguri, probabil de ambele. Oricum, abuzase în mod sigur. Vorbea aşa încet, de ziceam c-

adormise, apoi învia brusc şi mă-njura.

— Ce voia?

— Bani. Nu acum, zice că nu-i falit, dar e-ngrijorat în privinţa casei şi a moştenirii, şi vrea să se asigure că nu-l tragi pe sfoară.

— Să-l trag pe sfoară?

— Era criţă, Ray, nu-i poţi purta ranchiună. A zis totuşi şi nişte chestii mai urâte.

— Te ascult.

— Ţi le spun ca să ştii despre ce-i vorba, dar te rog să nu te enervezi. Mă-ndoiesc că-şi va mai reaminti totul în dimineaţa asta.

— Dă-i drumul.

— A zis că Judecătorul te-a favorizat întotdeauna şi că de asta te-a numit executor testamentar, că ai muls totdeauna mai mult de la bătrân, că datoria mea este să fiu cu ochii pe tine şi să-i apăr interesele, fiindcă o să-ncerci să-l tragi pe sfoară cu banii şi tot aşa.

— N-a durat prea mult, aşa-i? De abia l-am băgat în pământ.

— Aşa-i.

— Nu mă miră.

— Să fii atent. E făcut şi s-ar putea să-ţi telefoneze pentru aceleaşi rahaturi.

— Le-am mai auzit, Hairy Rex. Problemele pe care şi le imaginează nu-s vina lui. Mereu există cineva care-i vrea răul. Este o reacţie tipică pentru persoanele dependente.

— Crede că valoarea casei este de un milion de dolari şi a zis că datoria mea este să obţin suma asta. Altfel, va fi nevoit să-şi angajeze propriul avocat şi aşa mai departe. Pe mine nu m-a supărat. Îţi repet, era criţă.

— Este de compătimit.

— Aşa-i, dar peste vreo săptămână o s-ajungă la capăt şi-o să se trezească. Atunci o să-i trag un perdaf. N-o să se întâmple nimic rău.

— Îmi pare rău, Harry Rex.

— Face parte din meserie. E tot un deliciu al avocaturii.

Ray îşi pregăti un ibric de cafea, o varietate italiană

tare, cu care se obişnuise şi căreia îi simţise lipsa în Clanton. Terminase aproape complet prima ceaşcă înainte ca mintea să i se trezească.

Necazurile cu Forrest aveau să-şi urmeze cursul. În ciuda numeroaselor sale probleme, fratele lui era în esenţă inofensiv. Harry Rex se va ocupa de moştenire şi totul se va împărţi la doi. Peste vreun an, Forrest urma să primească un cec cu mai mulţi bani decât văzuse în viaţa lui.

Imaginea unui serviciu de curăţenie acţionând în Maple Run îl deranja un timp pe Ray. Parcă şi zărea vreo zece femei mişunând de colo-colo ca furnicile, fericite să aibă atât de mult de curăţat. Dacă dădeau peste o altă comoară diabolic ascunsă de Judecător? Saltele umplute cu bancnote? Cămări ticsite de averi? Totuşi nu era posibil. Ray cercetase fiecare centimetru pătrat al casei. Când descoperi trei milioane de dolari, eşti motivat să investighezi sub fiecare scândură a podelei. Îşi croise drum chiar şi prin păienjenişurile din subsol, un loc în care nicio femeie nu avea să pătrundă pentru a face curăţenie.

Îşi turnă o altă ceaşcă de cafea tare, reveni în dormitor, se aşeză pe un scaun şi privi mormanul de bani. Care era următorul pas?

În ameţeala ultimelor patru zile, se concentrase exclusiv asupra aducerii banilor în apartamentul său. Acum trebuia să plănuiască pasul următor şi avea foarte puţine idei. Banii trebuiau ascunşi şi protejaţi, asta era tot ce ştia.

16

În mijlocul biroului său se afla o jerbă mortuară mare, însoţită de o scrisoare de condoleanţe semnată de cei paisprezece studenţi ai cursului său de legislaţie antitrust. Fiecare scrisese câteva rânduri şi Ray le citi pe toate. Lângă jerbă se găsea un teanc de scrisori de la colegii de facultate.

Vestea întoarcerii lui se răspândi iute şi toată dimineaţa aceiaşi colegi trecură să-l salute şi să-şi exprime verbal condoleanţele. În majoritate, membrii corpului profesoral din facultate formau un grup unit. Îi bârfeau pe cei mai buni dintre ei în privinţa problemelor mărunte de politică a campusului, dar la nevoie erau gata să facă front comun. Ray se simţi foarte fericit să-i revadă. Soţia lui Alex Duffman îi trimise un platou cu notoriile ei prăjituri cu ciocolată, fiecare având aproape o jumătate de kilogram şi garantând depunerea altui kilogram pe talie. Naomi Kraig aduse un buchet de trandafiri culeşi din grădina ei.

Ceva mai târziu, îşi făcu apariţia Carl Mirk, care intră şi închise uşa după el. Carl era prietenul cel mai bun al lui Ray din facultate, iar drumurile lor fuseseră remarcabil de similare. Ambii erau de aceeaşi vârstă şi aveau taţi judecători în oraşe micuţe, care îşi conduseseră ţinuturile timp de decenii. Tatăl lui Carl continua să profeseze şi încă nu-i trecuse supărarea pe fiul său, care nu revenise să practice avocatura în firma familiei. Supărarea lui se destrăma totuşi o dată cu anii, în vreme ce judecătorul Atlee părea că o dusese cu el în mormânt.

— Povesteşte-mi, zise Carl.

Nu peste mult timp, el însuşi avea să facă aceeaşi călătorie, spre locul natal din nordul statului Ohio.

Ray începu cu descrierea casei liniştite, prea liniştită, îşi dădea seama acum. Relată scena găsirii Judecătorului.

— L-ai găsit mort? căscă ochii Carl.

După ce mai ascultă o vreme, interveni din nou:

— Crezi că a grăbit singur deznodământul?
— Aşa sper. Avea dureri mari.
— Cumplit.
Povestea se derula în detaliu şi Ray îşi aminti lucruri la care nu se mai gândise de duminică. Cuvintele se revărsau şi istorisirea deveni terapie. Carl era un ascultător excelent.
Forrest şi Harry Rex fură descrişi în culori vii.
— Noi n-avem personaje din astea în Ohio, observă Carl.
Când povesteau întâmplări din orăşelele lor, mai ales colegilor din oraşe mari, obişnuiau să exagereze, iar personajele deveneau mai complexe. Nu era cazul cu Forrest şi cu Harry Rex. Adevărul era îndeajuns de spectaculos.
Ceremonia, slujba, înmormântarea. Când Ray încheie cu *Taps* şi coborârea sicriului în groapă, amândurora li se umeziseră ochii. Carl sări în picioare şi spuse:
— O ieşire din scenă superbă. Condoleanţe.
— Mă bucur că s-a terminat.
— Bine-ai revenit. Hai să prânzim mâine.
— Ce zi e mâine?
— Vineri.
— S-a făcut.
Pentru cursul de legislaţie antitrust de la amiază, Ray comandă pizza de la un local şi mâncă împreună cu studenţii, în curte. Erau prezenţi treisprezece, dintre care opt aveau să termine facultatea peste două săptămâni. Studenţii erau mai preocupaţi de Ray şi de moartea tatălui său decât de examenul lor final. El ştia însă că situaţia avea să se modifice rapid.
După ce mâncară, le dădu liber şi studenţii se risipiră care încotro. Kaley mai rămase, aşa cum făcea în ultimele luni. Între corpul profesoral şi studenţi exista o zonă-tampon menţinută cu străşnicie, iar Ray nu intenţiona să se aventureze în ea. Era prea mulţumit de postul lui ca să-l rişte, încurcându-se cu o studentă. Totuşi, peste două săptămâni Kaley nu avea să mai fie studentă, ci absolventă, şi în felul acela ieşea de sub incidenţa regulilor. Flirtul

sporise niţel – o întrebare serioasă după curs, o vizită la cabinetul lui ca să-şi ia o temă la atribuirea căreia lipsise, şi de fiecare dată surâsul acela care-i dăinuia în ochi o secundă în plus.

Era o studentă medie, cu un chip drăguţ şi un funduleţ care întorcea capetele pe stradă. Jucase hochei pe iarbă şi *lacrosse* în Brown şi-şi menţinuse silueta suplă, sportivă. Avea douăzeci şi opt de ani, era văduvă fără copii şi cu un morman de bani primit de la compania constructoare a delta-planului cu care răposatul ei soţ se prăbuşise la câţiva kilometri de coastă, în Cape Cod. Îl găsiseră în apa adâncă de douăzeci de metri, cu centurile încă legate în jurul corpului şi ambele aripi rupte în două. Ray citise on-line raportul accidentului. Descoperise de asemenea şi dosarul tribunalului din Rhode Island, unde Kaley acţionase compania în judecată. Decizia tribunalului îi acordase daune de patru milioane de dolari, la care se adăuga o pensie anuală de cinci sute de mii de dolari, timp de douăzeci de ani. Ray păstrase toate informaţiile acelea pentru el.

După ce în primii doi ani de facultate alergase după băieţi, Kaley alerga acum după bărbaţi. Ray cunoştea cel puţin alţi doi profesori care aveau parte de acelaşi tratament ca şi el. Unul dintre ei era chiar însurat. Evident, toţi manifestau aceeaşi precauţie.

Se îndreptară spre intrarea din faţă a facultăţii, discutând despre examenul final. Cu fiecare întrevedere, Kaley se apropia tot mai mult de el, devenind tot mai intimă, singura de altfel care ştia unde dorea să ajungă.

— Mi-ar plăcea să zbor într-o bună zi, îl anunţă ea. Orice, numai de zburat nu. Ray se gândi la soţul ei şi la moartea lui oribilă, şi timp de o clipă nu ştiu ce să răspundă, în cele din urmă, zâmbi şi replică:

— Cumpără-ţi un bilet.

— Nu, mi-ar plăcea să zbor cu tine, într-un avion mic. Haide să zburăm cândva.

— Te gândeşti la un loc anume?

— Nu, doar să ne-nvârtim pe cer. M-am gândit să iau şi

lecţii de pilotaj.

— Eu mă gândisem la ceva mai tradiţional, poate un prânz sau o cină, după absolvire.

Tânăra se apropiase mult, astfel încât oricine ar fi trecut pe lângă ei nu ar fi avut nici urmă de îndoială că studenta şi profesorul discutau despre activităţi prohibite.

— Examenul este peste paisprezece zile, spuse Kaley, ca şi cum n-ar fi putut aştepta atâta până să intre în patul lui.

— Atunci, peste cincisprezece zile te invit la cină.

— Nu, haide să-ncălcăm regula acum, cât sunt încă studentă. Haide să cinăm înainte de absolvire.

Ray fu cât pe-ici să spună „da”.

— Mă tem că nu se poate. Legea-i lege. Suntem aici tocmai pentru că o respectăm.

— Aşa-i. E atât de uşor să uit. Dar ieşim?

— Nu, ***o*** *să* cinăm.

Ea îi aruncă alt surâs şi se îndepărtă. Ray se strădui din răsputeri să n-o admire din spate, dar îi fu imposibil.

* * *

Camioneta închiriată aparţinea unei firme de mutări din nordul oraşului şi costa şaizeci de dolari pe zi. Ray încercase să obţină o reducere de preţ, deoarece avea nevoie de ea numai câteva ore, însă până la urmă fu nevoit să plătească suma integrală. Parcurse cu ea exact 650 de metri şi se opri la Chaney's Self-Storage, o întindere de blocuri paralelipipedice şi noi din beton, înconjurată cu un gard de lanţ şi sârmă ghimpată sclipitoare. Videocamerele cocoţate pe stâlpii de iluminat îi urmăriră fiecare mişcare, de când opri camioneta şi până intră în birou.

Spaţiile de depozitare erau destule. O incintă de 3x3 costa patruzeci şi opt de dolari pe lună, fără încălzire, fără ventilaţie, cu o uşă oblon şi lumină din belşug.

— Garantată împotriva incendiilor? se interesă Ray.

— Absolut, încuviinţă doamna Chaney, luptându-se cu fumul care se înălţa din ţigara înfiptă în colţul gurii, în vreme ce completa formularele. Nimic altceva decât pereţi de beton.

Totul era sigur la Chaney's. Aveau monitorizare electronică, explică femeia, arătând cele patru ***display-uri*** de pe raftul din stânga ei. Pe raftul din dreapta se afla un receptor TV micuţ, pe ecranul căruia mai mulţi indivizi ţipau şi se băteau între ei, un talk-show în stilul lui Jerry Springer, care se transformase într-o încăierare generală. Ray ştia ce raft era urmărit cu mai multă atenţie.

— Paznicii supraveghează douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, urmă ea, scriind de zor. Poarta este încuiată permanent. N-am avut niciodată vreo tentativă de spargere şi chiar dacă s-ar întâmpla una ca asta, avem tot felul de asigurări. Semnaţi aici. Incinta 14B.

„Asigurare pentru trei milioane de dolari” îşi spuse Ray, semnând. Plăti în avans pentru şase luni şi luă cheile incintei 14B.

Reveni după şase ore, aducând şase lăzi nou-nouţe pentru depozitare, un teanc de haine uzate şi vreo două piese de mobilier lipsite de valoare, pe care le achiziţionase de la un bazar de vechituri pentru mai multă autenticitate. Opri pe aleea din faţa incintei 14B şi începu grăbit să-şi descarce şi să depoziteze încărcătura.

Banii erau băgaţi în cincizeci şi trei de pungi pentru congelator, de câte un litru şi un sfert fiecare. Pungile fuseseră aşezate pe fundul lăzilor şi apoi acoperite cu atenţie cu hârtii, dosare şi notiţe de cercetări pe care, până foarte recent, Ray le considera utile. Acum fişele lui meticuloase slujeau unui scop mai nobil. Pentru ca nimic să nu bată la ochi, aruncase şi nişte cărţi vechi.

Dacă, printr-o întâmplare, un hoţ pătrundea în incinta 14B, probabil că avea să abandoneze căutarea după o examinare superficială a lăzilor. Pe cât posibil, banii erau bine ascunşi şi protejaţi. Cu excepţia unui seif de valori într-o bancă, Ray nu-şi putea închipui un loc mai sigur.

Ce avea să se întâmple în cele din urmă cu banii era un mister care sporea de la o zi la alta. Contrar speranţelor sale, faptul că acum erau depozitaţi într-un loc sigur din Virginia nu-i readuse liniştea.

Privi un timp lăzile şi celelalte vechituri, fără să se simtă

gata de plecare. Îşi jură că nu avea să se oprească zilnic pentru a verifica interiorul, dar, aproape imediat după ce făcu jurământul acela, începu să aibă îndoieli că-l va putea respecta.

Trase uşa rulantă şi o asigură cu un lacăt nou. Când plecă în camionetă, paznicul era alert, videocamera scana şi poarta era încuiată.

Fog Newton îşi făcea griji în privinţa vremii. Trebuia să traverseze ţinutul până la Lynchburg şi înapoi cu un elev, dar, conform indicaţiilor radarului, furtuna se apropia rapid. Norii nu fuseseră anticipaţi şi pe durata verificării dinaintea plecării în zbor nu fusese difuzat niciun buletin meteo.

— Câte ore are? întrebă Ray.

— Treizeci şi una, răspunse grav Fog.

Într-adevăr, prea puţină experienţă ca să piloteze pe timp de furtună. Între Charlottesville şi Lynchburg nu exista niciun aeroport, doar munţi.

— Tu nu zbori, nu-i aşa? făcu Fog.

— Aş fi vrut.

— Nici vorbă. Furtuna se apropie rapid. Haide s-o urmărim împreună.

Nimic nu înspăimânta un instructor de zbor mai mult decât posibilitatea ca un elev să fie în aer pe vreme proastă. Toate zborurile de antrenament din ţinut trebuiau planificate cu atenţie – rută, durată, combustibil, condiţii meteo, aeroporturi secundare şi proceduri excepţionale. În plus, toate zborurile trebuiau aprobate în scris de instructor. Odată, Fog îl ţinuse la sol pe Ray deoarece exista o şansă redusă de formare a gheţii la 1 700 de metri altitudine, într-o zi perfect senină.

Traversară hangarul, spre pista unde un Lear oprise şi decupla motoarele. Spre vest, dincolo de dealuri, se zărea prima urmă a norilor. Vântul sporise considerabil.

— Zece-cincisprezece noduri în rafale, comentă Fog. Vânt de travers direct.

Lui Ray nu i-ar fi plăcut să încerce o aterizare în condiţiile acelea.

Înapoia Lear-ului, un Bonanza rula spre pista de parcare şi, pe măsură ce se apropia, Ray observă că era cel la care tânjea de două luni.

— Uite şi-avionul tău, rosti Fog.

— Mi-ar plăcea.

Bonanza se opri şi decupla motoarele în apropierea lor, iar când pe pistă se lăsă din nou liniştea, Fog rosti:

— Am auzit c-a redus preţul.

— Cât?

— În jur de două sute cincizeci. Patru sute cincizeci era exagerat.

Proprietarul, care pilotase singur, coborî din carlingă şi îşi luă bagajele din compartimentul din spate. Fog îşi muta privirile de la cer la ceasul de la mânâ. Ray rămase cu ochii la aparatul Bonanza, unde proprietarul încuia uşa.

— Hai să-l luăm pentru o tură, zise Ray.

— Te referi la Bonanza?

— Da. Care-i tariful?

— Negociabil. Îl cunosc binişor pe tip.

— L-aş închiria pentru o zi, să zburăm până la Atlantic City şi-napoi.

Fog uită de norii care se apropiau şi de elevul începător. Se întoarse şi-l privi pe Ray.

— Vorbeşti serios?

— De ce nu? Ar fi amuzant.

Cu excepţia zborului şi a pocherului, Fog nu prea avea pasiuni.

— Când?

— Poimâine, sâmbătă. Plecăm la prima oră şi ne-ntoarcem pe seară.

Fog căzu brusc pe gânduri. Îşi privi ceasul, se uită din nou spre vest, iar apoi spre sud. De la o fereastră, Dick Docker răcni:

— Yankee Tango e la şaisprezece kilometri.

— Slavă cerului, mormăi Fog în barbă şi se destinse în mod vizibil.

Însoţit de Ray, se apropie de aparatul Bonanza, ca să-l cerceteze mai bine.

— Sâmbătă, zici?

— Da, toată ziua.

— Mă duc după proprietar. Sunt sigur că putem ajunge la o înţelegere.

Vântul slăbi o clipă în intensitate şi ***Yankee Tango*** ateriza fără eforturi prea mari. Fog se relaxa şi mai mult, apoi rânji.

— Nu ştiam că-ţi plac cazinourile, comentă el pe când traversau pista.

— Mă mai prostesc la blackjack, răspunse Ray, nimic serios.

17

Singurătatea dimineţii de vineri fu destrămată de soneria de la uşă. Ray dormise până târziu, căutând să se refacă după oboseala călătoriei în Clanton. După ce băuse patru ceşti de cafea şi citise trei ziare, se simţea aproape complet treaz.

Era un colet expediat prin poşta rapidă de Harry Rex, plin cu corespondenţă şi articole decupate din ziare. Ray le întinse pe masa din bucătărie şi începu cu ziarele. ***Clanton Chronicle*** din ziua de miercuri publica pe prima pagină o fotografie plină de demnitate a lui Reuben Atlee, în robă neagră şi cu ciocănelul în mână. Imaginea era veche de cel puţin douăzeci de ani. Judecătorul avea părul mai des şi mai închis la culoare, iar roba nu atârna pe el. Titlul anunţa: „Judecătorul Reuben Atlee a murit la 79 de ani". Pe aceeaşi pagină erau trei articole: un necrolog înflorit, o suită de comentarii ale prietenilor Judecătorului, şi un omagiu adus incredibilelor sale acţiuni de caritate.

Ford County Times avea pe prima pagină tot o fotografie, dar făcută cu numai câţiva ani în urmă. Judecătorul Atlee stătea pe terasa din faţă a reşedinţei sale, cu pipa în mână, părând mult mai bătrân, dar arborând un surâs foarte rar la el. Purta un cardigan şi semăna perfect cu un bunic. Reporterul izbutise să-l păcălească să-i acorde un interviu, oferindu-i posibilitatea de a vorbi despre războiul de secesiune şi despre Nathan

Bedford Forrest. Făcuse de asemenea trimitere la o carte despre general şi despre soldaţii din ţinutul Ford care luptaseră alături de el.

Fraţii Atlee de-abia erau menţionaţi în articolele despre tatăl lor. Referirea la unul necesita referirea şi la celălalt, iar majoritatea celor din Clanton doreau să evite subiectul Forrest. Era dureros de evident faptul că fiii nu reprezentau o parte din viaţa tatălui.

„Dar am fi putut reprezenta", îşi spuse Ray. Tatăl lor fusese cel care optase, foarte timpuriu, să-şi limiteze

implicarea alături de băieţi, nu invers. Bătrânul acela minunat, care dăruise atât de multe atâtora, avusese foarte puţin timp pentru propria familie.

Articolele şi fotografiile îl întristară pe bărbat, care se simţi frustrat, fiindcă nu-şi dorise aşa ceva. Se ţinuse bine, din momentul în care îşi descoperise tatăl mort, cu cinci zile în urmă. În clipele de mâhnire şi durere, găsise tăria de a strânge din dinţi şi de a se sili să continue, fără să cedeze. Timpul scurs de atunci şi depărtarea de Clanton îl ajutaseră enorm, dar acum, ca din senin, apăruseră cele mai triste amintiri.

Scrisorile fuseseră luate de Harry Rex din căsuţa poştală a Judecătorului de la poştă, de la tribunal şi din cutia de la Maple Run. Unele erau adresate lui Ray şi Forrest, altele familiei judecătorului Atlee. Scrisori lungi din partea unor avocaţi care lucraseră cu marele om şi fuseseră inspiraţi de pasiunea lui pentru lege, cărţi poştale de condoleanţe din partea unor indivizi care, dintr-un motiv sau altul, compăruseră înaintea Judecătorului, într-un caz de divorţ, adopţie sau delict juvenil, iar corectitudinea sa le schimbase viaţa, telegrame simple de la persoane din tot statul – judecători, colegi de facultate, politicieni pe care judecătorul Atlee îi ajutase de-a lungul anilor şi prieteni care doreau să-şi transmită regretele şi să-şi amintească momentele plăcute.

Lotul cel mai voluminos era din partea celor care beneficiaseră de donaţiile Judecătorului. Scrisorile erau lungi şi din inimă, sunând toate la fel. Judecătorul Atlee le trimisese în mod discret banii de care avuseseră neapărată nevoie şi în multe cazuri banii aceia determinaseră o modificare spectaculoasă în viaţa cuiva.

Cum putuse un om atât de generos să fi murit, având tăinuite peste trei milioane de dolari? Cu siguranţă, pitise mult mai mulţi decât donase. Poate că fusese afectat de maladia Alzheimer sau de o altă boală care nu fusese detectată. Deviase spre demenţă senilă? Acesta ar fi fost răspunsul cel mai simplu; totuşi, câţi nebuni ar putea strânge atâţia bani?

După ce citi vreo douăzeci de scrisori şi cărţi poştale, Ray făcu o pauză. Ieşi pe balconaşul de deasupra mallului şi privi pietonii de dedesubt. Tatăl său nu fusese niciodată în Charlottesville şi, deşi era sigur că-l invitase, nu-şi putea aminti o invitaţie specifică. Ei doi nu călătoriseră nicăieri împreună, niciodată. Erau atâtea lucruri pe care le-ar fi putut face.

Judecătorul vorbise întotdeauna despre dorinţa de a vizita Gettysburg, Antietam, Bull Run, Chancellorsville şi Appo-matox, şi chiar ar fi făcut-o, dacă Ray ar fi dovedit cel mai mic interes. Pe Ray nu-l interesa însă defel retrăirea unui război vechi şi schimbase de fiecare dată subiectul.

Vinovăţia îl lovi cu putere şi n-o putu alunga. Ce idiot egoist fusese!

Claudia trimisese o carte poştală. Îi mulţumise lui Ray pentru că stătuse de vorbă cu ea şi o iertase. Îl iubise ani de zile pe tatăl lui şi avea să-şi poarte suferinţa în mormânt. „Te rog, telefonează-mi”, îl implora ea, iar apoi încheia cu îmbrăţişări şi sărutări. În plus, conform spuselor lui Harry Rex, îşi trecuse prietenul curent pe Viagra.

Revenirea nostalgică spre locurile natale se încheie brusc, cu o scrisoare simplă şi anonimă, care-i îngheţă sângele în vine şi-i făcu pielea ca de găină pe ambele picioare.

Singurul plic roz din teanc conţinea un cartonaş îndoit, cu cuvântul „Condoleanţe” în exterior. În interior fusese lipită o bucată pătrată de hârtie pe care fusese scris la maşină: „Ar fi o eroare să cheltuieşti banii. Ajunge un telefon la Fisc.” Plicul fusese expediat din Clanton miercuri, a doua zi după înmormântare, şi era adresat familiei judecătorului Atlee, la Maple Run.

Ray îl lăsă deoparte şi examina celelalte scrisori şi cărţi poştale. Toate conţineau în esenţă acelaşi mesaj, iar el citise suficient. Plicul roz stătea acolo ca o armă încărcată, aşteptându-l să revină la el.

Ieşi pe balconaş şi repetă ameninţarea, strângând balustrada puternic în mâini şi străduindu-se să analizeze situaţia. Mormăi cuvintele în bucătărie, când mai făcu un

ibric de cafea. Lăsase cartonaşul pe masă, ca să-l poată zări din orice colţ al apartamentului.

Reveni pe balcon şi privi cum traficul pietonal se îndesea o dată cu apropierea amiezii; orice persoană care ridica ochii putea să ştie despre bani. Îngroapă o avere, dă-ţi seama că o ascunzi de cineva şi imaginaţia ţi-o poate lua razna.

Banii nu-i aparţineau şi, cu siguranţă, era o sumă îndeajuns de mare ca să fie urmărit, supravegheat şi vânat, poate chiar rănit.

După aceea, râse de propria sa paranoia. „Nu voi trăi în felul ăsta”, îşi spuse el şi intră în baie să facă un duş.

Expeditorul necunoscut ştia cu exactitate locul unde ascunsese banii Judecătorul. „Fă o listă”, îşi spuse Ray, aşezându-se pe marginea patului, în pielea goală, cu apa şiroind pe podea. Deţinutul care tundea săptămânal peluza. Poate că era un gargaragiu, care-l păcălise pe Judecător câştigându-i încrederea şi care avea acces în casă. Era uşor de intrat. Poate că de fiecare dată când Judecătorul făca o escapadă la cazinouri, se furişa în casă şi jefuia.

Claudia ar fi fost în capul listei. Ray şi-o imagina cu uşurinţă, apărând în Maple Run, ori de câte ori o chema Judecătorul. Nu te culci cu o femeie timp de ani de zile pentru ca după aceea s-o îndepărtezi complet, fără s-o fi înlocuit cu alta. Vieţile lor fuseseră atât de interconectate, încât era uşor de închipuit că relaţia dintre ei continuase. Nimeni nu fusese mai apropiat de Reuben Atlee decât Claudia. Dacă exista cineva care să cunoască proveniența banilor, numai ea putea să fie.

Dacă femeia ar fi dorit o cheie a casei, ar fi putut s-o aibă, deşi nu era necesară. Vizita ei în dimineaţa înmormântării putuse avea scopul unei recunoaşteri, nu a transmiterii de condoleanţe, deşi îşi jucase rolul cu pricepere. Dură, inteligentă, şmecheră, hârşită prin viaţă şi bătrână; totuşi, nu foarte bătrână. Vreme de cincisprezece minute, Ray reflectă asupra Claudiei şi se convinse că ea se afla pe urma banilor.

Alte două nume îi veniră în minte, dar nu le putu adăuga pe listă. Primul era Harry Rex şi, de îndată ce îi murmură numele se simţi ruşinat. Celălalt era Forrest – de asemenea, o idee ridicolă. Forrest nu mai călcase de nouă ani în casă. Presupunând, ca simplă ipoteză, că ştiuse cumva de existenţa banilor, nu i-ar fi lăsat niciodată acolo. Dă-i lui Forrest trei milioane de dolari şi se va pune în pericol pe el, dar şi pe cei din jur.

Întocmirea listei îl chinui destul, iar rezultatele nu meritau efortul. Ray ar fi dorit să iasă pentru o alergare în aer liber, dar în loc de asta îndesă nişte haine vechi în două feţe de pernă şi se duse la Chaney's, unde le depozită în incinta 14B. Nimic nu fusese atins, lăzile erau exact la fel cum le lăsase cu o zi în urmă. Banii continuau să fie bine ascunşi. Stând înăuntru, nedorind să plece, se gândi că putea să lase urme. În mod evident, cineva ştia că luase banii din cabinetul Judecătorului. Pentru o asemenea sumă, puteau fi angajaţi detectivi particulari care să-l urmărească pe Ray.

L-ar fi putut urmări din Clanton în Charlottesville, de la apartamentul său până la Chaney's Self-Storage.

Se blestemă fiindcă fusese atât de neglijent. „întâi gândeşte, şi apoi acţionează. Banii nu-ţi aparţin.”

Încuie incinta 14B cu toate încuietorile care îi stăteau la dispoziţie. Traversând oraşul, ca să se întâlnească pentru prânz cu Carl, privi în oglinzile retrovizoare şi cercetă alţi şoferi, pentru ca după cinci minute să izbucnească în râs şi să-şi jure că nu va trăi sub formă de pradă rănită de arma vânătorului.

N-aveau decât să ia blestemaţii de bani. O grijă mai puţin pe cap. Să spargă incinta 14B şi să-i fure. Nu i-ar fi afectat deloc viaţa. În niciun caz.

18

Timpul de zbor estimat până la Atlantic City cu Bonanza era de 85 de minute, adică exact cu 35 de minute mai rapid decât Cessna pe care îl închiria Ray. În zorii zilei de sâmbătâ, el şi Fog efectuară o verificare riguroasă înaintea decolării, sub supravegherea neinvitată şi adeseori neplăcută a lui Dick Docker şi Charlie Yates, care ocoleau avionul cu paharele lor înalte cu cafea proastă, ca şi cum ei ar fi urmat să zboare. În dimineaţa aceea nu aveau elevi, dar se zvonise că Ray va cumpăra Bonanza şi trebuiau să vadă lucrurile cu ochii lor. Bârfele de hangar aveau tot atâta temei cât şi cele din localuri.

— Cât a mai cerut acum? întrebă Docker în direcţia lui Fog Newton, care, ghemuit sub o aripă, controla rezervoarele de combustibil, verificându-le de apă şi de impurităţi.

— A coborât la patru sute zece, răspunse Fog cu un aer important, deoarece el era responsabilul zborului.

— Tot prea mult, comentă Yates.

— Îi faci o ofertă? îl întrebă Docker pe Ray.

— Vezi-ţi de treaba ta, replică acesta fără să-l privească şi concentrându-se asupra uleiului din motor.

— Păi, asta-i treaba noastră, făcu Yates şi izbucniră cu toţii în râs.

În ciuda ajutorului nesolicitat, verificarea fu încheiată fără probleme. Fog sui primul şi se fixă cu centurile pe scaunul din stânga. Ray îl urmă, aşezându-se în dreapta, iar când trase uşa cu forţă după el, o bloca şi-şi puse căştile, ştiu că găsise aparatul de zbor perfect. Motorul de 200 de cai putere porni lin. Fog controla fără grabă cadranele, instrumentele şi aparatura radio, iar după ce terminară verificarea dinaintea decolării, apelă tumul. Avea să decoleze, pentru ca după aceea să-l lase pe Ray să

piloteze.

Vântul sufla slab, iar norii erau risipiţi şi la altitudine mare, o zi aproape perfectă pentru zbor. Se înălţară de pe pistă după ce atinseseră 110 km/h, ridicară trenul de aterizare şi suiră cu 250 m/min, până ajunseră la altitudinea de croazieră care le fusese atribuită: 2 000 de metri. Ray preluase deja controlul şi Fog îi explica felul în care funcţionau autopilotul, radarul meteo şi sistemul de evitare a coliziunilor în trafic.

— Are de toate, zise Fog nu doar o dată.

Fog fusese pilot de carieră pe avioanele de vânătoare ale Marinei, dar în ultimii zece ani fusese surghiunit la micuţele aparate Cessna în care-i învăţase pe Ray şi pe alţi o mie de amatori să zboare. Un Bonanza era echivalentul unui Porsche printre avioanele monomotor şi Fog era încântat de şansa rară de a pilota unul. Ruta atribuită de turnul de control îi purta prin sudul şi estul Washingtonului, ocolind spaţiul aerian aglomerat din jurul aeroporturilor Dulles şi Reagan National. După ce parcurseră cincizeci de kilometri şi mai urcară un kilometru şi jumătate, zăriră cupola Capitoliului, apoi trecură peste Chesapeake şi văzură în depărtare vârfurile zgârie-norilor din Baltimore. Golful era minunat, dar interiorul avionului era mult mai interesant. Ray îl conducea singur, fără pilot automat. Menţinea cursul şi altitudinea atribuite, vorbea cu tumul de control din Washington şi-l asculta pe Fog pălăvrăgind întruna despre performanţele şi caracteristicile aparatului Bonanza.

Ambii piloţi ar fi dorit ca zborul să dureze ore întregi, însă Atlantic City apăru repede în faţa lor. Ray coborî la 1300 de metri, apoi la 1000 şi comută pe frecvenţa de apropiere. Când pista se distinse cu ochiul liber, Fog prelua comenzile şi aterizară lin. Îndreptându-se către pista de parcare, trecură pe lângă două şiruri de Cessna mici şi Ray nu putu să nu se gândească la faptul că zilele acelea rămăseseră de acum în urmă. Piloţii se aflau mereu în căutarea următorului avion, iar Ray îl găsise pe al său.

* * *

Cazinoul favorit al lui Fog era „Rio”, pe aceeaşi promenadă cu alte câteva. Hotărâră să se întâlnească la prânz într-un local de la etaj, apoi se despărţiră şi se pierdură iute unul de celălalt. Fiecare dorea să joace în intimitate. Ray se plimbă printre automatele cu monede, cercetând mesele de joc. Era sâmbătă şi „Rio” era aglomerat. Mai făcu un tur şi se apropie de mesele de pocher. Îl zări pe Fog la o masă plină, atent la cărţi, cu un teanc de fise sub mână.

Ray avea în buzunar 5000 de dolari, cincizeci de bancnote de câte o sută, luate la întâmplare din banii aduşi din Clanton. Singurul său ţel era să plaseze banii în cazinourile de pe promenadă şi să se asigure că nu erau falşi sau însemnaţi – că nu puteau fi urmăriţi sub nicio formă. După incursiunea de luni în Tunica, era aproape sigur că banii nu erau falşi.

Acum aproape că spera să fie însemnaţi. În cazul acela, poate că FBI-ul avea să-i dea de urmă şi să-i spună de unde provenea averea. Nu comisese niciun delict. Vinovatul murise. Investigatorii federali puteau veni fără grijă.

Găsi un scaun gol la o masă de blackjack şi întinse cinci bancnote, ca să primească fise.

— Verzi, ceru el, ca un veteran al cazinourilor.

— Schimb cinci sute, anunţă crupierul, aproape fără să îşi ridice ochii.

— Schimbă-i, încuviinţă un şef de sector.

Mesele erau aglomerate. În fundal se auzeau zornăiturile automatelor cu monede. O partidă de zaruri se încinsese altundeva şi jucătorii răcneau la zaruri, ameninţându-le.

Crupierul ridică banii şi Ray îngheţă preţ de o secundă. Ceilalţi jucători priveau cu o admiraţie detaşată. Toţi jucau cu fise de cinci şi zece dolari. Amatori.

Crupierul introduse bancnotele Judecătorului, toate valabile, în casă şi-i numără lui Ray douăzeci de fise verzi de câte douăzeci şi cinci de dolari. Ray pierdu jumătate din ele în primele cincisprezece minute, după care se ridică şi

plecă să-şi ia o îngheţată. Pierduse 250 de dolari şi nu-şi făcea absolut nicio grijă.

Se apropie de mesele de zaruri şi privi agitaţia de acolo. Nu şi-l putea imagina pe tatăl său stăpânind un joc atât de complicat. Unde naiba învăţai asta în ţinutul Ford, statul Mississippi?

Conform unei broşuri subţiri pe care o cumpărase de la o librărie, una dintre mizele de bază era pe victoria aruncătorului de zaruri. Când îşi adună curajul necesar, Ray se strecură între doi jucători şi puse cele zece fise rămase pe linia de câştig. Zarurile însumară 12, banii fură luaţi de crupier şi Ray plecă din „Rio”, ca să viziteze cazinoul de alături, Princess".

Interiorul acestuia aducea mult cu cel anterior. Bătrâni privind fără speranţe la afişajele automatelor cu monede. În tăviţe zoăiau doar atâtea monede cât să-i ţină atraşi. Mese de blackjack ticsite de jucători tăcuţi, care beau whisky şi bere pe gratis. Jucători serioşi strânşi în jurul meselor de zaruri, anunţând zgomotos numerele. Câţiva asiatici la ruletă. Chelneriţe în costume idioate, pe jumătate dezbrăcate, aducând tăvi cu băuturi.

Alese o masă de blackjack şi repetă procedura. Următoarele cinci bancnote trecură şi ele de inspecţia crupierului. Ray miză o sută de dolari pe prima mână, dar, în loc să piardă imediat banii, începu să câştige.

Avea în buzunare prea multe bancnote care trebuiau testate, pentru a mai pierde vremea acumulând fise, aşa că, după ce-şi dublă banii, scoase alte zece bancnote şi ceru fise de o sută de dolari. Crupierul îl anunţă pe şeful de sector, care-i oferi un zâmbet ştirb şi încuviinţă din cap, rostind:

— Să fie cu noroc.

Peste o oră, Ray părăsi masa cu douăzeci şi două de fise. Următoarea oprire fu în „Forum”, un cazinou care părea mai vechi, în care izul de fum de ţigară stătut nu putuse fi acoperit complet de aroma dezinfectantelor ieftine. Jucătorii erau mai bătrâni, deoarece, aşa cum îşi dădu seama repede Ray, specialitatea lui Forum erau

automatele cu monede de douăzeci şi cinci de cenţi, iar persoanele peste şaizeci şi cinci de ani căpătau gratuit, la alegere, micul dejun, prânzul sau cina. Chelneriţele săriseră toate de patruzeci de ani şi renunţaseră la ideea de a-şi arăta goliciunile. Circulau de colo-colo, purtând un fel de treninguri, cu pantofi de sport asortaţi.

La *blackjack*, limita mizelor era de zece dolari. Crupierul ezită când zări banii lui Ray pe masă şi ridică prima bancnotă spre lumină, ca şi cum ar fi prins finalmente un falsificator. Şeful de sector inspecta şi el bancnota, iar Ray îşi repetă mental scenariul în care explica faptul că primise banii respectivi de la „Rio”.

— Se încasează, încuviinţă şeful de sector şi momentul dificil trecu.

Ray pierdu trei sute de dolari într-o oră.

Fog pretinse că spărgea banca, atunci când se întâlniră pentru a mânca în grabă un sandviş împreună. Faţă de momentul când intrase, Ray se găsea în pierdere cu o sută de dolari, dar, ca toţi jucătorii, minţi şi susţinu că era într-un uşor câştig. Căzură de acord să plece la ora 17 şi să se întoarcă în Charlottesville.

Ultimele bancnote ale lui Ray fură transformate în fise la o masă de cincizeci de dolari din „Canyon Casino”, cel mai recent de pe promenadă. Bărbatul jucă o vreme, dar se plictisi şi merse în barul sport, unde sorbi dintr-o apă gazoasă şi privi meciuri de box din Vegas. Cei 5 000 de dolari pe care-i adusese în Atlantic City fuseseră trecuţi meticulos prin sistem. Avea să plece de aici cu 4 700 de dolari, după ce lăsase o mulţime de urme. Fusese fotografiat şi filmat în şapte cazinouri. În două dintre ele completase acte, atunci când transformase fisele în bani la casierie. În alte două folosise cărţile de credit pentru a efectua retrageri mici, tocmai pentru a lăsa mai multe dovezi.

Dacă banii Judecătorului fuseseră însemnaţi şi erau urmăriţi, atunci se ştia cine era Ray şi unde putea fi găsit.

Fog tăcu în drum spre aeroport. În cursul după-amiezei, norocul îl părăsise.

— Am pierdut două sutare, recunoscu el în cele din urmă, dar felul în care se comporta sugera că pierduse mai mult. Ţie cum ţi-a mers?

— Bine, zise Ray. Am câştigat suficient ca să plătesc închirierea avionului.

— Asta nu-i rău.

— O pot plăti cu bani gheaţă?

— Dar ce, banii gheaţă nu mai sunt legali? se strâmbă Fog.

— Atunci aşa o s-o plătesc.

În timpul verificării dinaintea decolării, Fog îl întrebă dacă nu dorea să piloteze din scaunul din stânga.

— Zicem că-i o lecţie, spuse el.

Posibilitatea unei tranzacţii băneşti îi ridicase moralul.

Urmând să decoleze după două curse de linie, Ray rulă cu aparatul Bonanza în poziţia de plecare şi aşteptă degajarea traficului. Sub privirea atentă a lui Fog, acceleră până la 110 km/h, apoi se înălţă lin. Motorul cu supraalimentare părea de două ori mai puternic decât al aparatului Cessna. Suiră aproape fără efort până la 2 200 de metri, ajungând în curând deasupra lumii.

* * *

Dick Docker moţăia în Cockpit, când Ray şi Fog intrară ca să înscrie zborul în registru şi să predea căştile. Tresări, se ridică şi se apropie de tejghea.

— Nu m-aşteptam să veniţi aşa repede, mormăi el pe jumătate adormit şi scoase formularele dintr-un sertar.

— Am spart banca, anunţă Ray.

Fog dispăruse în camera de studiu a şcolii de zbor.

— Măi să fie, n-am mai auzit asta pân-acum.

Ray răsfoia registrul.

— Plăteşti acum? se interesă Dick, calculând sumele.

— Da, şi vreau rabatul pentru bani gheaţă.

— Nu ştiam că avem aşa ceva.

— Aveţi, din clipa asta. Este zece la sută.

— Se poate. Mda, vechiul rabat pentru bani gheaţă. Recalcula totul, după care spuse:

— Totalul este 1 320.

Ray îşi scoase teancul de bancnote.

— N-am de douăzeci. Uite 1 300.

În vreme ce număra banii, Dick spuse:

— Azi a trecut pe-aici un tip care zicea că vrea să ia lecţii, şi a venit vorba despre tine.

— Cine era?

— Nu l-am mai văzut niciodată.

— Cum de-a venit vorba despre mine?

— A fost o chestie destul de ciudată. Îi ziceam despre tarifele noastre şi brusc, pe neaşteptate, m-a întrebat dacă ai un avion al tău. Zicea că te ştie de undeva.

Ray îşi puse ambele palme pe tejghea.

— Ai reţinut cum îl chema?

— L-am întrebat şi mi-a zis că Dolph nu-ştiu-cum, n-a fost prea clar. Începuse să se comporte suspicios şi-n cele din urmă a plecat. M-am uitat după el. S-a oprit lângă maşina ta din parcare, i-a dat ocol, de m-am gândit că poate vrea să ţi-o spargă, iar apoi a plecat. Cunoşti vreun Dolph?

— În viaţa mea n-am cunoscut pe nimeni cu numele ăsta.

— Nici eu. N-am auzit de cineva cu un asemenea nume. Cam ciudat…

— Cum arăta?

— De vreo cincizeci de ani, micuţ, slăbuţ, cu păr des, grizonat şi pieptănat peste cap, ochii negri de parc-ar fi fost un grec din ăia. Genul de vânzător de maşini de mâna a doua. Avea chiar şi cizme cu vârf ascuţit.

Ray clătină din cap. Niciun indiciu.

— De ce nu l-ai împuşcat pur şi simplu?

— Credeam că era un client.

— Şi de când te porţi frumos cu clienţii?

— Ce faci, cumperi Bonanza?

— Nu, dar visez.

Fog reveni şi se felicitară reciproc pentru excursia minunată, promiseră s-o mai facă şi altă dată şi îndrugară politeţurile uzuale. Pe drumul spre casă, Ray privi cu atenţie toate maşinile şi toate intersecţiile.

Era urmărit.

19

Trecu o săptămână fără ca agenţii FBI sau de la trezoreria statului să-i bată la uşă, fluturându-şi legitimaţiile şi punând întrebări despre banii necuraţi care fuseseră descoperiţi în Atlantic City, o săptămână fără ca Dolph sau altcineva să pară că-l urmărea, o săptămână cu rutina normală a alergării matinale de opt kilometri, urmată de activitatea de la facultate.

Zburase cu Bonanza de trei ori, de fiecare dată câte o lecţie cu Fog în dreapta lui, iar toate lecţiile fuseseră plătite pe loc cu bani gheaţă. „Banii de la cazinou”, rânjise el, şi nu era o minciună. Fog de-abia aştepta să revină în Atlantic City, ca să-şi recupereze pierderile. Pe Ray nu-l interesau mesele de joc, însă ideea nu era tocmai rea. Se putea lăuda cu o altă zi norocoasă la *blackjack* şi în felul acela să achite lecţiile de pilotaj cu banii jos.

Banii se aflau acum în incinta 37F. 14B continua să fie închiriată de Ray Atlee şi conţinea hainele vechi şi mobilele ieftine; 37F fusese închiriată în numele firmei „NDY Ventures”, botezată aşa în onoarea celor trei instructori de pilotaj. Numele lui Ray nu apărea nicăieri pe documentele pentru 37F. O închiriase pentru trei luni, cu bani gheaţă.

— Vreau să rămână confidenţial, îi spusese el doamnei Chaney.

— Totu-i confidenţial la noi. Avem fel de fel de cazuri.

Îl privise conspirativ, parcă spunând: „Nu-mi pasă ce-ascunzi acolo. Plăteşte-mi şi-i treaba ta.”

Ray mutase lăzile una câte una, noaptea, la adăpostul întunericului, privit din depărtare de un paznic. Incinta 37F era la fel cu 14B şi, după ce lăzile fuseseră mutate în siguranţă, bărbatul îşi jurase din nou că nu avea să treacă zilnic pe acolo. Nu se gândise niciodată că manipularea a trei milioane de dolari putea fi o asemenea corvoadă.

Harry Rex nu-l mai sunase. Îi trimisese un alt pachet,

conţinând scrisori de condoleanţe de acelaşi fel. Ray fusese îndemnat să le citească pe toate, sau măcar să le arunce o privire, în eventualitatea că ar fi existat un al doilea bilet criptic. Nu găsise nimic.

Sesiunea de examene începuse şi se terminase, iar după absolvire facultatea avea să fie tăcută în restul verii. Ray îşi luase rămas-bun de la studenţii săi, cu excepţia lui Kaley, care, după ultimul ei examen, îl anunţă că decisese să rămână în Charlottesville peste vară. Insistă din nou pentru o întâlnire înaintea absolvirii. Pur şi simplu ca să sfideze regulile.

— Aşteptăm până nu mai eşti studentă, răspunse Ray, menţinându-şi poziţia, dar dorindu-şi să fi cedat.

Se găseau în cabinetul lui, cu uşa deschisă.

— Până atunci mai sunt oricum doar câteva zile.

— Aşa-i.

— Atunci, să alegem o zi.

— Nu, mai întâi termini facultatea şi apoi alegem o zi.

Ea îl părăsi, aruncându-i acelaşi surâs prelung în privire, şi Ray ştiu că putea să-i facă probleme. Carl Mirk îl prinse uitându-se pe coridor, după Kaley, care se îndepărta în nişte blugi foarte strimţi.

— Frumos, comentă el.

Ray se simţi uşor stingherit, dar nu-şi feri privirea.

— Vrea să pună mâna pe mine, îi zise el.

— Nu eşti singurul. Ai grijă.

Stăteau pe coridor, lângă uşa cabinetului lui Ray. Carl îi înmână un plic cu aspect ciudat şi continuă:

— M-am gândit că-ţi va face plăcere.

— Ce este?

— O invitaţie la Balul Şoimilor.

— Cum? făcu Ray, scoţând invitaţia din plic.

— Primul Bal al Şoimilor – probabil şi ultimul. O gală semioficială, organizată în beneficiul protejării vieţii păsărilor în Piedmont. Uită-te cine sunt gazdele.

Ray citi cu glas tare:

— „Vicki şi Lew Rodowski au plăcerea să vă invite…”

— Lichidatorul se ocupă acum de salvarea păsărilor.

Mişcător, nu?

— Cinci mii de dolari pentru o pereche?

— Cred că-i un record pentru Charlottesville. A fost trimisă decanului. El se află pe lista A, noi nu. Până şi nevastă-sa a fost şocată când a văzut suma.

— Suzie nu se sperie uşor, aşa-i?

— Cel puţin, aşa crezuserăm noi. Se doreşte participarea a două sute de perechi. Vor strânge în jur de un milion, ca să arate tuturor cum se procedează. Oricum, ăsta-i planul. Suzie zice că vor fi norocoşi dacă vin treizeci de perechi.

— Ea nu merge?

— Nu, şi decanul este de-a dreptul uşurat. Crede că-i primul dineu semioficial pe care-l ratează în ultimii zece ani.

— Cântă Drifters? se minună Ray, parcurgând restul invitaţiei.

— Numai asta o să-l coste cincizeci de miare.

— Ce idiot.

— Ăsta-i Charlottesville. Un ţopârlan e eliberat pe cauţiune din Wall Street, îşi ia o soţie nouă, cumpără o fermă hipică mare, începe s-arunce cu banii şi vrea să fie omul cel mare din orăşel.

— Ei bine, eu nu merg.

— Nici n-ai fost invitat. Păstreaz-o.

Carl plecă şi Ray reveni la cabinetul său, cu invitaţia în mână. Îşi puse picioarele pe birou şi începu să viseze cu ochii deschişi. Şi-o imagină pe Kaley într-o rochie neagră, mulată, fără spate, despicată în lateral şi dezvăluindu-i coapsele, cu un decolteu foarte adânc, lăsând bărbaţii cu gura căscată, cu treisprezece ani mai tânără decât Vicki şi într-o formă incomparabil mai bună, pe ringul de dans împreună cu Ray, care nu era deloc un dansator rău, unduindu-se şi legănându-se în ritmurile Motown ale lui Drifters, în vreme ce toţi din sală priveau şi şopteau: „Cine-i tipa?”

Ca replică, Vicki avea să fie silită să-l tragă pe moş Lew pe ring, Lew în smochingul de comandă, care nu-i putea camufla burticică; Lew, cu smocuri de păr cărunt deasupra

urechilor; Lew, ţapul bătrân care încerca să-şi cumpere respectul celor din jur salvând păsările; Lew, cu spinare artritică şi picioare lente, care se deplasa cu graţia unei basculante; Lew, mândru de soţia sa trofeu, în rochia de un milion de dolari, care-şi dezvăluia prea mult din corpul magnific înfometat.

Ray şi Kaley aveau să arate mult mai bine, aveau să danseze mult mai bine, dar – de fapt – ce avea să demonstreze prin asta?

O scenă plăcut de imaginat, însă numai atât. Acum, când avea bani, nu intenţiona să-i risipească pe asemenea fleacuri.

* * *

Drumul până la Washington dura numai două ore şi mai mult de jumătate era destul de spectaculos şi plăcut. Cu toate acestea, modalitatea preferată de călătorie a lui Ray se schimbase. Însoţit de Fog, zbură cu Bonanza şi ajunse în treizeci şi opt de minute pe Reagan National, unde permisiunea de aterizare li se acordă cu destule reţineri, deşi deţineau deja o preautorizare. Ray sări într-un taxi şi peste cincisprezece minute se afla la Departamentul Trezoreriei, pe Pennsylvania Avenue.

Un coleg din facultate avea un cumnat cu influenţă în Trezorerie. Fuseseră date nişte telefoane şi domnul Oliver Talbert îl primi pe profesorul Atlee în cabinetul său destul de confortabil din BGT, Biroul pentru Gravare şi Tipar. Profesorul se documenta în vederea unui proiect destul de vag definit şi solicita ceva mai puţin de o oră din timpul cuiva. Talbert nu era cumnatul, dar fusese rugat să se ocupe el.

Începură cu subiectul falsificărilor şi Talbert expuse problemele curente, punându-le aproape pe toate pe seama tehnologiei – în principal, bani falsificaţi cu ajutorul calculatoarelor şi al imprimantelor cu jet. Arătă mostre de imitaţii dintre cele mai bune. Folosindu-se de o lupă, atrase atenţia asupra erorilor – lipsa detaliilor de pe fruntea lui Ben Franklin, absenţa reţelei fine de linii din

fundal, cerneala care depăşea marginile la numerele de serie.

— Acesta este un fals foarte bun, comentă el, iar falsificatorii se perfecţionează întruna.

— Unde aţi găsit-o pe aceasta? se interesă Ray, deşi întrebarea era complet irelevantă.

Talbert examina eticheta de pe spatele panoului de afişaj.

— În Mexic, răspunse el fără alte detalii.

Ca s-o ia înaintea falsificatorilor, Trezoreria investea masiv în propria tehnologie. Maşini de tipărit care confereau bancnotelor un efect aproape holografic, filigrane, cerneluri a căror culoare se modifica în funcţie de unghiul din care erau privite, şabloane de tipărire cu linii extrem de subţiri, portrete excentrice şi scanere care puteau detecta falsurile în mai puţin de o secundă. Metoda cea mai eficientă nu fusese încă utilizată. Simpla schimbare a culorii banilor. Trecerea de la verde la albastru, la galben, apoi la roz. Colectarea vechilor bancnote şi lansarea celor noi pe piaţă. Falsificatorii n-ar fi putut ţine pasul, cel puţin în opinia lui Talbert.

— Însă Congresul nu este de acord, clătină el din cap. Interesul real al lui Ray îl constituia urmărirea banilor care nu erau falşi, şi în cele din urmă ajunseră şi acolo. În realitate, explică Talbert, banii nu erau însemnaţi din motive evidente. Dacă escrocul putea examina bancnotele şi vedea semnele, atunci flagrantul cădea. Însemnarea consta pur şi simplu în notarea numerelor de serie, pe timpuri o operaţiune foarte laborioasă, fiindcă se executa manual. Se lansă într-o poveste despre o răpire urmată de solicitarea recompensei. Banii sosiseră cu numai câteva minute înainte de momentul planificat pentru schimb. Două duzini de agenţi FBI munciseră disperaţi, ca să noteze numerele de serie ale bancnotelor de o sută de dolari.

— Recompensa era de un milion de dolari şi pur şi simplu n-au avut timpul necesar să scrie toate numerele. Au înregistrat vreo 80 000, dar s-a dovedit suficient. I-au

prins pe răpitori după o lună cu câteva bancnote însemnate şi restul a fost rutină.

Pe de altă parte, noile scanere uşurau mult treaba, fotografiind zece bancnote simultan şi înregistrând o sută de numere în patruzeci de secunde.

— După ce înregistraţi numerele de serie, cum găsiţi banii? se interesă Ray, scriind de zor într-un blocnotes.

— În două moduri. În primul rând, dacă-l găseşti pe escroc cu banii la el, îl acuzi pur şi simplu. Aşa-i prind DEA şi FBI pe traficanţii de droguri. Arestezi unul de pe stradă, faci o înţelegere cu el, îi dai 20000 în bancnote însemnate ca să cumpere cocaină de la furnizorul lui şi după aceea prinzi peştele cel mare cu banii respectivi.

— Şi dacă nu-l prinzi cu banii? întrebă Ray, gândindu-se, fără să vrea, la răposatul lui tată.

— Atunci se procedează în al doilea mod, care este mult mai dificil. După ce banii sunt retraşi din circulaţie de Rezerva Federală, în mod obişnuit un eşantion din ei este scanat. Dacă se descoperă o bancnotă însemnată, ea poate fi urmărită până la banca de la care a fost predată. Desigur, este deja prea târziu. Ocazional, o persoană având bani însemnaţi îi va folosi într-o singură locaţie generală pe o perioadă de timp şi în felul ăsta am prins câţiva escroci.

— Pare destul de nesigur.

— Cam aşa-i, încuviinţă Talbert.

— Acum câţiva ani, începu Ray pe un ton pepăsător povestea pe care o pusese la punct în toate detaliile, am citit un articol despre nişte vânători de raţe sălbatice care au dat din întâmplare peste epava unui avion mic de turism. La bord au găsit nişte bani, mi se pare că era aproape un milion de dolari. Au crezut că avionul aparţinuse unui traficant de droguri şi au păstrat banii. S-a dovedit că avuseseră dreptate – banii erau însemnaţi şi au apărut în scurt timp în orăşelul lor.

— Parcă-mi aduc şi eu aminte de cazul ăsta, făcu Talbert. „Doamne, ce priceput sunt”, îşi zise Ray şi continuă:

— Întrebarea mea este următoarea: Ei, sau altcineva care ar fi găsit banii, nu i-ar fi putut aduce pur şi simplu la FBI, la DEA sau la Trezorerie, pentru a fi scanaţi, ca să vadă dacă sunt însemnaţi? în caz afirmativ, puteau afla şi de unde proveniseră.

Talbert îşi scarpină obrazul cu un deget uscăţiv şi reflectă, după care dădu din umeri.

— Nu văd de ce n-ar fi putut s-o facă. Riscul era însă evident – puteau pierde toţi banii.

— Sunt convins că nimeni n-ar proceda aşa, comentă Ray şi chicotiră amândoi.

Talbert povesti despre un judecător din Chicago care primea mită de la avocaţi, sume mici, între cinci sute şi o mie de dolari, ca să le înainteze cazurile pe rol şi să nu dea verdicte dure. Proceda aşa de ani buni, înainte ca FBI să primească o sesizare. Investigatorii îi încolţiseră pe câţiva avocaţi şi-i convinseseră să le facă jocul. Numerele de serie ale bancnotelor fuseseră însemnate şi în decursul operaţiunii, care durase doi ani, judecătorul primise 350000 de dolari. Cu toate acestea, în ziua percheziţiei, nu se găsise niciun sfanţ. Cineva îi vânduse pontul judecătorului. În cele din urmă, FBI găsise banii în garajul fratelui judecătorului, tocmai în Arizona, şi toţi fuseseră condamnaţi la închisoare.

Ray se surprinse tresărind. Era o coincidenţă, sau Talbert încerca să-i transmită ceva? Totuşi, pe măsură ce povestea se derula, se relaxa şi încercă s-o aprecieze, în ciuda similitudinilor. Talbert nu avea habar de tatăl său.

În taxiul care-l duse înapoi la aeroport, Ray îşi făcu socotelile pe blocnotes. Ca să acumuleze trei milioane, un judecător aşa cum fusese cel din Chicago ar fi avut nevoie de optsprezece ani, cu o medie de 175000 pe an. Era însă vorba despre Chicago, unde existau o sută de curţi de judecată şi mii de avocaţi bogaţi, cu cazuri mult mai importante decât cele din nordul statului Mississippi. Sistemul juridic de acolo era de-a dreptul o industrie, prin care se puteau strecura lucruri, unge roţi şi schimba verdicte. În lumea judecătorului Atlee, o mână de oameni

făcea totul, iar dacă se ofereau sau se acceptau bani, s-ar fi ştiut. Trei milioane de dolari nu puteau fi luaţi din Curtea de Echitate a districtului 25, pur şi simplu pentru că acolo nu existau sume atât de mari.

Decise că mai era necesară o excursie în Atlantic City. Avea să ia mai mulţi bani şi să-i facă să circule prin sistem. Un ultim test. Trebuia să se asigure că banii Judecătorului nu erau însemnaţi.

Fog avea să fie în culmea bucuriei.

20

Când Vicki îşi părăsise domiciliul şi se mutase cu Lichidatorul, un prieten profesor i-l recomandase pe Axei Sullivan ca specialist în divorţuri. Axei se dovedise un avocat excelent, dar din punct de vedere legal nu putea face mare lucru. Vicki plecase, nu se mai întorcea şi nu dorea nimic de la Ray. Axei supervizase actele, recomandase un psihiatru bun şi se străduise în mod remarcabil să-l expună cât mai puţin pe Ray. Conform spuselor sale, cel mai bun detectiv particular din oraş era Corey Crawford, un fost poliţist de culoare, care fusese închis pentru maltratare.

Cabinetul lui Crawford se găsea deasupra barului pe care fratele său îl deţinea în apropierea campusului. Era un local drăguţ, cu meniu şi geamuri simple, care oferea muzică live în week-end-uri şi nu adăpostea personaje suspecte, cu excepţia unui agent de pariuri care avea clientela formată din studenţi la colegiu. Cu toate acestea, Ray îşi parcă maşina la trei cvartale distanţă. Nu dorea să fie văzut intrând acolo. Pe o latură a clădirii, un mic afiş CRAWFORD INVESTIGATIONS se afla lângă scară.

Nu exista o secretară, sau cel puţin nu era prezentă în clipa aceea. Ray ajunsese cu zece minute mai devreme de ora fixată, însă Crawford îl aştepta. Se apropia de patruzeci de ani, avea ţeasta rasă şi chipul frumos, dar lipsit de orice umbră de zâmbet. Era înalt şi zvelt, cu haine scumpe şi bine croite. Un pistol mare se zărea într-un toc de piele neagră, la brâu.

— Cred că sunt urmărit, începu Ray.

— Nu-i o problemă de divorţ?

Stăteau de o parte şi de cealaltă a unei mese mici dintr-o cameră mică, cu fereastra spre stradă.

— Nu.

— Cine ar dori să te urmărească?

Ray pregătise o poveste despre necazuri familiale în Mississippi, un tată care murise, o moştenire care putea sau nu să-i revină, fraţi geloşi, ceva destul de vag, din care Crawford păru să nu creadă nicio vorbă. Înainte de a-l putea întreba ceva, Ray adăugă episodul Dolph de la aeroport şi dădu descrierea individului.

— Pare a fi Rusty Wattle, comentă Crawford.

— Cine-i ăsta?

— Un detectiv particular din Richmond, nu foarte grozav. Mai are cazuri şi pe-aici. Din ce mi-ai spus, nu cred că familia dumitale ar angaja pe cineva din Charlottesville. Oraşul este mic.

Numele Rusty Wattle fu înregistrat şi reţinut pe vecie în memoria lui Ray.

— Există vreo posibilitate ca răii din Mississippi să fi dorit să ştii că eşti urmărit? întrebă Crawford.

Ray păru complet descumpănit, aşa că detectivul continuă:

— Uneori suntem angajaţi ca să intimidăm, să înspăimântăm. Se pare că Wattle, sau cine o fi fost, dorea ca amicii dumitale de la aeroport să-ţi ofere o descriere cât mai bună. Poate că a lăsat în mod premeditat o pistă.

— Bănuiesc că-i posibil.

— Ce vrei să fac?

— Să afli dacă mă urmăreşte cineva. Dacă da, cine este şi cine l-a angajat.

— Primele două răspunsuri pot fi simple. Al treilea poate fi imposibil.

— Să-ncercăm, totuşi.

Crawford deschise un dosar subţire.

— Tariful meu este de 100 de dolari pe oră, rosti el, fixându-l cu privirea pe Ray pentru a observa vreo indecizie. Plus cheltuielile. Şi un avans de 2 000.

— Prefer să plătesc cu bani gheaţă, spuse Ray, fără să-şi ferească ochii. Dacă se poate.

Detectivul schiţă pentru prima dată umbra unui surâs.

— În meseria mea, banii gheaţă sunt întotdeauna preferabili, începu să completeze un contract.

— Mi-ar intercepta telefoanele şi chestii de-astea? se interesă Ray.

— O să investigăm totul. Ia-ţi alt telefon celular, digital, şi nu-l înregistra pe numele dumitale. Majoritatea contactelor noastre se va desfăşura prin intermediul lui.

— Ce surpriză, mormăi Ray.

Luă contractul, îl examina rapid, iar apoi îl semnă. Crawford îl puse în dosar şi reveni la blocnotesul său.

— În prima săptămână, îţi vom supraveghea mişcările. Totul va fi planificat. Vezi-ţi de treburile obişnuite, dar anunţă-ne din timp, ca să amplasăm oameni.

„Va fi un ambuteiaj în urma mea”, îşi zise Ray.

— Duc o viaţă destul de anostă, rosti el cu glas tare. Fac *jogging*, merg la muncă, uneori pilotez avioane, merg acasă. Sunt singur şi nu am familie.

— Alte locuri prin care mergi?

— Uneori cinez sau prânzesc în oraş, dar micul dejun îl iau întotdeauna acasă.

— O s-adorm cu programul ăsta, comentă Crawford şi aproape că zâmbi. Femei?

— Aş vrea eu. O tentativă sau două, dar nimic serios. Dacă găseşti vreuna, dă-i numele meu.

— Răii din Mississippi caută ceva. Ce anume?

— Familia mea este veche şi de-a lungul anilor multe lucruri s-au transmis din mână în mână. Bijuterii, ediţii bibliofile, cristale, argintărie.

Părea firesc şi, de data asta, Crawford acceptă.

— Avem în sfârşit o pistă. Dumneata deţii moşteniri de familie?

— Da.

— Aici?

— Sunt depozitate în Chaney's Self-Storage, pe Berkshire Road.

— Ce valoare au?

— Nu chiar atât de mult pe cât cred rudele mele.

— Dă-mi o cifră.

— Jumătate de milion, în cazul cel mai bun.

— Ai dreptul legal să le deţii?

— Să zicem că da. Altfel, ar trebui să-ţi povestesc istoria familiei, care ar dura vreo opt ore şi ne-ar da amândurora migrene.

— De acord.

Crawford termină de scris un paragraf lung şi se pregătea să încheie.

— Când îţi poţi cumpăra telefonul cel nou?

— Mă duc chiar acum.

— Perfect. Şi când îţi putem verifica apartamentul?

— Oricând doriţi.

După trei ore, Crawford şi un ajutor căruia îi spunea Booty terminară ceea ce ei numiseră „perierea”. Telefoanele lui Ray nu aveau microfoane şi nici dispozitive de interceptare. Conductele de ventilaţie nu adăposteau videocamere secrete. În podul ticsit, nu descoperiră receptoare sau monitoare ascunse printre lăzi.

— Eşti curat, spuse Crawford înainte de plecare.

Stând pe balcon, Ray nu se simţea însă foarte curat. Dacă îţi deschizi viaţa unor persoane complet străine, chiar dacă sunt alese şi plătite de tine, te simţi compromis.

Telefonul sună chiar atunci.

* * *

Forrest părea treaz – glasul era sonor şi cuvintele limpezi. Imediat după ce auzi „Salut, frăţioare”, Ray ciuli urechile ca să perceapă în ce stare se găsea. Era deja un gest reflex, după ani de apeluri telefonice efectuate la toate orele din zi şi din noapte, din tot soiul de locuri, pe care Forrest nici nu şi le reamintea după aceea. Spuse că se simţea bine, ceea ce însemna că era treaz şi curat, că nu consumase droguri sau băutură, dar nu preciza de cât timp. Ray ştia că nu trebuie să-l întrebe.

Înainte ca vreunul dintre ei să poată aminti de Judecător, de moştenire, de casă sau de Harry Rex, Forrest spuse:

— Am o slujbă nouă.

— Ia povesteşte-mi, zise Ray, instalându-se în fotoliul cu spătar rabatabil.

La celălalt capăt al firului, glasul era surescitat. Ray dispunea de timp berechet ca să asculte.

— Ai auzit de Benalatofix?

— Nu.

— Nici eu. Porecla este „Ben-scheletul”. Îţi zice ceva?

— Îmi pare rău, nu.

— Este o pilulă pentru slăbit, produsă de compania californiană Luray Products, o firmă mare şi privată de care n-a auzit nimeni vreodată. De vreo cinci ani, medicii prescriu, „Ben-schelete" în draci, fiindcă dau rezultate. Nu se adresează femeilor care trebuie să slăbească zece kilograme, dar fac minuni pentru tipele realmente obeze, cât luptătorii de sumo. M-asculţi?

— Da.

— Necazul este că, după un an sau doi, bietele femei încep să sufere de endocardită. Zeci de mii au avut nevoie de tratament şi compania este târâtă permanent în procese, în California şi Florida. FDA - *Administraţia pentru controlul calităţii alimentelor şi medicamentelor* a intervenit acum opt luni şi Luray a retras luna trecută Ben-scheletele de pe piaţă.

— Şi care-i rolul tău, Forrest?

— Sunt tester medical.

— Cu ce se ocupă un tester medical?

— Mulţumesc de întrebare. Azi, de exemplu, am fost într-o cameră de hotel din Dyersburg, Tennessee, ajutându-le pe scumpele astea voinicuţe să se suie pe un covor rulant. Medicul, plătit de avocaţii care mă plătesc pe mine, le verifică starea inimii şi dacă nu corespund – ia ghici!

— Aveţi o clientă nouă.

— Exact. Numai azi am recoltat patruzeci.

— În medie, cât valorează un caz?

— Vreo zece miare. Avocaţii cu care lucrez acum au opt sute de cazuri. Asta face opt milioane de dolari, din care ei capătă jumătate. Bun venit în lumea daunelor civile în bloc.

— Tu cât câştigi?

— Salariul de bază, o primă pentru cliente noi şi un procentaj din suma finală. Ar putea să fie vorba despre o jumătate de milion de cazuri, aşa că ne dăm peste cap să le găsim pe toate.

— Asta înseamnă daune de cinci miliarde.

— Luray a încasat opt miliarde. Avocaţii tuturor reclamantelor din ţară vorbesc despre Ben-schelete.

— Nu apare o problemă de natură etică?

— S-a terminat cu etica, frăţioare. Eşti cu capu-n nori. Etica-i numai ca să fie predată de cei ca tine unor studenţi care n-o vor folosi niciodată. Îmi pare rău că-s nevoit să-ţi spun eu asta.

— Am mai auzit-o.

— Oricum, sunt un nou căutător de aur. M-am gândit c-o să vrei să ştii cu ce mă ocup.

— Mă bucur s-aud asta.

— Pe-acolo nu ia nimeni Ben-schelete?

— După ştiinţa mea, nu.

— Fii cu ochii-n patru. Avocaţii mei intră în parteneriat cu alţi avocaţi din ţară. După cum am învăţat, aşa funcţionează daunele civile în bloc. Cu cât ai mai multe cazuri, cu atât suma finală negociată este mai mare.

— O să răspândesc vestea.

— Mai vorbim, frăţioare.

— Ai grijă, Forrest.

* * *

Următorul apel sosi puţin după ora 2.30 şi, ca toate apelurile de la asemenea ore, telefonul păru să sune o veşnicie, atât în timpul somnului, cât şi după aceea. Ray izbuti în cele din urmă să ridice receptorul din furcă şi să aprindă luminile.

— Ray, sunt Harry Rex, îmi pare rău că te deranjez.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă el, ştiind perfect că nu era de bine.

— Este vorba despre Forrest. Am petrecut ultima oră vorbind cu el şi cu o infirmieră de la Spitalul Baptist din Memphis. L-au adus acolo. Cred că are nasul spart.

— Ia-o cu-nceputul.

— A fost într-un bar, s-a îmbătat şi s-a luat la bătaie, ca de obicei. Se pare că s-a luat de cine nu trebuia şi acum are faţa plină de copci. Vor să-l ţină internat peste noapte. A trebuit să vorbesc cu personalul de acolo şi să garantez rambursarea cheltuielilor. De asemenea, le-am cerut să nu-i dea sedative şi analgezice. Habar n-au cine-i printre ei.

— Îmi pare rău că ai fost implicat în aşa ceva.

— Am mai fost şi nu mă deranjează. Însă a luat-o razna, Ray. A-nceput din nou să vorbească despre moştenire şi despre felul cum e tras pe sfoară în legătură cu partea care-i revine toate chestiile alea. Ştiam că era beat, dar pur şi simplu nu voia să abandoneze subiectul.

— Am vorbit cu el acum cinci ore. Se simţea perfect.

— Probabil că după aia s-a dus direct în bar. Până la urmă au trebuit să-l sedeze ca să-i refacă nasul, altfel ar fi fost imposibil. Mă-ngrijorează povestea cu medicaţia şi restul. Ce belea.

— Îmi pare rău Harry Rex, repetă Ray, deoarece nu-i trecea nimic altceva prin minte.

Tăcu apoi, străduindu-se să-şi adune gândurile.

— Era perfect acum câteva ore, curat, treaz… cel puţin aşa părea.

— El te-a sunat?

— Da, era încântat de noua lui slujbă.

— Idioţenia aia cu Ben-scheletele?

— Da, este ceva adevărat?

— Aşa cred. Pe-aici sunt nişte avocaţi care s-au apucat să adune cazurile. Cantitatea este esenţială. Angajează tipi ca Forrest să le caute.

— Ar trebui daţi afară din barou.

— Asta-i valabil pentru jumătate dintre noi. Cred că trebuie să vii acasă. Cu cât demarăm mai repede legalizarea testamentului, cu atât îl putem linişti mai repede pe Forrest. Urăsc acuzaţiile astea.

— Ai fixat înfăţişarea la tribunal?

— O putem face miercurea viitoare. Cred că va trebui să stai câteva zile.

— Mă aşteptam la asta. Fixeaz-o şi o să vin.

— O să-l anunţ şi pe Forrest peste o zi două, să-ncerc să-l găsesc treaz.

— Îmi pare rău, Harry Rex.

Deloc surprinzător, Ray nu mai putu să adoarmă. Citea o biografie, când noul lui telefon celular sună. Probabil că apelantul greşise numărul.

— Alo? rosti el bănuitor.

— De ce eşti treaz? întrebă glasul gros al lui Crawford.

— Fiindcă telefonul meu sună întruna. Unde eşti?

— Te supraveghem. Te simţi bine?

— Perfect. Este aproape 4 dimineaţa. Voi dormiţi vreodată?

— Moţăim foarte mult. În locul dumitale, n-aş sta cu luminile aprinse.

— Mulţumesc. Mai supraveghează cineva luminile mele?

— Deocamdată, nu.

— Asta-i bine.

— A fost doar o verificare.

Ray stinse luminile din apartament şi se retrase în dormitor, unde citi la veioza micuţă. Îi venea şi mai greu să doarmă, ştiind că era taxat cu o sută de dolari pe oră în tot cursul nopţii.

„Este o investiţie înţeleaptă”, îşi repetă el întruna.

La 5 fix, se furişă pe coridor, ca şi cum ar fi putut să fie văzut de cineva de afară, şi puse de cafea pe întuneric. Aşteptându-şi prima ceaşcă, îl sună pe Crawford, care, deloc surprinzător, avea o voce obosită.

— Am pus de cafea, vrei şi tu?

— Nu-i o idee grozavă, dar mulţumesc.

— După-amiază zbor în Atlantic City. Ai un creion?

— Da, spune.

— Decolez de pe aeroport într-un Beech Bonanza alb, cu numărul de înregistrare 8-l-5-R, la ora 15, cu instructorul de zbor Fog Newton. Vom înnopta în „Canyon Casino” şi ne vom întoarce mâine pe la douăsprezece. Îmi voi lăsa maşina la aeroport, încuiată ca de obicei. Mai este ceva?

— Vrei să venim în Atlantic City?

— Nu, nu-i nevoie. O să mă deplasez mult pe-acolo şi o să-ncerc să fiu atent dacă mă urmăreşte cineva.

21

Asociaţia fusese întocmită de unul dintre tovarăşii de zbor ai lui Dick Docker. Nucleul era format din doi oftalmologi locali, care aveau clinici în West Virginia. Amândoi abia învăţaseră să piloteze şi aveau nevoie să se deplaseze dintr-o parte în alta cu o viteză ceva mai mare. Amicul lui Docker era consultant pe problemele de pensii şi avea nevoie de Bonanza cam douăsprezece ore pe lună. Un al patrulea partener s-ar fi ocupat de decolare. Fiecare contribuia cu 50000 de dolari pentru dreptul asupra unui sfert de proprietate, apoi semna un împrumut bancar pentru restul preţului de cumpărare, care actualmente era de 390000 de dolari şi se părea că nu va mai scădea. Poliţa se întindea pe şase ani şi avea să-l coste pe fiecare partener 890 de dolari pe lună.

Asta însemna cam unsprezece ore într-un Cessna pentru pilotul Atlee.

Printre plusuri se situau potenţialele afaceri de amortizare prin închiriere, atunci când partenerii nu utilizau avionul. Dintre minusuri puteau fi menţionate chiria hangarului, costurile cu combustibilul, întreţinerea şi o listă care părea mult prea lungă. Nedeclarată de amicul lui Dick Docker şi plasată de asemenea la minusuri era posibilitatea de a intra în afaceri cu trei necunoscuţi, dintre care doi medici.

Ray avea însă 50000 de dolari şi putea plăti 890 de dolari pe lună; în plus, dorea cu disperare să deţină avionul pe care, în secret, îl considera al său.

Aparatele Bonanza îşi menţineau valoarea, conform unui raport extrem de convingător care fusese ataşat propunerii de asociere. Cererea de Bonanza rămăsese ridicată pe piaţa avioanelor de mâna a doua. Siguranţa aparatelor Beech era întrecută numai de Cessna, dar practic era la acelaşi nivel. Ray purtă cu el propunerea de asociere timp

de două zile, citind-o la facultate, în apartament şi în localul unde prânzea. Ceilalţi trei parteneri plătiseră deja. Ajungea să iscălească în patru locuri şi devenea proprietarul unui Bonanza.

În ziua dinaintea plecării spre Mississippi, studie propunerea pentru ultima dată, dădu naibii orice îndoieli şi semnă actele.

Dacă băieţii răi îl urmăreau, îşi acopereau excelent urmele. După şase zile de a încerca să-i descopere, Corey Crawford aprecie că nu exista niciun urmăritor. Ray îi plăti 3 800 de dolari bani gheaţă şi promise să-l sune, dacă redevenea bănuitor.

Sub pretextul depozitării altor vechituri, mergea zilnic la Chaney's Self-Storage, ca să verifice banii. Aduse acolo cutii umplute cu orice găsea în apartament. Ambele incinte -l4B şi 37F – începeau treptat să capete aspectul unui pod ticsit cu lucruri inutile.

În ziua dinaintea plecării spre Clanton, o întrebă pe doamna Chaney dacă incinta 18R fusese evacuată. Da, sosi răspunsul, cu două zile în urmă.

— Aş dori s-o închiriez.

— Asta înseamnă trei.

— Voi avea nevoie de spaţiu.

— De ce nu închiriaţi una dintre incintele noastre mai mari?

— Poate mai târziu. Deocamdată voi folosi trei incinte mici.

De fapt, femeii puţin îi păsa. Ray închine incinta 18R pe numele firmei „Newton Aviation” şi plăti cu bani gheaţă chiria pe şase luni. Când fu sigur că nu privea nimeni, mută banii din 37F în 18R, unde aşteptau nişte lăzi noi. Erau din vinii placat cu aluminiu, garantate să reziste în foc la temperaturi până la 150 de grade Celsius. De asemenea, erau impermeabile şi puteau fi încuiate. Banii intrară în cinci lăzi. Pentru orice eventualitate, Ray aruncă nişte haine, pături şi plăpumi vechi peste ele, astfel ca totul să pară cât mai firesc. Nu ştia pe cine încerca să

impresioneze cu harababura din incintă, dar se simţea ceva mai bine când era dezordine.

Multe din lucrurile pe care le făcea în ultima vreme erau în beneficiul altora. Alt traseu între casă şi facultate. Altă rută pentru jogging. Altă cafenea. Altă librărie în care să răsfoiască volume. Şi mereu cu ochii atenţi la orice detaliu anormal, privind întruna în oglinda retrovizoare, răsucindu-se brusc atunci când mergea sau alerga, trăgând cu ochiul printre rafturi după ce intra într-un magazin. Cineva îl supraveghea, îşi dădea seama foarte clar.

Decise să cineze cu Kaley, înainte de a pleca pentru mai multe zile în Sud şi înainte ca ea să devină realmente o fostă studentă. Examenele se încheiaseră, atunci ce rău făcea? Tânăra avea să rămână peste vară în oraş şi decisese s-o abordeze cu multă precauţie. Precauţie, întrucât aceea era reacţia pe care i-o declanşa orice femeie. Precauţie, deoarece în Kaley i se părea că distinge un potenţial aparte.

Cu toate acestea, primul apel la numărul pe care i-l lăsase fu un dezastru. Îi răspunse o voce masculină, aparţinând unui tânăr, aprecie Ray, şi indiferent cine ar fi fost, nu părea încântat de telefonul lui. Când Kaley luă receptorul, fu monosilabică. Ray întrebă dacă putea să revină la altă oră. Femeia zise că-l va suna ea.

Aşteptă trei zile, după care o scoase din orice discuţie, un lucru pe care-l putea face cu uşurinţa cu care rupea din calendar pagina zilei de ieri.

În felul acesta, plecă din Charlottesville cu toate obligaţiile rezolvate. Însoţit de Fog în Bonanza, zbură patru ore până la Memphis, unde închirie o maşină şi porni să-l caute pe Forrest.

***

Prima şi unica lui vizită la locuinţa lui Ellie Crum avusese acelaşi scop ca aceasta. Forrest clacase, dispăruse, iar familia nu ştia dacă era mort sau doar zăcea într-o închisoare. Pe atunci, Judecătorul era în plină

activitate şi viaţa se desfăşura normal, incluzând căutarea lui Forrest. Desigur, Judecătorul fusese prea ocupat pentru a pomi după fiul său mezin, şi de ce ar fi făcut-o, când exista Ray?

Clădirea veche, în stil victorian, era situată în zona centrală a Memphisului, moştenire de la tatăl femeii, care, cândva, fusese prosper. Altceva nu prea rămăsese de pe urma lui. Pe Forrest îl atrăseseră ideile de fond administrat şi avere de familie, dar după cincisprezece ani renunţase la orice speranţe. La începutul relaţiei lor, stătuse în dormitorul principal. Acum se stabilise la demisol. În casă locuiau şi alte persoane, şi despre toate se afirma că erau artişti talentaţi, dar pauperi.

Ray parcă maşina lângă bordura trotuarului. Gardul viu ar fi trebuit tuns şi acoperişul era vechi, dar casa îmbătrânea cu demnitate. În fiecare an, în octombrie, Forrest o zugrăvea conform altei combinaţii de culori spectaculoase pentru care el şi Ellie se certau în tot cursul anului următor. Acum era bleu-pal, cu tocurile uşilor şi ferestrelor roşii şi portocalii. Forrest susţinea că într-un an intenţiona s-o zugrăvească în culoarea oului de raţă.

— Ce vrei? îl întrebă destul de grosolan, din prag, o tânără cu pielea albă ca zăpada şi părul negru

Ray o privi prin uşa de plasă. Îndărătul ei, interiorul arăta întunecat şi straniu, aşa cum şi-l reamintea de la ultima vizită.

— Ellie este acasă? întrebă el, străduindu-se să fie cel puţin la fel de grosolan.

— E ocupată. Cine-ntreabă?

— Sunt Ray Atlee, fratele lui Forrest.

— Cine?

— Forrest… locuieşte la demisol.

— Ah, ăla.

Dispăru şi Ray auzi glasuri undeva prin casă.

Ellie purta un cearşaf alb acoperit de dungi şi de pete de lut şi apă, despicat în dreptul capului şi al braţelor. Îşi ştergea mâinile pe o cârpă murdară pentru vase şi părea nemulţumită că fusese întreruptă din muncă.

— Salut, Ray, i se adresă ea ca unui vechi prieten şi deschise uşa.

— Salut, Ellie.

O urmă prin hol, în camera de zi.

— Trudy, vrei să ne-aduci nişte ceai? strigă Ellie. Trudy, cine o fi fost ea, nu răspunse. Pereţii încăperii erau acoperiţi cu o colecţie din cele mai trăsnite vase şi farfurii pe care le văzuse Ray vreodată. Forrest spunea că Ellie modela zece ore pe zi şi nu voia să se despartă de creaţiile ei.

— Condoleanţe pentru taică-tău, spuse ea.

Se aşezară de o parte şi de alta a unei măsuţe de sticlă. Tăblia era montată strâmb pe trei cilindri în formă de falus, fiecare având o altă nuanţă de albastru. Ray se temu s-o atingă.

— Mulţumesc, replică el încordat.

Până în clipa acestei întâlniri absolut ocazionale, nu existase niciun telefon, telegramă, scrisoare, jerbă funerară sau cuvânt de compasiune din partea femeii. Undeva în depărtare se auzea neclar o arie de operă.

— Cred că-l cauţi pe Forrest, zise Ellie.

— Da.

— Nu l-am văzut în ultima vreme. După cum ştii, locuieşte la demisol – vine şi pleacă aidoma unui motan. Azi-dimineaţă, am trimis o fată să se uite după el şi mi-a zis că, din cât se pare, lipseşte de vreo săptămână. Patul n-a mai fost făcut de cinci ani.

— Asta-i deja mai mult decât doream să ştiu.

— Şi n-a dat niciun telefon.

Trudy sosi cu tava de ceai – alta dintre creaţiile hidoase ale lui Ellie. Ceştile erau nişte căni desperecheate cu toarte imense.

— Zahăr şi frişca? întrebă ea, tumând şi amestecând.

— Doar zahăr.

Îi întinse o cană şi Ray o luă cu ambele mâini. Dacă ar **fi** scăpat-o, i-ar **fi** strivit piciorul.

— Cum o duce el? întrebă Ray, după ce Trudy plecă.

— Când beat, când treaz… ăsta-i Forrest.

— Droguri?

— Nu intra în subiectul ăsta. Mai bine să nu ştii.

— Ai dreptate, încuviinţă bărbatul şi sorbi din ceai. Avea aromă de piersici şi o picătură îi fu de ajuns.

— Azi-noapte a fost implicat într-o încăierare, ştiai ceva despre asta? Cred că şi-a fracturat nasul.

— L-a mai avut fracturat. De ce se-mbată bărbaţii şi se iau la bătaie?

Era o întrebare excelentă, la care Ray nu avea răspuns. Ellie sorbi din ceai şi închise ochii, savurându-l. Cu mulţi ani în urmă, fusese o femeie frumoasă. Acum însă, apropiindu-se de cincizeci de ani, încetase să mai încerce.

— Nu-ţi pasă de el, aşa-i?

— Ba bine că nu.

— Vorbesc serios.

— E important?

— E fratele meu. Altcuiva nu-i pasă de el.

— La început, am avut parte de nişte partide extraordinare de sex, dar după aceea ne-am pierdut pur şi simplu interesul. Eu m-am îngrăşat şi acum sunt prea implicată în ceea ce fac.

Ray privi în jurul încăperii.

— În plus, sexul n-a dispărut de tot, continuă Ellie, arătând din cap spre uşa pe care intrase şi ieşise Trudy. Forrest îmi este prieten, Ray, şi bănuiesc că-l iubesc, la un anumit nivel, în acelaşi timp, este genul de dependent care va fi mereu dependent. După un timp, devii frustrat.

— Ştiu. Crede-mă, ştiu.

— Cred totuşi că are o personalitate rară. Este îndeajuns de puternic ca să se redreseze în ultimul moment posibil.

— Totuşi, nu suficient de puternic ca să se lase.

— Exact. Eu m-am lăsat, Ray, cu cincisprezece ani în urmă. Dependenţii sunt nemiloşi între ei. De asta locuieşte la demisol.

„Probabil că-i mai fericit acolo”, îşi zise Ray. Îi mulţumi pentru ceai şi minutele acordate, iar Ellie îl conduse la uşă. Rămase acolo, în spatele plasei, în vreme ce el se îndepărta.

22

Testamentul lui Reuben Atlee fu deschis în vederea legalizării în sala în care prezidase timp de treizeci şi doi de ani. De pe peretele lambrisat în stejar, de deasupra scaunului judecătoresc, judecătorul Atlee privea încruntat procedurile judiciare, dintre steagul înstelat al Statelor Unite şi drapelul statului Mississippi. Era acelaşi portret care fusese afişat lângă sicriu, cu trei săptămâni în urmă, în decursul ceremoniei din rotondă. Acum revenise acolo unde-i era locul, într-un loc unde, fără îndoială, avea să atârne de-a pururi.

Bărbatul care-i pusese capăt carierei şi-l trimisese în exil şi izolare la Maple Run era Mike Farr din Holly Springs. El fusese deja reales o dată şi, conform afirmaţiilor lui Harry Rex, se descurca bine. Judecătorul Farr reciti procura legală pentru administrarea moştenirii şi studie testamentul de o pagină anexat.

Sala de judecată fremăta de avocaţi şi grefieri care mişunau de colo-colo, completând documente şi stând de vorbă cu clienţii. Era o zi rezervată cazurilor fără contestaţii şi reclamaţiilor care puteau fi soluţionate imediat. Ray stătea în primul rând, în timp ce Harry Rex şuşotea de zor cu Farr. Lângă Ray se afla Forrest, care, exceptând vânătăile decolorate de sub ochi, părea perfect normal. Insistase că nu va fi prezent la deschiderea procedurii de legalizare, dar muştruluielile lui Harry Rex îl convinseseră să se răzgândească.

În cele din urmă revenise în casa lui Ellie, obişnuita întoarcere de pe străzi, fără să spună nimănui vreun cuvânt despre ce făcuse ori unde fusese. Nimeni nu dorea să ştie. Nu se pomenise de nicio slujbă, aşa că Ray presupunea că scurta carieră de tester medical pentru avocaţii Ben-scheletelor luase sfârşit.

La fiecare cinci minute, un avocat se apleca lângă

scaunul său, întindea mâna şi-i spunea lui Ray ce om minunat fusese tatăl lui. Desigur, Ray ar fi trebuit să-i cunoască pe toţi, deoarece toţi îl cunoşteau. Niciunul nu i se adresa lui Forrest.

Harry Rex îi făcu semn lui Ray să i se alăture la masa judecătorească. Farr îl întâmpină călduros:

— Tatăl tău a fost un om extraordinar şi un mare judecător, îi spuse acesta, aplecându-se spre el.

— Vă mulţumesc, replică Ray.

„Atunci, îi veni să întrebe, de ce, în timpul campaniei, ai spus că era prea bătrân şi depăşit de epocă?” Trecuseră nouă ani, care lui i se păreau cincizeci. După moartea tatălui, totul din ţinutul Ford părea cu zeci de ani mai bătrân.

— Predai Dreptul? se interesă Farr.

— Da, la Universitatea Virginia. Judecătorul dădu aprobator din cap şi întrebă:

— Toţi moştenitorii sunt prezenţi?

— Da, domnule, răspunse Ray. Eu şi fratele meu, Forrest.

— Amândoi aţi citit acest document de o pagină despre care se afirmă că este ultimul testament al lui Reuben Atlee?

— Da, domnule.

— Nu există nicio obiecţie vizavi de autentificarea lui?

— Nu, domnule.

— Perfect. În conformitate cu prevederile acestui testament, te voi împuternici ca executor testamentar al moştenirii lăsate de răposatul vostru tată. Mâine vor fi completate înştiinţările către creditori şi vor fi publicate într-un ziar local. Nu vor fi necesare garanţii. Inventarierea şi contabilizarea se vor desfăşura conform statutului.

Ray îşi auzise tatăl pronunţând de o sută de ori aceleaşi instrucţiuni. Ridică ochii spre Farr.

— Mai este ceva, domnule Vonner?

— Nu, domnule judecător.

— Condoleanţe, domnule Atlee.

— Mulţumesc, domnule judecător.

Prânziră la Claude's şi comandară somn fript. Ray se întorsese de două zile şi-şi simţea deja arterele îngroşate de colesterol. Forrest avea puţine de zis în privinţa asta. El nu era curat şi metabolismul îi era poluat.

Planurile lui Ray erau vagi. Anunţă că dorea să-şi viziteze câţiva prieteni din stat. Nu se grăbea să revină în Virginia. Forrest îi părăsi după prânz, spunând că se întorcea în Memphis.

— O să fii la Ellie? întrebă Ray.

— Poate, fu singurul lui răspuns.

Ray stătea pe terasă şi o aştepta pe Claudia, care sosi punctual la ora 17. Veni spre maşină, când femeia se opri şi privi pancarta „De vânzare”, pusă de agentul imobiliar în curtea din faţă, lângă stradă.

— Trebuie s-o vindeţi? întrebă ea.

— Ori o vindem, ori o donăm. Ce mai faci?

— Bine, mulţumesc.

Izbutiră să se îmbrăţişeze cu un minimum de contact. Claudia purta pantaloni, adidaşi, o bluză cadrilată şi pălărie de pai, de parcă tocmai ar fi venit de la grădinărit. Avea buzele rujate şi era perfect fardată. Ray n-o văzuse niciodată neîngrijită.

— Mă bucur că m-ai sunat, continuă ea şi porniră împreună, încet, pe aleea spre casă.

— Am fost azi la tribunal şi am deschis autentificarea.

— Îmi pare rău, cred că ţi-a fost greu.

— N-a fost chiar foarte rău. L-am cunoscut pe judecătorul Farr.

— Ti-a lăsat o impresie bună?

— Mi s-a părut destul de drăguţ, în ciuda celor întâmplate în trecut.

O luă de braţ şi o conduse pe trepte, deşi Claudia avea o formă fizică bună şi putea sui pe munte, în ciuda celor două pachete de ţigări fumate zilnic.

— Mi-l amintesc când abia ieşise din facultate, spuse femeia. Nu făcea deosebirea între reclamat şi reclamant.

Să ştii că Reuben ar fi putut câştiga atunci, dacă aş fi fost alături de el.

— Să ne aşezăm aici, zise Ray şi arătă spre cele două balansoare.

— Ai făcut curăţenie, admiră ea terasa.

— Harry Rex s-a ocupat de toate. A angajat oameni să repare acoperişul, să zugrăvească pereţii şi să cureţe înăuntru. Au trebuit să ia praful de pe mobile cu şmirghelul, dar acum poţi respira.

— Te deranjează dacă fumez?

— Nu.

Fusese o întrebare de complezenţă. Oricum ar fi fiimat.

— Mă bucur că mi-ai telefonat, repetă Claudia şi-şi aprinse o ţigară.

— Am cafea şi ceai, zise Ray.

— Ceai cu gheaţă, te rog, cu zahăr şi lămâie, răspunse femeia şi îşi încrucişa picioarele.

Stătea pe marginea balansoarului ca o regină, aşteptându-şi ceaiul. Ray îşi reaminti de rochiile mulate şi picioarele lungi de acum mulţi ani, când Claudia stătea la nivelul imediat inferior Judecătorului, stenografiind cu eleganţă sub privirile tuturor avocaţilor din sală.

Vorbiră despre vreme, aşa cum fac cei din Sud atunci când conversaţia lâncezeşte sau când pur şi simplu n-au despre ce discuta. Ea fuma şi zâmbea mult, realmente încântată că Ray n-o uitase. El încerca să rezolve un mister.

Vorbiră despre Forrest şi Harry Rex, două subiecte stufoase, iar după o jumătate de oră Ray ajunse în cele din urmă la esenţial.

— Am găsit nişte bani, Claudia, spuse el şi se opri, lăsând cuvintele să atârne în aer.

Ea le absorbi, le analiză şi acţiona precaut.

— Unde?

Era o întrebare excelentă. Unde – în bancă, având acte doveditoare? Unde – într-o saltea, fără a şti de unde proveneau?

— În cabinetul lui, bani gheaţă. Au fost lăsaţi dintr-un

motiv necunoscut.

— Câţi? întrebă Claudia, dar fără grabă.

— O sută de mii.

Îi urmări cu atenţie chipul şi ochii. Zări surpriză, dar nu şoc. Ray însă avea un scenariu, aşa că urmă:

— Dosarele lui sunt meticuloase – cecuri completate, depozite, registre cu toate cheltuielile – iar banii ăştia nu provin din nicio sursă documentată.

— N-a ţinut niciodată sume mari de bani gheaţă, observă ea încet.

— Aşa îmi aminteam şi eu. Nu am habar de unde ar putea să provină. Tu ştii ceva?

— Nu, răspunse Claudia cu siguranţă. Judecătorul nu lucra cu bani gheaţă. Punct. Totul se derula prin First National Bank. A fost mult timp în consiliul ei de conducere, mai ţii minte?

— Da, foarte bine. Mai avea ceva colateral?

— De pildă?

— Te-ntreb pe tine, Claudia, pentru că l-ai cunoscut mai bine decât oricare altul. Şi-i cunoşteai afacerile.

— Era complet devotat muncii. Pentru el, funcţia de judecător era o chemare deosebită şi muncea din greu. Nu avea timp pentru altceva.

— Nici pentru familie, comentă Ray şi regretă imediat că o făcuse.

— Şi-a iubit băieţii, Ray, dar aparţinea altei generaţii.

— Haide să nu mai discutăm despre asta.

— Bine.

Tăcură amândoi, regrupându-şi forţele. Niciunul nu dorea să discute despre familie. Banii le ocupau toată atenţia. O maşină trecu pe stradă şi păru să încetinească suficient pentru ca ocupanţii să vadă indicatorul „De vânzare” şi să arunce o privire casei. O privire fu suficientă, deoarece după aceea accelerară.

— Ştiai că frecventa cazinourile? întrebă Ray.

— Judecătorul? Nu se poate.

— Greu de crezut, aşa-i? Un timp, Harry Rex l-a dus săptămânal. Se pare că Judecătorul se pricepea, iar Harry

Rex nu.

— Despre avocaţi se aud fel de fel de zvonuri. Unii dintre ei au intrat şi în necazuri acolo.

— Despre Judecător n-ai auzit nimic?

— Nu. Tot nu-mi vine să cred.

— Banii trebuie să fi provenit de undeva. Şi ceva îmi spune că sunt murdari, altfel i-ar fi inclus în restul masei succesorale.

— Iar dacă i-ar fi câştigat în cazinou, crezi că i-ar fi considerat tot murdari?

Într-adevăr, îl cunoştea pe Judecător mai bine decât oricine.

— Exact. Tu ce crezi?

— Că aşa ar fi procedat.

Terminară runda aceea de conversaţie şi făcură o pauză, legănându-se amândoi încetişor în umbra răcoroasă a terasei din faţă, de parcă timpul însuşi s-ar fi oprit, fără ca vreunul dintre ei să fi fost deranjat de tăcere. Şederea pe terasă îngăduia pauze de durată, în vreme ce îţi adunai gândurile, sau pur şi simplu fără să te gândeşti la ceva.

În cele din urmă, continuând să exploreze un scenariu nescris, Ray îşi adună curajul pentru întrebarea cea mai dificilă a zilei:

— Claudia, trebuie să ştiu un lucru şi te rog să-mi răspunzi cinstit.

— Sunt întotdeauna cinstită. Este unul dintre defectele mele.

— N-am pus niciodată la îndoială integritatea tatei.

— N-ar trebui s-o pui nici acum.

— Vrei să mă ajuţi în privinţa asta?

— Spune.

— A existat câte ceva pe de lături – o atenţie de la un avocat, o felie de tort de la una dintre părţi, o mică atenţie, cum zic englezii?

— Absolut nimic.

— Claudia, eu trag la întâmplare, sperând să nimeresc ceva. Nu se poate să găseşti pur şi simplu o sută de mii în bancnote aproape noi, puse pe un raft. Când a murit, avea

în bancă 6 000 de dolari. De ce a pitit o sută de mii?

— A fost omul cel mai corect din lume.

— Te cred.

— Atunci, nu mai vorbi despre mită şi alte chestii de-astea.

— Cu plăcere.

Femeia îşi aprinse o altă ţigară şi Ray plecă să umple paharele cu ceai. Când reveni pe terasă, Claudia era adâncită în gânduri, privind în gol mult dincolo de stradă. O vreme, se legănară tăcuţi.

În cele din urmă, bărbatul spuse:

— Cred că Judecătorul ar fi dorit să capeţi o parte din ei.

— Aşa crezi?

— Da. Vom avea nevoie deocamdată de nişte bani ca să terminăm reparaţiile aici, probabil de vreo 25000. Ce-ai zice dacă tu, eu şi Forrest am împărţi restul în trei?

— Câte douăzeci şi cinci de fiecare?

— Da. Ce crezi?

— Nu-i declari în masa succesorală?

Claudia cunoştea legislaţia mai bine decât Harry Rex.

— Ce să ne mai deranjăm? Sunt bani gheaţă, nimeni nu ştie de existenţa lor, iar dacă-i declarăm, impozitele ar lua jumătate din sumă.

— Şi cum o să-i explici? insistă ea, ca întotdeauna cu un pas înaintea tuturor.

Se spunea că decidea cazul înainte ca avocaţii să-şi fi început pledoariile preliminare.

În plus, îi plăceau banii. Haine, parfumuri, mereu ultimul tip de maşină, iar toate astea din slujba prost plătită de stenografă juridică. Dacă avea pensie de la stat, nu putea să fie prea mare.

— Nu pot fi explicaţi.

— Dacă provin din câştiguri la jocuri de noroc, ar trebui să-i iei toate declaraţiile pentru impozitare din ultimii ani şi să le corectezi. O întreagă tevatură.

— Aşa-i.

Tevatura fu îngropată discret. Nimeni nu avea să ştie vreodată de partea ei de bani.

— Cândva am avut un caz, rosti Claudia, privind peluza din faţa casei. În ţinutul Tippah, acum treizeci de ani. Un anume Childers deţinea o firmă de colectare a deşeurilor metalice şi a murit fără să lase un testament. Tăcu şi trase adânc din ţigară.

— Avea mulţi copii şi ei au găsit bani ascunşi peste tot, în biroul lui, în pod, într-un atelier din spatele casei, în şemineu. Era ca de Paşti, când copiii caută ouăle ascunse de iepuraş. După ce au scotocit fiecare centimetru pătrat, au numărat toţi banii şi ieşiseră vreo două sute de mii de dolari. Asta de la un individ care era restanţier la plata telefonului şi care purtase zece ani aceeaşi salopetă.

Altă pauză şi altă inhalare profundă. Putea depăna asemenea amintiri la nesfârşit.

— Jumătate din copii voiau să împartă banii şi s-o şteargă, ceilalţi voiau să anunţe avocatul şi să includă banii în masa succesorală. Vestea s-a auzit, familia s-a speriat şi a declarat banii. Urmaşii s-au luptat cu ghearele şi cu dinţii. După cinci ani, toţi banii dispăruseră – jumătate înghiţiţi de Fisc, cealaltă jumătate de avocaţi.

Tăcu şi Ray aşteptă morala povestirii.

— Ce vrei să spui? întrebă el după o vreme.

— Judecătorul a zis că era păcat, că urmaşii ar fi trebuit să nu sufle o vorbă despre bani şi să-i împartă. La urma urmelor, era proprietatea familiei.

— Mi se pare corect.

— Ura taxele de succesiune. De ce ar trebui guvernul să capete o parte din averea ta, doar fiindcă ai murit? L-am auzit bombănind în privinţa asta mulţi ani.

Ray luă un plic dinapoia balansoarului său şi i-l întinse.

— Aici sunt 25 000 bani gheaţă.

Ea se holbă la plic, apoi îl privi neîncrezător pe bărbat.

— Ia-l, spuse Ray, apropiindu-se mai mult. Nu va şti nimeni, niciodată.

Claudia luă plicul şi pentru o clipă nu putu să rostească nimic. Ochii i se umeziră, iar pentru ea asta însemna că fusese profund mişcată.

— Mulţumesc, şopti ea şi strânse banii mai tare.

** *

Mult timp după plecarea ei, Ray rămase în acelaşi balansoar, legănându-se în beznă, destul de încântat de felul în care o tăiase pe Claudia de pe lista suspecţilor. Felul în care femeia acceptase imediat cei 25 000 de dolari reprezenta o dovadă convingătoare a faptului că nu ştia nimic despre averea mult mai mare.

în acelaşi timp, nu exista niciun alt suspect care să-i ia locul pe listă.

23

Întâlnirea fusese aranjată prin intermediul unui fost coleg de facultate, care acum era partener într-o megafirmă din New York, care la rândul ei asigura servicii de consultanţă grupului care administra lanţul „Canyon Casino” din toată ţara. Fuseseră stabilite contacte, se făcuse schimb de servicii, se forţaseră puţin şi foarte diplomatic nişte mâini. Subiectul era domeniul delicat al securităţii şi nimeni nu dorea depăşirea liniei. Profesorul Atlee avea nevoie doar de elementele de bază.

„Canyon” exista pe malul fluviului Mississippi, în ţinutul Tunica, încă din anii ‘50, apărând în al doilea val de construcţii şi supravieţuind primei recesiuni. Avea zece niveluri, patru sute de camere, 7 500 de metri pătraţi de săli de joc şi înregistrase succese deosebite cu vechile spectacole Motown. Domnul Jason Piccolo, unul dintre vicepreşedinţii sediului din Vegas, îl aştepta pe Ray, împreună cu Alvin Barker, şeful pazei. Piccolo de-abia împlinise treizeci de ani şi era îmbrăcat ca un model Armani. Barker avea vreo cincizeci de ani şi aspectul unui poliţist bătrân şi hârşit, într-un costum de mâna a doua.

Începură prin a-i oferi o vizită prin tot cazinoul, dar Ray refuză politicos. În ultima lună văzuse destule săli de joc ca să-i ajungă pentru toată viaţa.

— Când pot să arunc o privire din activităţile de la etaj? întrebă el.

— Să mergem şi să vedem, răspunse Piccolo şi-l conduseră dincolo de mese şi de automatele cu monede, spre un coridor aflat în spatele ghişeelor casierilor.

Urcară scările şi porniră pe un alt coridor, oprindu-se într-o încăpere îngustă, cu un perete de oglindă unisens. Dincolo de acesta se afla o sală mare, cu plafonul jos, ticsită cu mese rotunde acoperite cu monitoare în circuit închis. Zeci de femei şi bărbaţi stăteau cu ochii lipiţi de ecrane, parcă temându-se să nu scape ceva.

— Aici este ochiul atotvăzător, zise Piccolo. Cei din stânga urmăresc mesele de *blackjack.* În centru, zarurile şi ruleta, iar în dreapta automatele şi pocherul.

— Ce anume urmăresc?

— Totul. Absolut totul.

— Daţi-mi o listă.

— Toţi jucătorii. Îi urmărim pe norocoşi, pe profesionişti, pe statisticieni, pe escroci. Să luăm, de exemplu, mesele de ***blackjack.*** Cei de acolo pot să se uite la zece mâini şi să-şi dea seama dacă un jucător ţine evidenţa cărţilor. Cel cu sacou gri studiază feţele, căutând jucătorii serioşi. Ăştia sunt în permanentă mişcare, azi aici, mâine în Vegas, apoi se dau la fund pentru o săptămână şi reapar în Atlantic City sau Bahamas. Dacă trişează sau ţin evidenţa cărţilor, el îi vede de când se aşază.

Piccolo vorbea, iar Barker îl urmărea pe Ray, ca şi cum ar fi fost un trişor potenţial.

— Cât de bună este rezoluţia videocamerei?

— Suficientă ca să se poată citi numărul de serie al oricărei bancnote. Luna trecută am prins un trişor, fiindcă am recunoscut un inel cu diamant pe care-l mai purtase.

— Pot să intru acolo?

— Îmi pare râu.

— Care-i situaţia la mesele de zaruri?

— La fel. Problema este mai delicată, deoarece jocul e mai rapid şi mai complicat.

— Există şi aici trişori profesionişti?

— Sunt mai rari. Acelaşi lucru se poate spune şi despre pocher şi ruletă. Problema foarte mare n-o reprezintă trişatul. Principalele noastre griji sunt asociate sustragerilor făcute de angajaţi şi erorilor de la masa de joc.

— Ce fel de erori?

— Aseară, un jucător de blackjack a câştigat o mână de patruzeci de dolari, dar crupierul nostru a făcut o eroare şi i-a încasat fisele. Jucătorul a obiectat şi l-a chemat pe şeful de sector. Oamenii noştri de aici au văzut cum s-au petrecut lucrurile şi am corectat situaţia.

— În ce fel?

— Am trimis jos un tip de la pază ca să-i plătească jucătorului cei patruzeci de dolari, să-şi ceară scuze şi să-i ofere un prânz gratuit.

— Ce s-a întâmplat cu crupierul?

— Până atunci a avut o activitate fără reproş, dar încă o eroare şi-l dăm afară.

— Prin urmare, totul este înregistrat?

— Totul. Fiecare mână jucată, fiecare aruncare de zaruri, fiecare tragere de mâner a automatelor. În clipa de faţă, înregistrează două sute de videocamere.

Ray se deplasă în lungul peretelui, străduindu-se să absoarbă nivelul de monitorizare. Avea impresia că numărul supraveghetorilor îl depăşea pe al jucătorilor.

— În condiţiile astea, întrebă el, cum poate fura un crupier?

— Există diverse modalităţi, răspunse Piccolo şi. Aruncă o privire cu subînţeles spre Barker. Multe. În medie, prindem câte unul pe lună.

— De ce supravegheaţi şi automatele? schimbă subiectul Ray.

Îi fusese promisă o singură vizită la etaj, aşa că punea şi întrebări care nu-l interesau foarte mult.

— Deoarece supraveghem totul. În plus, au existat cazuri când minorii au câştigat potul cel mare. Cazinourile au refuzat să plătească şi au câştigat procesele care le fuseseră intentate, deoarece aveau înregistrări arătându-i pe adulţi jucând peste capetele copiilor. Doriţi să beţi ceva?

— Sigur că da.

— Avem o cămăruţă secretă, cu o panoramă mai bună. Ray îi urmă pe alte trepte, pe un balcon mic şi închis, de unde se putea vedea atât sala de joc, cât şi cea de monitorizare. O chelneriţă apăru ca din senin şi le luă comenzile. Ray ceru cappuccino. Gazdele lui doar apă.

— Care este principala problemă de securitate? întrebă Ray, consultând o listă de întrebări pe care o scosese din buzunarul hainei.

— Jucătorii care ţin evidenţa cărţilor şi crupierii cu degete lipicioase, răspunse Piccolo. Fisele astea micuţe pot cădea foarte uşor în manşete şi buzunare. Cincizeci de dolari pe zi înseamnă 1000 de dolari pe lună – bani neimpozabili, evident.

— Cei care ţin evidenţa cărţilor sunt mulţi?

— Din ce în ce mai mulţi. În momentul actual, cazinourile funcţionează în patruzeci de state, aşa că tot mai mulţi oameni le frecventează. Avem dosare detaliate ale suspecţilor, iar când credem că am depistat unul, îl rugăm pur şi simplu să plece. Cred că ştiţi că avem dreptul ăsta.

— Care a fost câştigul cel mai mare înregistrat într-o singură zi?

Piccolo privi spre Barker, care întrebă:

— Excluzând automatele?

— Da.

— Într-o seară, un tip a câştigat una şi optzeci la zaruri.

— O sută optzeci de mii?

— Da.

— Şi pierderea cea mai mare?

Barker luă paharul de apă de la chelneriţă şi-şi scărpina obrazul pentru o clipă.

— Peste trei seri, acelaşi individ a pierdut două sute de miare.

— Există câştigători consecvenţi? continuă Ray, examinându-şi notiţele, de parcă ar fi efectuat o documentare academică serioasă.

— Vreţi să fiţi mai explicit? făcu Piccolo.

— Să zicem că o persoană vine de două-trei ori săptămânal, joacă zaruri sau cărţi, câştigă mai mult decât pierde, şi, de-a lungul timpului, adună sume importante. Cât de frecvente sunt asemenea cazuri?

— Sunt foarte rare, răspunse Piccolo. Altfel n-am mai înregistra profit.

— Extrem de rare, adăugă Barker. Este posibil ca vreun tip să aibă noroc o săptămână sau două. Suntem cu ochii pe el, îl supraveghem de aproape, nimic dubios, şi totuşi

ne ia banii. Mai devreme sau mai târziu, va risca prea mult, va face o prostie şi ne vom recăpăta banii.

— În decursul timpului, optzeci la sută pierd, preciza Piccolo.

Ray amestecă în cappuccino şi reveni asupra listei sale.

— Alt scenariu: Apare o persoană complet necunoscută, pune o mie de dolari pe masa de blackjack şi cere fise de o sută de dolari. Ce se întâmplă la etaj?

Barker surise şi-şi trosni degetele groase.

— Suntem cu ochii-n patru. Îl privim câteva minute, ca să vedem ce ştie. Şeful de sector îl va întreba dacă vrea să fie înscris şi-n cazul ăsta îi aflăm numele. Dacă refuză, îi oferim o cină gratuită. Chelneriţele vor aduce întruna băutură, dar dacă nu bea, este un alt semn că-i pus pe fapte serioase.

— Profesioniştii nu beau niciodată când joacă, interveni Piccolo. Pot comanda ceva de băut, ca să nu atragă atenţia asupra lor, dar abia dacă sorb.

— Ce înseamnă „să fie înscris”?

— Cei mai mulţi jucători doresc anumite suplimente, explică Piccolo. Cină, bilete la un spectacol, un rabat la preţul camerei… diverse facilităţi pe care le putem oferi. Au carduri de membri, ca să putem vedea cât de mulţi bani joacă. Persoana din scenariul dumneavoastră nu are un asemenea card, aşa că o întrebăm dacă nu vrea să fie înscrisă ca membru.

— Iar ea refuză.

— Nicio problemă. Necunoscuţi apar tot timpul.

— Dar, pe cât posibil, încercăm să le ţinem evidenţa, admise Barker.

Ray mâzgăli ceva ininteligibil pe foaia de hârtie.

— Cazinourile îşi coroborează monitorizările? întrebă el şi, pentru prima dată, Piccolo şi Barker se foiră simultan.

— Ce vreţi să spuneţi prin „coroborare”? întrebă Piccolo zâmbind.

Ray îi răspunse tot cu un surâs şi Barker li se alătură rapid.

— Perfect, încuviinţă Ray, să presupunem un alt

scenariu legat de câştigătorul nostru consecvent. Să zicem că el joacă într-o seară la „Monte Carlo”, seara următoare la „Treasure Cove”, apoi la „Alladin”, şi tot aşa de la un cazinou la altul. Trece prin toate cazinourile şi câştigă mai mult decât pierde. Treaba asta se întâmplă vreme de un an. Cât de mult veţi şti despre o asemenea persoană?

Piccolo încuviinţă din cap spre Barker, care-şi ciupea buza între degete.

— Destule, recunoscu el.

— Cât de mult? insistă Ray.

— Spune-i, rosti Piccolo şi Barker începu fără chef.

— Numele, adresa, ocupaţia, numărul de telefon, automobilul, banca la care-şi ţine banii. Vom şti unde-i în fiecare seară, când soseşte, când pleacă, cât câştigă sau pierde, cât bea, dacă a cinat, dacă i-a lăsat bacşiş chelneriţei şi cât de mult, cât i-a lăsat bacşiş crupierului.

— Aveţi dosare cu astfel de persoane?

Barker privi spre Piccolo, care aprobă din cap, foarte încet, dar nu rosti niciun cuvânt. Începuseră să fie rezervaţi, deoarece Ray scormonea prea adânc. Îi anunţă că se răzgândise şi că i-ar plăcea să dea o raită şi prin sala de joc. Coborâră la parter, unde, în loc să privească mesele, Ray cercetă videocamerele. Piccolo îi indică persoanele din dispozitivul de securitate. Acestea stăteau aproape de o masă de blackjack, unde un adolescent avea în faţă teancuri de fise de o sută de dolari.

— Este din Reno, şopti Piccolo. A apărut în Tunica săptămâna trecută şi ne-a luat treizeci de miare. Este foarte, foarte bun.

— Şi nu ţine evidenţa cărţilor, murmură Barker, alăturându-se discret.

— Sunt oameni care au pur şi simplu talentul acesta, încuviinţă Piccolo, aşa cum alţii au talent la golf sau la operaţiile pe cord.

— Face turul cazinourilor? întrebă Ray.

— Nu încă, dar îl aşteaptă toţi.

Puştiul din Reno îi neliniştea extrem de mult pe Piccolo şi pe Barker.

Vizita luă sfârşit într-o recepţie, unde băură apă gazoasă şi schimbară câteva cuvinte de complezenţă. Ray îşi terminase lista de întrebări, iar răspunsurile duceau spre ultima şi cea mai delicată chestiune.

— Aş dori să vă cer un serviciu, începu el.

— Nicio problemă, orice.

— Tatăl meu a murit acum câteva săptămâni şi avem motive să credem că se furişa aici să joace zaruri – poate chiar să câştige mai mult decât pierdea. S-ar putea confirma în vreun fel?

— Cum se numea? întrebă Barker.

— Reuben Atlee, din Clanton.

Barker clătină din cap, dar scoase un telefon din buzunar.

— Despre ce sume ar fi vorba? se interesă Piccolo.

— Nu ştiu precis… poate chiar un milion, de-a lungul anilor.

Barker continuă să clatine din cap.

— În niciun caz. Cunoaştem perfect orice individ care câştigă sau pierde asemenea sume.

Vorbi după aceea în receptor, solicitând o verificare pentru Reuben Atlee.

— Credeţi că a câştigat un milion de dolari? întrebă Piccolo.

— Câştigat şi pierdut, replică Ray. Repet, nu este decât o ipoteză.

Barker îşi închise telefonul.

— Nu există nicăieri vreo înregistrare cu Reuben Atlee. Este imposibil să fi jucat asemenea sume aici.

— Dar dacă n-a intrat niciodată în cazinoul acesta? întrebă Ray, cunoscând deja răspunsul.

— Am şti, răspunseră simultan cei doi.

24

Era singurul alergător matinal în Clanton, ceea ce atrase priviri curioase din partea doamnelor aplecate deasupra răzoarelor de flori, a servitoarelor care măturau terase şi a bărbaţilor care tundeau iarba în cimitir, atunci când trecu pe lângă parcela familiei Atlee. Pământul se mai lăsase pe mormântul Judecătorului, dar Ray nu se opri şi nici măcar nu încetini ca să-l inspecteze. Groparii săpau alt mormânt. În fiecare zi, în Clanton se năştea şi murea cineva. Viaţa se schimba prea puţin.

Nu se făcuse ora 8, dar soarele ardea şi aerul era dens. Umiditatea nu-l deranja pe Ray, fiindcă aici se născuse şi crescuse, dar în niciun caz nu avea să-i ducă dorul.

Găsi străzile umbrite şi se întoarse la Maple Run. Jeepul lui Forrest era acolo şi fratele său stătea tolănit în leagănul de pe terasă.

— Nu-i cam devreme pentru tine? făcu Ray.

— Cât de mult ai alergat? Eşti ud fleaşcă.

— Aşa se-ntâmplâ, când alergi pe căldură. Opt kilometri. Arăţi bine.

Era adevărat. Ochi limpezi, fără cearcăne, bărbierit, spălat, în pantaloni albi şi curaţi.

— Sunt pe uscat, frâţioare.

— Bravo.

Ray se aşeză într-un balansoar, gâfâind şi acoperit de transpiraţie. Nu avea să-l întrebe pe Forrest de cât timp era „pe uscat”. Nu putea fi vorba despre mai mult de douăzeci şi patru de ore.

Forrest sări din leagăn şi-şi trase celălalt balansoar lângâ Ray.

— Am nevoie de ajutor, frăţioare, rosti el, stând pe marginea scaunului.

„începe”, îşi zise Ray.

— Te ascult.

— Am nevoie de ajutor, repetă el, frecându-şi cu putere palmele, ca şi cum cuvintele acelea l-ar fi durut.

Ray mai asistase la scena aceasta şi nu avea răbdare.

— Zi, Forrest, despre ce-i vorba?

Era vorba despre bani – în primul rând. După aceea, veneau alte câteva posibilităţi.

— Există un loc unde aş vrea să merg, cam la o oră de aici. În mijlocul pădurii, departe de orice aşezare, foarte drăguţ, cu un iaz frumos în mijloc, camere confortabile.

Scoase din buzunar o carte de vizită mototolită şi o întinse fratelui său.

„Alcorn Village. Tratament alcool şi droguri. Sub egida Bisericii Metodiste."

— Cine-i Oscar Meave? se interesă Ray, privind cartea de vizită.

— Un tip pe care l-am cunoscut acum câţiva ani. M-a ajutat, iar acum lucrează aici.

— Este o clinică de dezintoxicare.

— Dezintoxicare, reabilitare, antidrog, ioc de curăţire, staţiune de odihnă, fermă, sat, închisoare, temniţă, spital de nebuni – zi-i cum vrei. Nu-mi pasă. Am nevoie de ajutor, Ray. Acum.

Îşi acoperi faţa cu palmele şi începu să plângă.

— Gata, gata, făcu Ray. Spune-mi detaliile.

Forrest îşi şterse ochii şi nasul şi icni, inspirând adânc.

— Sună-l şi vezi dacă au locuri libere, rosti el cu un glas tremurător.

— Cât timp durează?

— Mi se pare că patru săptămâni, dar Oscar îţi poate spune mai precis.

— Cât costă?

— În jur de trei sutare pe zi. Mă gândeam că aş putea să-i împrumut în contul părţii mele din moştenire, să-l pun pe Harry Rex să-l întrebe pe judecător dacă nu există vreo modalitate să-mi dea nişte bani acum.

Lacrimile i se scurgeau prin colţurile ochilor.

Ray mai văzuse lacrimile acelea. Auzise jurămintele şi promisiunile şi, indiferent cât de insensibil şi cinic ar fi încercat să fie în clipa aceea, simţi cum se topeşte.

— O să facem ceva, încuviinţă el. Îl sun chiar acum pe

individul ăsta.

— Te rog, Ray, vreau să mă internez imediat.

— Azi?

— Da, fiindcă… ă-ă-ă, ei bine, nu mă pot întoarce în Memphis.

Coborî fruntea şi-şi trecu degetele prin părul lung.

— Te caută cineva?

— Da, încuviinţă el. Nişte tipi nasoi.

— Nu poliţia?

— Nu, ăştia-s mai ai dracu' decât poliţia.

— Ştiu că eşti aici? întrebă Ray, privind în jur. Aproape că-şi putea imagina traficanţi de droguri înarmaţi până-n dinţi, pitiţi prin tufişuri.

— Nu, habar n-au unde sunt. Ray se ridică şi intră în casă.

Ca majoritatea oamenilor, Oscar Meave şi-l amintea bine pe Forrest. Lucraseră împreună într-un program federal de dezintoxicare în Memphis şi, cu toate că îl întrista să audă că Forrest avea nevoie de ajutor, fu încântat să vorbească cu fratele lui despre el. Ray se strădui din răsputeri să explice urgenţa problemei, deşi nu dispunea de detalii şi probabil că nici nu avea să le afle. Tatăl lor murise cu trei săptămâni în urmă, zise el, deja scuzându-se.

— Adu-l, spuse Meave. Găsim noi un loc.

Părăsiră oraşul peste treizeci de minute în maşina închiriată a lui Ray. Jeepul lui Forrest rămăsese parcat în spatele casei, din măsuri de precauţie.

— Eşti sigur că tipii ăia nu vor investiga pe aici? întrebă Ray.

— Habar n-au unde m-am născut, replică Forrest.

Îşi lăsase capul pe tetieră şi ţinea ochii închişi în spatele ochelarilor de soare excentrici.

— Mi-ai putea spune cine sunt?

— Nişte tipi cu adevărat drăguţi din sudul Memphisului. Ţi-ar plăcea de ei.

— Le datorezi bani?

— Da.

— Cât?

— Patru mii de dolari.

— Ce ai făcut cu banii ăştia?

Forrest îşi atinse cu delicateţe rădăcina nasului. Ray clătină din cap, frustrat şi mânios, şi-şi muşcă limba, ca să se abţină de la o altă predică amară. „Să mai treacă nişte kilometri”, îşi spuse el. Ieşiseră de acum în regiunea rurală, cu ogoare de ambele părţi ale şoselei.

Forrest începu să sforăie.

Avea să fie un alt „episod Forrest”, a treia oară când Ray îl lua pe sus şi-l ducea la dezintoxicare. Episodul anterior se petrecuse cu aproape doisprezece ani în urmă. Judecătorul era încă în activitate, cu Claudia alături, iar Forrest consuma mai multe droguri decât oricine din stat. Lucrurile fuseseră normale. Brigada Antidrog întinsese un năvod mare în jurul lui şi, printr-un noroc chior, Forrest evitase să fie prins. Îl suspectau că vindea droguri, ceea ce era adevărat, şi, dacă l-ar fi prins, ar fi fost şi acum în închisoare. Ray îl dusese la un spital de stat din apropierea Coastei, unde Judecătorul trăsese nişte sfori ca să poată fi internat. Acolo dormise timp de o lună, după care plecase.

Prima excursie a celor doi fraţi la un centru de dezintoxicare avusese loc pe timpul când Ray făcea facultatea în Tulane. Forrest luase o supradoză, constând dintr-o combinaţie teribilă de pilule. Îi goliseră complet stomacul şi aproape că-l declaraseră mort. Judecătorul îi trimisese la o clinică de lângă Knoxville, cu porţi ferecate şi sârmă ghimpată. Forrest stătuse o săptămână şi apoi evadase.

Fusese închis de două ori, o dată ca minor şi o dată ca adult, deşi nu avusese decât nouăsprezece ani. Prima arestare se petrecuse imediat înaintea finalei de fotbal între licee – într-o vineri seara, în Clanton, cu tot oraşul aşteptând lovitura de începere. Avea şaisprezece ani, era junior, fundaş de talie naţională, un kamikaze căruia îi plăcea să placheze în ultima clipă şi să dea cu capul. Brigada Antidrog îl ridicase din vestiar şi-l scosese cu cătuşele la mâini. Rezerva era un debutant fără experienţă şi, după ce echipa din Clanton fusese măcelărită, oraşul

nu-l iertase niciodată pe Forrest Atlee.

Ray stătuse în tribună alături de Judecător, preocupat ca toţi ceilalţi de rezultatul meciului. „Unde-i Forrest?” începuseră să se întrebe spectatorii în timpul încălzirii. Când se trăsese la sorţi terenul, i se luau amprentele şi era fotografiat, în maşina lui fuseseră găsite patru sute de grame de marijuana.

Stătuse doi ani într-un internat pentru delincvenţi minori şi fusese eliberat când împlinise optsprezece ani.

Cum devine traficant de droguri fiul de şaisprezece ani al unui judecător respectat, într-un orăşel sudic unde până atunci nu existaseră probleme cu narcoticele? Ray şi tatăl lui îşi puseseră întrebarea aceasta de peste o mie de ori. Doar Forrest cunoştea răspunsul şi, cu mult timp în urmă, luase decizia de a nu-l dezvălui nimănui. Ray îi era recunoscător că-şi înmormânta secretele.

După ce dormi zdravăn, Forrest se trezi brusc şi anunţă că simţea nevoia să bea ceva.

— Nu, zise Ray.

— Fără alcool, îţi jur.

Se opriră la un magazin rural şi cumpărară apă gazoasă, în loc de mic dejun, Forrest luă o pungă de alune.

— Unele dintre locurile astea au mâncare bună, spuse el când porniră din nou la drum.

Forrest – criticul clinicilor de dezintoxicare. Forrest – ghidul Michelin al facilităţilor de reabilitare.

— De obicei, slăbesc câteva kilograme, continuă el, ronţăind alune.

— Au săli de gimnastică? întrebă Ray, susţinând conversaţia, în realitate, nu avea chef să analizeze avantajele diverselor clinici antidrog.

— Unele, făcu Forrest mulţumit. Ellie m-a trimis la una din Florida, lângă plajă, cu nisip, apă şi o mulţime de bogătaşi trişti. După trei zile de spălare a creierelor, ne-au pus la muncă. Covor rulant, bicicletă staţionară, scăriţe, cine voia putea face şi haltere. M-am bronzat a-ntâia şi am slăbit vreo opt kile. Am rămas curat opt luni.

În viaţa lui patetică, totul se măsura în perioade

neîntrerupte de sobrietate.

— Ellie te-a trimis?

— Da, cu nişte ani în urmă. Pe-atunci avea ceva mălai, nu mult. Ajunsesem la fund şi pe-atunci ţinea la mine. A fost totuşi un loc frumos, iar printre consilieri erau şi gagicuţe de-alea din Florida cu minifuste şi maxipicioare.

— Ar trebui să dau şi eu o raită pe-acolo.

— Pupă-mă undeva.

— Am glumit.

— Mai e un loc în vest, unde merg toate starurile, Hacienda îi zice şi e Ritz întreg. Camere tapisate, izvoare de ape minerale, masaje zilnice şi nişte bucătari care gătesc senzaţional la numai o mie de calorii pe zi. Iar consilierii sunt cei mai buni din lume. Asta mi-ar trebui, frăţioare, şase luni la Hacienda.

— De ce şase luni?

— Fiindcă am nevoie de şase luni. Am încercat două luni, o lună, trei săptămâni, două săptămâni – n-ajunge. Am nevoie de şase luni de izolare totală, spălare completă a creierului, terapie non-stop, plus maseuză personală.

— Cât costă?

Forrest dădu ochii peste cap.

— Zi o sumă. Habar n-am. Trebuie să ai un morman de bănet, plus două recomandări. Numai imaginează-ţi o scrisoare de recomandare: „Oamenilor de omenie de la Hacienda:

Prin prezenta, vă recomand cu încredere pe amicul meu Prostu' Smith ca pacient în minunata dumneavoastră clinică. Prostu' bea votcă la micul dejun, prizează cocaină la prânz, ciuguleşte heroină şi până la cină intră de obicei în comă. Are creierul pârlit, venele lacerate şi ficatul praf. Prostu' este genul dumneavoastră de pacient şi tăticul lui deţine statul Idaho."

— Fac internări de şase luni?

— Eşti paralel cu subiectul, aşa-i?

— Aşa cred.

— Mulţi dependenţi de cocaină au nevoie de un an. Celor cu heroină le trebuie mai mult.

„Şi care-i otrava ta curentă?” dori Ray să întrebe. Aproape imediat, nu vru să afle răspunsul.

— Un an? repetă el.

— Da, izolare totală. Şi dup-aia tot trebuie să se ţină. Ştiu tipi care au stat trei ani la-nchisoare fără cocaină, fără crack, fără niciun drog, dar când au fost eliberaţi primul lor telefon a fost la traficanţi, înainte să-şi sune nevestele sau prietenele.

— Ce se-ntâmplă în asemenea cazuri?

— E urât de tot.

Azvârli ultimele alune în gură, îşi scutură palmele şi împrăştie sare peste tot.

* * *

Spre Alcorn Village nu existau niciun fel de indicatoare rutiere. Urmară indicaţiile lui Oscar, până fură convinşi că se rătăciseră, însă apoi văzură o poartă în depărtare. După ce parcurseră o alee umbrită de copaci plantaţi pe ambele părţi, zăriră complexul întinzându-se înaintea lor. Era liniştit şi izolat, iar Forrest îi dădu notă mare pentru prima impresie.

Oscar Meave sosi în recepţia clădirii administrative şi-i conduse într-o încăpere unde completă el însuşi formularele preliminare. Era consilier, administrator şi psiholog; fusese dependent de droguri, se lăsase cu ani în urmă şi luase două doctorate. Purta blugi, bluză de trening, adidaşi, bărbuţă şi doi cercei; la astea se adăugau ridurile şi un dinte ciobit care aminteau de trecutul lui dur. Glasul îi era însă scăzut şi prietenos. Radia compasiunea brutală a cuiva care fusese în situaţia în care se găsea Forrest acum.

Tratamentul costa 325 de dolari pe zi şi Oscar recomanda minimum patru săptămâni.

— După aceea, vom vedea stadiul în care se află. Va trebui să pun nişte întrebări destul de indiscrete despre ce a făcut Forrest.

— Nu vreau să asist la conversaţia asta, se scuză Ray.

— Nici nu-i nevoie, zise Forrest.

Era resemnat faţă de flagelarea care avea să urmeze.

— În plus, trebuie achitată în avans jumătate din sumă, preciza Oscar. Cealaltă jumătate va fi plătită înainte de încheierea tratamentului.

Ray se înfiora şi încercă să-şi amintească soldul contului său din Virginia. Avea bani gheaţă suficienţi, dar nu era momentul potrivit pentru a fi utilizaţi.

— Banii provin din moştenirea lăsată de tata, spuse Forrest. S-ar putea să dureze câteva zile.

— Nu se fac excepţii, clătină din cap Oscar. Politica noastră este jumătate în avans.

— Nicio problemă, încuviinţă Ray. Semnez un cec.

— Vreau să plătesc din moştenire, protestă Forrest. Nu să achiţi tu tratamentul.

— Cheltuiala îmi va fi rambursată din masa succesorală, zise Ray.

Nu era sigur cum se putea face asta, dar avea să-l lase pe Harry Rex să-şi bată capul. Semnă formularele, în calitate de garant al plăţii. Forrest iscăli în subsolul unei pagini care enumera drepturi şi îndatoriri.

— Nu poţi să pleci timp de douăzeci şi opt de zile, îl anunţă Oscar. Dacă o faci, pierzi toţi banii plătiţi şi nu vei mai fi reprimit niciodată. Ai înţeles?

— Da, aprobă Forrest.

De câte ori trecuse prin aceleaşi preliminarii?

— Te afli aici pentru că vrei să fii aici, aşa-i?

— Da.

— Şi nu te sileşte nimeni?

— Nimeni.

Acum, că începuse flagelarea, era momentul ca Ray să plece. Îi mulţumi lui Oscar, îl îmbrăţişa pe Forrest şi pe drumul de întoarcere goni mult mai tare decât la venire.

25

Ray se lămurise că banii apăruseră după 1991, anul când Judecătorul nu mai fusese reales. Claudia îi fusese asociată până în 1990 şi nu avea habar de bani. Nu fuseseră oferiţi ca mită şi nici nu fuseseră câştigaţi la jocuri de noroc.

De asemenea, nu proveneau din investiţii iscusite, fiindcă Ray nu găsise nici măcar un singur act care să dovedească faptul că Judecătorul ar fi cumpărat sau vândut acţiuni la bursă. Nu descoperise nimic nici contabilul angajat de Harry Rex ca să pună cap la cap toate documentele şi să întocmească declaraţia de impozitare finală. Le spusese că activităţile Judecătorului erau simplu de urmărit, întrucât se derulaseră exclusiv prin intermediul lui First National Bank, filiera Clanton.

„Aşa crezi tu”, îşi zisese Ray în gând.

Prin casă fuseseră risipite aproape patruzeci de cutii cu dosare vechi şi inutile. Serviciul de curăţenie le adunase şi le stivuise în cabinetul Judecătorului şi în sufragerie. Ray avu nevoie de câteva ore, dar în cele din urmă dădu peste ceea ce căuta. Două cutii conţineau însemnările şi documentarea – „dosarele de lucru”, cum le spusese întotdeauna Judecătorul - cazurilor pe care le prezidase în calitate de judecător special, după înfringerea din 1991.

În timpul unui proces, Judecătorul scria non-stop în blocnotesurile mari cu hârtie galbenă, specifice oamenilor legii.

Nota date, ore, fapte relevante, orice care l-ar fi putut ajuta să ajungă la o opinie finală în cazul respectiv. Obişnuia să adreseze câte o întrebare martorilor şi în mod frecvent îşi folosea însemnările pentru a-i corecta pe procurori. Ray îl auzise nu o dată glumind, în sala de judecată, desigur, că scrisul îl ajuta să nu adoarmă. În cazul unor procese lungi, umplea până la douăzeci de blocnotesuri.

Deoarece fusese avocat înainte de a fi judecător, căpătase obiceiul permanent de a scrie şi de a păstra totul. Un dosar de lucru consta în însemnările sale, copii ale cazurilor pe care se fundamentau procurorii, copii de secţiuni din codul civil, legi, ba chiar şi declaraţii care nu fuseseră introduse în dosarul oficial de instanţă. O dată cu trecerea anilor, dosarele de lucru deveneau tot mai inutile, iar acum umpleau patruzeci de cutii de carton.

Conform declaraţiilor sale de impozitare, începând cu 1993 se ocupase, în calitate de judecător special, cu cazurile pe care nu dorea nimeni să le prezideze. În regiunile rurale nu era ceva neobişnuit ca un proces să fie prea delicat pentru un judecător ales. Una dintre părţi depunea o moţiune, cerându-i judecătorului să se autorecuze, iar acesta îşi anunţa capacitatea de a rămâne corect şi imparţial, indiferent de faptele comise sau de identitatea părţilor, după care se retrăgea cu părere de rău, cedând cazul unui vechi amic din alt colţ al statului. Judecătorul special îl prelua fără să fie împovărat de orice alte cunoştinţe anterioare şi fără să tragă mereu cu ochiul spre electorat.

În unele jurisdicţii, judecătorii speciali erau utilizaţi pentru descongestionarea rolurilor aglomerate. Ocazional, înlocuiau un judecător bolnav. Aproape toţi erau retraşi din activitate. Statul le plătea cincizeci de dolari pe oră, plus cheltuielile.

În 1992, anul următor înfrângerii sale, judecătorul Atlee nu avusese niciun câştig suplimentar. În 1993, i se plătiseră 5 800 de dolari. Anul cel mai productiv – 1996 – îi adusese 16 300 de dolari. Anul trecut, 1999, primise 8 760 dolari, dar fusese bolnav în cea mai mare parte a timpului.

Totalul general al câştigurilor în calitate de judecător special era de 56 990 de dolari, pe o perioadă de şase ani, şi toate sumele fuseseră consemnate în declaraţiile de impozitare.

Ray dorea să ştie ce cazuri audiase judecătorul Atlee în ultimii săi ani de viaţă. Harry Rex menţionase unul – scandalosul proces de divorţ al unui guvernator în funcţie.

Dosarul de lucru respectiv era gros de peste şapte centimetri şi includea tăieturi din ziarul ce apărea în Jackson, cu fotografii ale guvernatorului, viitoarea fostă soţie şi o femeie despre care se credea că era pasiunea lui curentă. Procesul durase două săptămâni şi, conform însemnărilor sale, judecătorul Atlee se bucurase din plin de fiecare clipă.

Exista apoi un caz de anexare în apropiere de Hattiesburg, care durase o lună şi-i iritase pe toţi cei implicaţi. Oraşul se extindea spre vest şi trăgea cu ochiul spre nişte terenuri industriale interesante. Fuseseră intentate acţiuni juridice şi, după doi ani, judecătorul Atlee convocase toate părţile implicate, pentru proces. **Şi** aici existau articole decupate din ziar, dar, după o oră de lectură, Ray se plictisi de caz. Nu se putea imagina ascultând aşa ceva timp de o lună.

Măcar acolo fuseseră implicaţi bani.

Judecătorul Atlee petrecuse opt zile în 1995, prezidând în orăşelul Kosciusko, aflat la două ore depărtare de Clanton, dar din dosarul său părea că nu se petrecuse nimic important.

În 1994, în ţinutul Tishomingo se petrecuse un teribil accident rutier, implicând o cisternă petrolieră. Cinci adolescenţi rămăseseră prinşi în automobil şi muriseră arşi de vii. Fiind minori, jurisdicţia revenise Curţii de Echitate. Unul dintre judecători era rudă cu o victimă. Celălalt era pe moarte, având o tumoare cerebrală. Judecătorul Atlee fusese solicitat şi condusese un proces care durase două zile şi în urma căruia compania care deţinea cisterna fusese obligată să plătească 7 400 000 de dolari. O treime din bani revenise avocaţilor, iar restul familiilor adolescenţilor.

Ray aşează dosarul pe canapeaua Judecătorului, lângă cazul de anexare. El însuşi stătea pe podeaua cabinetului, recent raşchetată şi lustruită, sub căutătura vigilentă a generalului Forrest. Avea o idee vagă despre ceea ce făcea, însă nu-şi întocmise un plan propriu-zis de acţiune. Intenţiona să parcurgă toate dosarele, să le selecteze pe

cele care implicaseră bani şi să vadă unde putea duce pista.

Milioanele pe care le găsise ascunse la mai puţin de trei metri de el trebuiau să provină de undeva.

Telefonul celular sună. Era o companie de alarmă din Charlottesville, cu un mesaj înregistrat, anunţându-l că în apartamentul lui avea loc o spargere. Sări în picioare, vorbind de unul singur, până când mesajul se încheie. Acelaşi apel era dirijat în mod automat la poliţie şi la Corey Crawford. Peste alte câteva secunde îl sună Crawford.

— Mă-ndrept într-acolo, îl anunţă el şi părea că gâfâia din cauza alergăturii.

Era ora 21. În Charlottesville, era 22.30.

Ray se plimbă agitat prin casă, realmente fără să poată întreprinde nimic. Crawford îl sună din nou abia după cincisprezece minute.

— Sunt aici, zise el. Cu poliţia. Cineva a forţat uşa de la stradă, apoi şi pe cea de sus. Asta a declanşat alarma. N-au avut mult timp la dispoziţie. Unde să verificăm?

— N-am nimic de valoare acolo, răspunse Ray, încercând să ghicească ce ar fi putut dori un spărgător.

Nu avea lichidităţi, bijuterii, obiecte de artă, arme de vânătoare, aur sau argint.

— Televizorul, combina stereo, cuptorul cu microunde n-au fost luate, raportă Crawford. Pe jos sunt cărţi şi reviste de pe măsuţa telefonului din bucătărie, care a fost răsturnată, dar erau grăbiţi. Să ne uităm undeva anume?

— Nu, n-am nicio idee.

Pe fundal se auzea pârâind radiotelefonul unui poliţist.

— Câte dormitoare sunt? întrebă Crawford, deplasându-se prin apartament.

— Două. Al meu este cel din dreapta.

— Toate uşile dulapurilor sunt deschise. Căutau ceva. Ai idee despre ce poate fi vorba?

— Nu.

— În celălalt dormitor se pare că n-au intrat, zise Crawford, care apoi începu să discute cu doi poliţişti. Rămâi pe fir, îl anunţă el pe Ray, care stătea nemişcat în

pragul uşii din faţă, privind prin plasa împotriva ţânţarilor şi gândindu-se cum ar fi putut ajunge mai repede în Charlottesville.

Poliţiştii şi Crawford deciseră că fusese vorba de acţiunea rapidă a unui spărgător destul de priceput, care fusese surprins de alarmă. Forţase cele două uşi aproape fără să le strice, îşi dăduse seama că se declanşase alarma, străbătuse în goană apartamentul, căutând ceva anume, şi, negăsind nimic, făcuse niţel deranj, de-al naibii, şi o ştersese. Spărgătorul sau spărgătorii – era posibil să fi fost mai mulţi.

— Trebuie să vii, ca să spui poliţiei dacă-ţi lipseşte ceva şi să semnezi raportul de constatare, spuse Crawford.

— Vin mâine. Poţi să asiguri apartamentul peste noapte?

— Da, o să improvizăm ceva.

— Sună-mă după ce pleacă poliţia.

Se aşeză pe treptele din faţă şi ascultă ţârâitul greierilor, dorindu-şi din tot sufletul să fie la Chaney's Self-Storage, stând pe întuneric cu o armă a Judecătorului în mână, gata să tragă în oricine s-ar fi apropiat de el. Cincisprezece ore cu maşina. Trei ore şi jumătate cu un avion particular. Sună la Fog Newton, dar nu răspunse nimeni.

Ţârâitul propriului telefon îl făcu să tresară.

— Sunt tot în apartament, îl anunţă Crawford.

— Nu cred că-i o întâmplare.

— Ai amintit de nişte lucruri valoroase, moştenire de familie pe care le-ai depozitat la Chaney's Self-Storage.

— Da. Ai putea supraveghea locul în noaptea asta?

— Există securitate acolo, paznici şi videocamere – nu-s deloc rău echipaţi.

Crawford părea obosit şi prea puţin încântat de ideea de a-şi petrece noaptea moţăind în automobil.

— O poţi face?

— Nu pot intra. Trebuie să fii client.

— Supraveghează intrarea. Crawford mârâi şi suspină adânc.

— Bine, mă duc până acolo şi poate chem pe cineva să

fie atent.

— Mulţumesc. Te sun mâine, când mă-ntorc.

Sună la „Chaney's”, dar nu răspunse nimeni. Aşteptă cinci minute, sună din nou, numără paisprezece apeluri, iar apoi auzi un glas:

— Paza „Chaney's Self-Storage”. Murray la telefon. Ray fu foarte politicos, explicând cine era şi ce dorea.

Închinase trei incinte şi era uşor îngrijorat, întrucât cineva pătrunsese prin efracţie în apartamentul său din oraş. Era domnul Murray atât de amabil încât să acorde o atenţie specială incintelor 14B, 37F şi 18R? Nicio problemă, încuviinţă domnul Murray, părând că-şi înăbuşă un căscat. Se simţea doar puţin neliniştit, explică Ray.

— Nicio problemă, mormăi domnul Murray.

** *

Avu nevoie de o oră şi două păhărele, pentru ca tensiunea să-i mai dispară. Nu se găsea mai aproape de Charlottesville. Simţise imboldul de a sări în maşina închiriată şi de a goni în noapte, dar îi trecuse. Prefera să doarmă şi dimineaţă să încerce să găsească un avion. Somnul era însă imposibil, aşa că reveni la dosarele de lucru.

Cândva, Judecătorul spusese că ştia puţine despre legislaţia amenajării teritoriale şi urbanismului, deoarece în Mississippi speţele respective erau rare, iar în cele şase ţinuturi ale districtului 25 nu existase practic niciuna. Cu toate acestea, cineva îl convinsese, cumva, să prezideze un caz de urbanism extrem de disputat în oraşul Columbus. Procesul durase şase zile, iar când se terminase, un necunoscut îl sunase pe Judecător, ameninţându-l că-l va împuşca. Aşa cel puţin consemnau notiţele sale.

Ameninţările nu constituiau o noutate şi se ştia că Judecătorul purta de ani de zile un pistol în servietă. Şi despre Claudia se zvonea că ar fi avut unul. Prin tribunale umbla vorba că ar fi fost mai bine să tragă în tine Judecătorul decât stenografa lui.

Cazul respectiv aproape că-l adormi pe Ray. Apoi însă

găsi o fisură, gaura neagră după care scotocea, şi somnul îi pieri ca prin farmec.

Conform declaraţiilor sale de impozitare, Judecătorul primise în ianuarie 1999 suma de 8 110 de dolari, ca să prezideze un caz la Curtea de Echitate a districtului 27. Districtul respectiv era format din nouă ţinuturi pe coasta Golfului Mexic, o parte a statului la care Judecătorul ţinea prea puţin. Faptul că se oferise voluntar să meargă acolo pentru câteva zile i se păru ciudat lui Ray.

Şi mai ciudată era absenţa dosarului de lucru. Cercetă cele două cutii, nu găsi nimic asociat cazului de pe Coastă şi, de abia stăpânindu-şi curiozitatea, le răscoli şi pe celelalte treizeci şi opt. Uită de apartament, de Chaney's, de domnul Murray, care putea să nu fie treaz şi poate nici chiar în viaţă, şi aproape că uită de bani.

Lipsea un dosar de lucru.

26

Cursa US Air decola din Memphis la 6.40 dimineaţa, ceea ce însemna că Ray trebuia să plece cel mai târziu la 5 din Clanton, şi ca atare dormi numai trei ore în noaptea aceea, media lui obişnuită la Maple Run. Moţăi în prima etapă a zborului, trase un pui de somn în aeroportul din Pittsburgh şi aţipi pe parcursul zborului spre Charlottesville. Îşi inspecta apartamentul, după care adormi pe canapea.

Banii nu fuseseră atinşi. Nu avusese loc nicio tentativă de spargere a vreuneia dintre unităţile sale de depozitare din Chaney's Self-Storage. Nimic nu era mişcat de la locul său. Se încuie pe dinăuntru în 18R, deschise cele cinci lăzi rezistente la foc şi apă, şi numără cincizeci şi trei de pungi pentru congelator.

Stând pe pardoseala de beton, cu trei milioane de dolari risipiţi în jurul său, Ray Atlee recunoscu în cele din urmă cât de importanţi deveniseră banii. Adevărata spaimă din noaptea trecută fusese posibilitatea de a-i pierde. Acum se temea să-i lase acolo.

În ultimele săptămâni, devenise mult mai interesat de preţul obiectelor, despre ce anume se putea cumpăra cu bani şi cum puteau fi înmulţiţi, dacă erau investiţi în mod conservator sau agresiv. Uneori se considera un om bogat, apoi alunga gândurile acelea. Ele continuau totuşi să dăinuie, imediat sub suprafaţă, şi se iveau tot mai frecvent. Lent, întrebările începuseră să capete răspunsuri. Nu, nu erau bani falşi. Nu, nu erau însemnaţi. Nu, nu fuseseră câştigaţi la cazinou. Nu, nu erau mită primită de la avocaţii şi părţile implicate în cazurile Curţii de Echitate a districtului 25.

Şi nu, nu vor fi împărţiţi cu Forrest, deoarece asta ar fi însemnat moartea fratelui său. Nu, nu vor fi incluşi în masa succesorală, din mai multe motive perfect viabile.

Una câte una, opţiunile erau eliminate. Era posibil să fie obligat să-i păstreze.

În uşa metalică răsună o ciocănitură puternică şi bărbatul fu cât pe-aci să scoată un strigăt de spaimă. Se ridică grăbit şi răcni:

— Cine-i?

— Paza, se auzi un glas care părea vag familiar.

Ray păşi peste bani, se apropie de uşă şi n-o deschise mai mult de zece centimetri. Domnul Murray îi zâmbea larg.

— Totu-i în regulă pe-aici? întrebă el.

Era mai degrabă un îngrijitor decât un paznic înarmat.

— Da, mulţumesc, spuse Ray, cu inima încă îngheţată.

— Dacă doriţi ceva, anunţaţi-mă.

— Mulţumesc pentru azi-noapte.

— Asta mi-e meseria.

Ray împacheta banii la loc, încuie uşile şi străbătu oraşul, privind întruna în oglinda retrovizoare.

Proprietarul apartamentului său trimisese o echipă de tâmplari mexicani să repare cele două uşi stricate. Aceştia ciocăniră şi tăiară cu ferăstrăul toată după-amiaza, iar când terminară acceptară câte o bere rece. Ray flecari puţin cu ei, apoi se strădui să le facă vânt cât mai repede. Pe masa din bucătărie aştepta un teanc de corespondenţă şi, după ce-l ignorase toată ziua, se aşeză şi începu să-l frunzărească. Facturi care trebuiau achitate. Cataloage şi pliante publicitare. Trei scrisori de condoleanţe.

O scrisoare din partea Serviciului de Impozite Fiscale, adresată domnului Ray Atlee, executor testamentar al moştenirii lui Reuben V. Atlee, expediată cu două zile în urmă din Atlanta. Studie cu atenţie plicul, apoi îl deschise fără grabă. Conţinea o singură filă, cu antet oficial, din partea lui Martin Gage, Biroul de Investigaţii Penale, filiala Atlanta.

„Stimate domnule Atlee,

În calitate de executor testamentar al moştenirii tatălui dumneavoastră, sunteţi obligat, conform legii, să includeţi toate bunurile în vederea evaluării şi

stabilirii impozitelor. Tăinuirea de bunuri este considerata fraudă. Cheltuielile neautorizate din masa succesorală constituie o încălcare a legilor statului Mississippi şi a unor legi federale.

Martin Gage Investigator penal"

Primul instinct al lui Ray fu să-l sune pe Harry Rex, ca să afle ce înştiinţare fusese trimisă Fiscului. În calitate de executor, avea la dispoziţie un an de zile, de la data consemnată în certificatul de deces, ca să completeze declaraţia finală de impozitare şi, conform expertului contabil, prelungirile termenului se acordau fără probleme.

Scrisoarea fusese expediată a doua zi după ce el şi Harry Rex se prezentaseră la tribunal în vederea autentificării testamentului. De ce să fi acţionat Fiscul atât de rapid? Şi de unde să fi ştiut de decesul lui Reuben Atlee?

Nu-l sună pe Harry Rex, ci telefona la numărul de pe antetul scrisorii. Mesajul înregistrat îl anunţă că sunase la Serviciul Impozite Fiscale, filiala Atlanta, dar că trebuia să revină, deoarece era sâmbătă. Intră pe Internet şi în cartea de telefon a Atlantei găsi trei indivizi cu numele Martin Gage. Primul pe care-l sună lipsea din oraş, dar nevasta lui spuse că nu lucra pentru Fisc, slavă Domnului. La al doilea număr nu răspundea nimeni. La al treilea, dădu peste un domn Gage aflat la masă.

— Lucraţi la Serviciul Impozite Fiscale? întrebă Ray după ce se prezentase politicos ca fiind profesor de Drept şi se scuzase pentru deranj.

— Da

— Biroul de Investigaţii Penale?

— Exact, de paisprezece ani.

Ray îi descrise scrisoarea, apoi i-o citi.

— N-am scris-o eu, zise Gage.

— Atunci cine? izbucni Ray şi îşi regretă imediat reacţia.

— De unde să ştiu? Puteţi să mi-o trimiteţi prin fax? Ray îşi privi faxul şi, gândindu-se rapid, răspunse:

— Bineînţeles, dar faxul meu este la birou. V-o pot trimite luni.

— Scanaţi-o şi trimiteţi-o prin e-mail, îi propuse Gage.

— Hm, scanerul meu e defect. V-o trimit prin fax, luni.

— E-n regulă, dar să ştiţi că v-a făcut cineva o farsă. Scrisoarea aceea n-a fost trimisă de mine.

Ray îşi dori brusc să scape de Serviciul Impozite Fiscale, însă Gage se ambalase.

— Vă zic o chestie, continuă el. Asumarea falsei identităţi de lucrător la Serviciul Impozite Fiscale constituie un delict federal. Ştiţi despre cine poate fi vorba?

— Habar n-am.

— Probabil că a obţinut numele meu din agenda noastră de telefoane on-line, cea mai mare prostie din toate timpurile. Libertatea informaţiei şi toate idioţeniile astea.

— Probabil.

— Când a fost pusă pe rol autentificarea testamentului?

— Acum trei zile.

— Acum trei zile?! Declaraţia finală de impozitare trebuie depusă abia după un an.

— Ştiu.

— Din ce se compune masa succesorală?

— Nimic important. O casă veche.

— A fost o glumă proastă. Trimiteţi-o luni prin fax şi vă sun eu.

— Mulţumesc.

Ray lăsă telefonul pe măsuţa pentru cafea şi se întrebă de ce naiba sunase la *Serviciul Impozite Fiscale* **.**

Ca să verifice scrisoarea.

Gage nu avea să capete copia scrisorii. Peste vreo lună, avea să uite complet de ea. Iar peste un an nu şi-ar fi reamintit, nici dacă cineva ar fi menţionat-o expres.

Poate că nu fusese mişcarea lui cea mai inteligentă de până atunci.

* * *

Forrest se obişnuise cu rutina din Alcorn Village. Avea

dreptul la două telefoane zilnic şi, după cum explică, convorbirile erau înregistrate.

— Nu vor să ne sunăm furnizorii.

— Nu-i prea amuzant, replică Ray.

Stătea de vorbă cu Forrest cel treaz, cu vorba tărăgănată şi mintea limpede.

— De ce eşti în Virginia?

— Aici locuiesc.

— Parcă ziceai că vrei să-ţi vizitezi nişte amici de pe-aici, colegi de facultate.

— O să mă-ntorc curând. Cum e mâncarea?

— Ca la spital. Jell-O de trei ori pe zi, dar de fiecare dată de altă culoare. Nişte mizerii, zău. Pentru trei sute de marafeţi pe zi e jaf.

— Ceva fete drăguţe?

— Una singură, dar are paisprezece ani, fată de judecător, dacă-ţi vine să crezi. Nişte oameni amărâţi de-a binelea. Zilnic avem terapia asta oribilă de grup, în care fiecare îl face praf pe-ăla care l-a împins spre droguri. Ne discutăm problemele. Ne ajutăm reciproc. Ce naiba, ştiu mai multe decât consilierii. Asta-i a opta mea dezintoxicare, frăţioare, îţi vine să crezi?

— Pare ceva mai mult.

— Mersi de ajutor. Ştii ce mă scoate din sărite?

— Ce?

— Sunt cel mai fericit când sunt curat. Mă simt grozav, mă simt deştept, pot face orice. După aceea mă urăsc, când sunt pe străzi, făcând toate tâmpeniile pe care le fac boschetarii. Nu ştiu de ce-o fac.

— Îmi pari în formă, Forrest.

— Îmi place aici, mai puţin mâncarea.

— Bravo, sunt mândru de tine.

— Poţi să vii să mă vezi?

— Sigur c-o să vin. Lasă-mi numai vreo două zile.

Îl sună pe Hany Rex, care era la cabinet, unde-şi petrecea de obicei weekend-urile. După patru căsătorii, avea destule motive să nu-şi piardă timpul pe acasă.

— Îţi mai aminteşti de un caz pe care Judecătorul l-a

avut pe Coastă, la începutul anului trecut? întrebă Ray.

Harry Rex mânca şi clefăia la telefon.

— Pe Coastă?

Detesta Coasta, considerând că toţi cei de acolo erau sudişti albi şi mafioţi.

— A primit bani pentru un proces acolo, anul trecut, în ianuarie.

— Anul trecut a fost bolnav, observă Harry Rex, care apoi gâlgâi ceva.

— Cancerul a fost diagnosticat în iulie.

— Nu-mi amintesc de niciun caz pe Coastă, zise el şi muşcă din ceva. Asta mă surprinde.

— Şi pe mine.

— De ce-i examinezi dosarele?

— Corelez înregistrările din statul de plată cu dosarele de lucru.

— De ce?

— Fiindcă sunt executorul testamentar. Scuze. Când te-ntorci?

— Peste vreo două zile.

Auzi, m-am întâlnit azi, din întâmplare, cu Claudia, n-o mai văzusem de luni de zile. Vine devreme în oraş, îşi parchează Cadillacul negru nou-nouţ lângă Coffee Shop, ca să-l poată vedea toţi, şi dup-aia o freacă prin oraş. Ce mai bucăţică!

Ray nu se putu abţine să nu surâdă gândindu-se la Claudia, alergând spre dealerul de automobile cu buzunarele pline de bani. Judecătorul ar fi fost mândru.

Somnul se desfăşură sub forma unor picoteli pe canapea. Pereţii trosneau mai puternic, conductele de ventilaţie păreau mai active. Se auzeau fel de fel de sunete, care apoi încetau, în noaptea următoare spargerii, întregul apartament era pregătit pentru o alta.

27

Străduindu-se din răsputeri să se comporte cât mai

normal, Ray efectuase o alergare lungă pe un traseu favorit, de-a lungul mallului pietonal, apoi pe Main Street, spre campus, sus pe dealul observatorului şi înapoi, cu totul nouă kilometri. Prânzise cu Carl Mirk la *Bizou*, un bistrou popular, la trei străzi de locuinţa lui, iar după aceea îşi băuse cafeaua pe o terasă. Fog rezervase Bonanza pentru o lecţie la ora 15, dar, după ce sosi corespondenţa, toate tentativele de normalitate fură spulberate.

Adresa lui de pe plic era scrisă de mână, lipsea numele expeditorului şi, conform ştampilei poştale, fusese trimisă din Charlottesville cu o zi în urmă. Un baton de dinamită n-ar fi arătat mai suspect. În plic se găsea o foaie de hârtie împăturită în trei, iar când Ray o deschise, toate sistemele i se blocară. Pentru o clipă, nu mai putu să gândească, să respire, să simtă ori să audă.

Era o fotografie color digitală a uşii incintei 14B din Chaney's, tipărită de calculator pe hârtie obişnuită de imprimantă. Niciun cuvânt, niciun avertisment, nicio ameninţare. Nici nu mai era nevoie de aşa ceva.

Când putu să răsufle din nou, începu de asemenea să transpire şi amorţeala se destramă îndeajuns pentru ca o durere ascuţită să-i străpungă stomacul. Se simţea ameţit, aşa că închise ochii, iar când îi deschise şi privi din nou fotografia, tremura din tot corpul.

Primul său gând, primul pe care putu să şi-l reamintească, fu că în apartament nu exista nimic la care să nu poată renunţa. Putea să lase totul acolo. Oricum, îşi strânse câteva lucruri într-o geantă mică de voiaj.

După trei ore, se opri să facă plinul în Roanoke, iar după alte trei ore intra într-o parcare de camioane aglomerată, imediat în estul lui Knoxville. Rămase mult timp în parcare, lăsându-se jos în scaunul TT-ului, privindu-i pe camionagiii care veneau şi plecau, uitându-se la cei care intrau şi ieşeau din local. Exista o masă pe care dorea s-o ocupe, lângă fereastră, şi când se eliberă, încuie maşina şi intră. De la masă îşi supraveghea Audi-ul aflat la cincisprezece metri şi burduşit cu trei milioane de bani gheaţă.

Pe baza izurilor, bănui că prăjelile erau specialitatea casei. Comandă un hamburger şi începu să-şi enumere opţiunile pe un şerveţel.

Locul cel mai sigur pentru depozitarea banilor era o bancă, într-un seif mare, în spatele pereţilor groşi, videocamerelor etc. Putea să împartă banii şi să-i depună în mai multe bănci, în câteva oraşe, între Charlottesville şi Clanton, pe un traseu întortocheat. Banii puteau fi transportaţi discret, cu servieta. Odată încuiaţi în seif, aveau să rămână veşnic în siguranţă.

În acelaşi timp, asta însemna să lase o mulţime de urme. Formulare de închiriere, identificare completă, adresă, număr de telefon, faceţi cunoştinţă cu noul nostru vicepreşedinte, afaceri încheiate cu persoane străine, videocamere, registre cu parolele seifurilor şi cine ştie ce altceva, deoarece Ray nu mai ascunsese până atunci nimic într-o bancă.

Mergând pe autostrada interstatală, trecuse pe lângă câteva locuri pentru depozitare. În ziua de azi acestea existau aproape peste tot şi, dintr-un motiv necunoscut, se apropiau cât puteau mai mult de şoselele principale. De ce să nu aleagă unul în mod aleatoriu, să achite chiria cu bani gheaţă şi să reducă la minimum hârţoagele? S-ar fi putut învârti o zi sau două prin Podunktown, ar fi cumpărat alte cutii ignifuge de la o firmă locală, şi-ar fi depozitat banii, iar apoi ar fi şters-o pe furiş. Era o idee excelentă, deoarece călăul care-l tortura nu s-ar fi aşteptat la ea.

În acelaşi timp, era o idee idioată, fiindcă ar fi trebuit să lase banii acolo.

Ar fi putut să-i ducă acasă, în Maple Run, şi să-i îngroape în beci. Harry Rex putea alerta şeriful şi poliţia să fie atenţi la orice străini suspecţi care s-ar fi învârtit prin oraş. Dacă era urmărit, urmăritorul trebuie să înnopteze în Clanton şi, până la răsăritul soarelui, Dell de la „Coffee Snop” ar fi aflat orice detalii. Acolo nu puteai strănuta, fără ca alţi trei oameni să nu se îmbolnăvească de guturai.

Camionagiii veneau în valuri, cei mai mulţi vorbind gălăgios din clipa în care intrau, doritori de contact social

după atâţia kilometri de izolare. Toţi purtau blugi şi cizme cu vârf ascuţit. O pereche de adidaşi intră pe uşă şi-i atrase atenţia lui Ray. Pantaloni kaki, nu blugi. Bărbatul era singur şi se aşează la tejghea. Ray îi zări chipul în oglindă şi fu sigur că-l mai întâlnise. Faţă triunghiulară, cu un nas lung şi turtit, păr nisipiu, în jur de treizeci şi cinci de ani. Îl văzuse undeva pe lângă Charlottesville, dar era imposibil să-şi reamintească locul exact.

Sau acum toţi deveniseră suspecţi?

Dacă fugi cu banii după tine, aidoma unui ucigaş cu victima în portbagaj, multe feţe par familiare şi ameninţătoare.

Hamburgerul sosi, fierbinte şi aburind, acoperit de cartofi prăjiţi, dar Ray îşi pierduse pofta de mâncare. Începu să scrie pe al treilea şerveţel. Primele două nu-l ajutaseră cu nimic.

Pe moment, opţiunile lui erau limitate. Deoarece nu voia să scape banii din vedere, avea să conducă toată noaptea, oprindu-se pentru cafea, poate trâgând pe dreapta, ca să moţăie, urmând să ajungă în Clanton dimineaţa devreme. Revenit pe un teren familiar, lucrurile aveau să devină mai clare.

Ascunderea banilor în beci era o idee proastă. Un scurtcircuit, un trăsnet, un chibrit aruncat neglijent şi casa se făcea scrum. La urma urmelor, nu era mai mult de o stivă de lemne uscate.

Bărbatul de la tejghea nu-i aruncase nicio privire **şi,** cu cât îl privea mai mult, cu atât Ray era mai convins că se înşelase. Avea un chip obişnuit, genul pe care-l vezi zilnic şi pe care ţi-l aminteşti rareori. Mânca o prăjitură cu cremă de ciocolată şi bea cafea. Destul de neobişnuit pentru ora 23.

* * *

Intră în Clanton la câteva minute după ora 7. Avea ochii roşii de nesomn, se simţea epuizat, trebuia să facă duş şi să doarmă două zile. În timpul nopţii, în momentele când nu privise fiecare pereche de faruri din spatele lui şi nu se

pălmuise ca să rămână treaz, visase la singurătatea din Maple Run. O casă mare, goală, în care să locuiască numai el. Putea să doarmă la etaj, la parter, pe terasă. Nu existau telefoane care să sune, nimeni care să-l tulbure.

Echipa de reparaţii a acoperişului avea însă alte planuri. Muncea deja cu spor, atunci când ajunse Ray, cu camionetele, scările şi uneltele acoperind peluza din faţă **şi** blocând aleea de acces pentru maşini. Ray îl găsi pe Harry Rex în „Coffee Shop", mâncând ouă fierte şi citind două ziare simultan.

— Ce cauţi aici? îl întrebă el, de-abia ridicându-şi ochii. Nu terminase nici ouăle, nici ziarele, şi nu părea prea încântat să-l vadă pe Ray.

— Poate că mi-e foame.

— Arăţi ca dracu.

— Mulţumesc. N-am putut dormi în casă, aşa c-am venit aici**.**

— Eşti cu nervii-n piuneze.

— Da.

Harry Rex coborî în sfârşit ziarul şi atacă un ou care părea acoperit cu sos picant.

— Ai condus toată noaptea din Charlottesville?

— Nu-s decât cincisprezece ore. O chelneriţă îi aduse cafea.

— Cât o să lucreze echipa aia la acoperiş?

— Au venit deja?

— Cel puţin o duzină de muncitori. Voiam să dorm următoarele două zile.

— Sunt fraţii Atkins. Lucrează rapid, dacă nu se apucă să bea şi să se încaiere. Anul trecut, unul a căzut de pe scară şi şi-a rupt gâtul. A căpătat treizeci de mii daune.

— Atunci, de ce i-ai angajat?

— Sunt ieftini, aşa cum vrei tu, domnule executor. Du-te şi culcă-te în cabinetul meu. Am un hogeag la etajul doi.

— Cu pat?

Harry Rex privi în jur, de parcă toţi bârfitorii din Clanton ar fi tras cu urechea.

— O mai ţii minte pe Rosetta Rhines?

— Nu.

— A fost a cincea mea secretară şi a treia nevastă. Acolo a-nceput totul.

— Cearşafurile sunt curate?

— Care cearşafuri? Dacă vrei bine, dacă nu, nu. Este un loc foarte liniştit, dar vibrează podeaua. Aşa ne-au prins.

— Scuze pentru întrebare.

Ray bău o gură mare de cafea. Îi era foame, dar nu se simţea pregătit pentru un ospăţ. Ar fi dorit un castron cu cereale, cu lapte degresat şi fructe, ceva uşor, dar i s-ar fi râs în nas dacă ar fi comandat aşa ceva în „Coffee Shop”.

— Nu mănânci nimic? mormăi Harry Rex.

— Nu. Trebuie să depozităm ceva. Lăzile şi mobilierul ăla… Ştii vreun loc?

— Să „depozităm”, sau să „depozitezi”?

— Bine, bine, să depozitez.

— Sunt numai gunoaie.

Muşcă dintr-un biscuit de casă, pe care îl încărcase cu cârnaţi, brânză *cheddar* şi muştar.

— Pune-le pe foc.

— Nu pot face asta, cel puţin nu deocamdată.

— Atunci fă aşa cum fac toţi executorii pricepuţi. Depozitează-le doi ani, după aia donează-le Armatei Salvării şi dă foc la ce nu-ţi primeşte.

— Da sau nu? Există vreun loc pentru depozitare în oraş?

— N-ai fost coleg de şcoală cu nebunul Cantrell?

— Erau doi fraţi.

— Ba nu, au fost trei. Pe unul l-a călcat un autobuz Greyhound, pe lângă Tobytown.

O sorbitură zdravănă de cafea, apoi din nou ouă.

— Un loc de depozitare, Harry Rex.

— Eşti nervos de dimineaţă?

— Nu, doar nedormit.

— Ţi-am oferit cuibuşorul meu de nebunii.

— Nu, mulţumesc. O să-mi încerc norocul acasă.

— Unchiul lor este Virgil Cantrell. Eu l-am divorţat de prima soţie. A transformat gara veche în depozit.

— E singurul loc din oraş?

— Nu. Lundy Staggs a instalat nişte mini-incinte din alea în cartierul de vest, dar au fost inundate. Eu unul nu m-aş duce acolo.

— Cum se numeşte depozitul lui Cantrell? întrebă Ray, obosit de Coffee Shop.

— „Gara”.

Altă îmbucătură din biscuit.

— Lângă şinele de cale ferată?

— Exact, încuviinţă Harry Rex şi începu să scuture o sticlă de sos Tabasco peste mormanul de ouă. De obicei, are ceva spaţii libere, ba a construit şi o cameră specială pentru protecţia împotriva incendiilor. Ocoleşte totuşi subsolul.

Ray şovăi, ştiind că trebuia să ignore nada. Privi spre maşina sa parcată în faţa tribunalului şi în cele din urmă întrebă:

— De ce?

— Acolo-şi ţine băiatul.

— Băiatul?

— Da, şi el e nebun. Virgil nu l-a putut interna la Whitfield şi nu-şi poate permite o clinică particulară, aşa că s-a gândit să-l închidă pur şi simplu în subsol.

— Vorbeşti serios?

— Ce dracu, sigur că vorbesc serios. I-am spus că-i o ilegalitate. Băiatul are tot ce-i trebuie – dormitor, baie, televizor. E mult mai ieftin decât să plăteşti să-l ţină la ospiciu.

— Cum îl cheamă? întrebă Ray, adâncindu-şi groapa.

— Little Virgil.

— Little Virgil?

— Little Virgil.

— Câţi ani are Little Virgil?

— Nu ştiu, patruzeci şi cinci-cincizeci.

Spre marea uşurare a lui Ray, niciun Virgil nu era prezent când intră în „Gară”. O femeie solidă în salopetă îi spuse că domnul Cantrell plecase cu treabă şi va lipsi vreo două ore. Ray se interesă de facilităţile de depozitare şi ea

se oferi să-i arate locul.

Cu ani în urmă, un unchi îndepărtat din Texas venise să-i viziteze. Mama lui Ray îl îmbăiase şi-l ferchezuise, până-i venise râu. Aţâţaţi de venirea unei rude necunoscute, plecaseră la gară ca să-l aştepte pe unchi. Forrest era mic pe atunci şi rămăsese acasă cu bona; Ray îşi amintea cu claritate cum aşteptase pe peron, cum auzise fluieratul locomotivei şi o văzuse apropiindu-se, simţindu-se surescitat în mijlocul mulţimii care aştepta. Pe atunci, gara era un furnicar. Când Ray intrase în liceu, fusese închisă şi golanii o foloseau ca loc de întâlnire. Fusese cât pe-aici să fie demolată, dar consiliul municipal intervenise cu o renovare neinspirată.

Acum consta în mai multe camere compartimentate, care se întindeau pe două niveluri, ticsite până în tavan cu vechituri inutile. La tot pasul erau stivuite plăci de fibre şi scânduri, dovezile numeroaselor reparaţii. Podelele erau acoperite cu talaş. Un tur rapid îl convinse pe Ray că locul era mai inflamabil decât Maple Run.

— Mai avem spaţii de depozitare şi în subsol, zise femeia.

— Nu, mulţumesc.

Ray ieşi ca să plece şi zări gonind pe Taylor Street un Cadillac negru nou-nouţ, sclipind în soarele matinal, fără cea mai mică pată de murdărie; la volan era Claudia, purtând ochelari de soare model Jackie O.

Stând pe trotuar în căldura dimineţii şi uitându-se după maşina care dispărea pe stradă, bărbatul simţi cum tot orăşelul Clanton i se prăbuşeşte în cap. Claudia, Virgil, Harry Rex cu soţiile şi secretarele lui, fraţii Atkins care reparau acoperişuri, beau şi se băteau.

„Toţi sunt nebuni, sau doar eu?”

Se sui în maşină şi părăsi „Gara”, azvârlind pietrişul de sub roţi. Drumul se oprea la marginea oraşului. Spre nord ajungea la Forrest, în sud se găsea Coasta. Viaţa nu s-ar fi simplificat cu nimic dacă îşi vizita fratele, dar îi promisese.

28

Două zile, Ray ajunse pe porţiunea din coasta Golfului Mexic care aparţinea statului Mississippi. Dorea să-şi viziteze foştii prieteni din timpul facultăţii şi se gândise serios la posibilitatea de a petrece nişte ore în localurile pe care le frecventase pe atunci. Tânjea după stridiile săracului de la Franky & Johnny de lângă debarcader, sandvişurile *muffaetta* de la Maspero's pe Decatur, în Quarter, berea Dixie din Chart Room, pe Bourbon Street, cafeaua cu cicoare şi begnetele de la Cafe du Monde, locuri în care-şi pierduse vremea cu douăzeci de ani în urmă.

În New Orleans, criminalitatea era însă în floare şi eleganta lui maşinuţă sport putea fi o ţintă. Ferice de hoţul care o fura şi ridica după aceea capacul portbagajului. Hoţii nu aveau totuşi să-l prindă, şi nici poliţia rutieră, deoarece nu se abătea cu nimic de la reguli. Era un şofer perfect, respecta toate limitările şi cerceta cu atenţie orice maşină care se apropia.

Traficul îl încetini pe autostrada interstatală 90 şi vreme de o oră se târî spre est, prin Long Beach, Gulfport şi Biloxi, zărind plaja şi trecând pe lângă cazinourile noi şi sclipitoare de pe faleză, pe lângă restaurantele şi hotelurile recent construite. Industria jocurilor de noroc lovise Coasta cu aceeaşi viteză cu care ajunsese în ţinuturile rurale care înconjurau Tunica.

Traversă Golful Biloxi şi pătrunse în ţinutul Jackson. În apropiere de Pascagoula, zări o reclamă pâlpâitoare, atrăgând călătorii să se oprească pentru „Mâncare *cajun* cât poţi să duci”, pentru numai 13,99 dolari. Părea o speluncă, dar parcarea era inundată în lumină. O examina mai întâi şi văzu că putea sta la o masă lângă fereastră, ca să aibă Audi-ul sub ochi. Se obişnuise să procedeze aşa.

Pe Coastă erau trei ţinuturi. Jackson spre est, la graniţa cu Alabama, Harrison în centru şi Hancock spre vest, vecin

cu Louisiana. Un politician local se descurcase frumuşel în Washington şi comenzile curgeau întruna spre şantierele navale din Jackson, iar în Harrison taxele pe jocuri de noroc asigurau construirea şcolilor şi reducerea impozitelor. În ianuarie 1999, judecătorul Atlee fusese în Hancock, cel mai puţin dezvoltat şi populat dintre cele trei ţinuturi, pentru a prezida un caz despre care nu ştia nimeni din Clanton.

După ce mâncă fără grabă languste *étoufées* şi crevete *rémoulade* cu stridii crude, Ray se întoarse, traversă golful, şi trecu din nou prin Biloxi şi Gulfport. În orăşelul Pass Christian, găsi ceea ce căuta – un motel nou, cu un singur nivel şi camere ale căror uşi se deschideau direct afară, împrejurimile păreau sigure, iar parcarea nu era ocupată decât pe jumătate. Plăti şaizeci de dolari bani gheaţă pentru o noapte şi parcă Audiul cât mai aproape de uşă. Se răzgândise în privinţa armelor. Un singur sunet nocturn ciudat şi avea să fie afară într-o clipită, cu pistolul de calibrul 38 al Judecătorului, pe care îl încărcase. La nevoie, era pregătit să doarmă în maşină.

* * *

Ţinutul Hancock îşi primise numele în cinstea lui John Hancock, primul semnatar îndrăzneţ al Declaraţiei de Independenţă. Tribunalul său fusese construit în 1911, în centrul lui Bay St. Louis, dar fusese practic spulberat de uraganul Camille din august 1969. Centrul uraganului trecuse prin Pass Christian şi Bay St. Louis, şi nicio clădire nu scăpase fără avarii serioase. Peste o sută de oameni muriseră, iar mulţi nu mai fuseseră găsiţi niciodată.

Ray se opri să citească o plăcuţă comemorativă de pe peluza tribunalului, apoi se întoarse să-şi mai privească o dată Audiul. Deşi arhivele tribunalelor erau de obicei deschise publicului, se simţea cu nervii întinşi la maximum. Arhivarii din Clanton îşi supravegheau cu atenţie documentele şi-i urmăreau grijulii pe toţi solicitanţii. Nu era sigur ce anume căuta sau de unde să înceapă. Pe de altă parte, temerea cea mai mare era legată

de ceea ce putea găsi.

Se învârti prin biroul arhivei Curţii de Echitate, suficient ca să atragă atenţia unei tinere drăguţe.

— Vă pot ajuta cu ceva? se interesă ea tărăgănat.

Ray ţinea în mână un blocnotes de tipul celor folosite de tatăl său, de parcă acesta i-ar fi acordat drepturi suplimentare şi i-ar fi putut deschide toate uşile.

— Păstraţi dosarele la toate procesele? întrebă el, străduindu-se să atragă atenţia asupra lui „la toate” şi apăsând în mod exagerat pe cele două cuvinte.

Fata se încruntă şi-l privi ca şi cum ar fi insultat-o.

— Avem procese verbale de la toate înfăţişările Curţii, răspunse ea, vorbind rar, fiindcă era evident că nu se adresa cuiva prea inteligent. În plus, avem şi dosarele speţelor.

Ray scria de zor.

— Şi, urmă ea după o pauză, există transcrierile integrale ale stenogramelor şedinţelor, dar acelea nu sunt păstrate aici.

— Pot consulta procesele verbale? întrebă el, agăţându-se de primul articol menţionat.

— Bineînţeles. Ce sesiune?

— Ianuarie, anul trecut.

Fata făcu doi paşi în dreapta şi începu să bată pe o tastatură. Ray privi în jurul încăperii mari, în care câteva femei aşezate la birouri scriau, completau fişe sau vorbeau la telefon. Ultima dată când intrase în biroul arhivei Curţii de Echitate din Clanton exista un singur calculator. Ţinutul Hancock o luase înainte cu zece ani.

Într-un colţ, doi avocaţi beau cafea din pahare de unică folosinţă şi şuşoteau despre probleme importante. Aveau în faţă registre cu titluri de proprietate vechi de două sute de ani. Ambii purtau ochelari pe vârful nasului, pantofi scâlciaţi şi cravate cu nod lat. Verificau titluri de proprietate asupra terenurilor pentru o sută de dolari bucata, una din numeroasele corvezi meschine efectuate de nenumăraţii avocaţi din oraşele mici. Unul dintre ei îl remarcă pe Ray şi-l privi suspicios.

„Aş fi putut să fiu în locul lui”, reflectă bărbatul.

Tânăra se aplecă şi trase un sertar mare plin cu imprimate. Le răsfoi, apoi se opri şi răsuci sertarul spre Ray.

— Uitaţi, îi indică ea, ianuarie ‘99, o sesiune de două săptămâni. Acesta este rolul, care are câteva pagini. Coloana aceasta listează dispoziţia finală. După cum veţi vedea, cele mai multe cazuri au fost continuate în sesiunea din martie.

Ray privea şi asculta.

— Vă interesează un caz anume?

— Vă amintiţi de un caz prezidat de judecătorul Atlee din ţinutul Ford? Mi se pare că a venit în calitate de judecător special.

Ea îl privi de parcă i-ar fi cerut propriul dosar de divorţ.

— Sunteţi reporter? îl întrebă şi Ray fu cât pe-aci să se tragă un pas înapoi.

— Trebuie să fiu?

Alte două femei se opriseră din treabă şi se încruntau spre el. Tânăra se sili să zâmbească.

— Nu, dar a fost un caz destul de important. Este chiar aici, arătă ea din nou.

Pe rol figura simplu ca *Gibson v. Miyer-Brack.* Ray dădu aprobator din cap, de parcă ar fi găsit exact ceea ce căuta.

— Unde se află dosarul respectiv? se interesă el.

— Este destul de gros.

Ray o urmă pe tânăra într-o altă cameră plină cu dulapuri metalice negre care adăposteau mii de dosare. Ştia cu precizie la ce fişet să meargă.

— Semnaţi aici, îi întinse ea un clipboard pe care era fixată o fişă de registru. Doar numele şi data. De restul mă ocup eu.

— Ce fel de caz a fost? întrebă Ray, completând rubricile.

— Omor din culpă.

Trase un sertar lung şi indică de la un capăt la celălalt.

— Tot ce-i aici. Capetele de acuzare, expunerea, şi în sfârşit stenogramele procesului. Le puteţi duce pe masa de

acolo, dar nu aveţi voie să le scoateţi din cameră. Acestea sunt dispoziţiile judecătorului.

— Care judecător?

— Atlee.

— Să ştiţi că a murit.

— Poate că nu-i rău, comentă ea, îndepărtându-se.

Parcă tot aerul din cameră dispăru o dată cu tânăra şi Ray avu nevoie de câteva secunde ca să poată gândi din nou. Dosarul era gros de peste un metru, dar nu-i păsa. Avea toată vara la dispoziţie.

* * *

Clete Gibson murise în 1997, la vârsta de şaizeci şi unu de ani. Cauza decesului: blocaj renal. Cauza blocajului renal: medicamentul Ryax, produs de Miyer-Brack, conform capului de acuzare aprobat de onorabilul Reuben V. Atlee, în calitate de judecător special.

Domnul Gibson lua Ryax de opt ani, pentru a-şi regla colesterolul. Medicamentul fusese prescris de medicul de familie şi cumpărat de la farmacistul său obişnuit – de asemenea acţionaţi în instanţă de soţia şi de copiii răposatului. După ce luase medicamentul timp de cinci ani, începuse să aibă probleme cu rinichii, pe care-i tratase la alţi medici. În momentul respectiv, Ryax, un medicament relativ nou, nu avea efecte secundare cunoscute. Când rinichii lui Gibson cedaseră complet, el făcuse cumva cunoştinţă cu avocatul apărător Patton French. Asta se întâmplase cu puţin înaintea morţii sale.

Patton French lucra la firma French & French din Biloxi. Antetul firmei lista alţi şase avocaţi. Pe lângă producătorul medicamentului, medicul de familie şi farmacist, dintre acuzaţi mai făceau parte un comis-voiajor local de medicamente şi compania sa de intermediere din New Orleans. Acuzaţii angajaseră firme importante de avocatură, inclusiv supergrei din New York. Discuţiile fuseseră agresive, complicate, chiar înverşunate uneori, iar Patton French şi micuţa lui firmă din Biloxi purtaseră un război impresionant împotriva giganţilor aflaţi de

cealaltă parte a baricadei.

Miyer-Brack era un colos farmaceutic elveţian, proprietate particulară, cu afaceri în şaizeci de ţări, conform declaraţiei reprezentantului ei american. În 1998, înregistrase un profit de 635 de milioane de dolari, din încasări totalizând 9,1 miliarde. Numai citirea declaraţiei respective durase o oră.

Dintr-un motiv necunoscut, Patton French decisese să depună punerea sub acuzaţie pentru deces din culpă la Curtea de Echitate, nu la Curtea Judiciară, unde majoritatea proceselor erau cu juraţi. Conform statutului de funcţionare, singurele procese cu juraţi de la Curtea de Echitate erau contestările testamentelor. Ray însuşi participase la câteva dintre mizeriile acelea, în vara când îl ajutase pe Judecător.

Curtea de Echitate deţinea jurisdicţie din două motive. În primul rând, Gibson murise, iar masa succesorală urma să fie autentificată de Curtea de Echitate. În al doilea rând, avea un copil sub optsprezece ani. Problemele juridice ale minorilor erau examinate de Curtea de Echitate.

Gibson mai avea alţi trei copii care nu erau minori. Punerea sub acuzaţie s-ar fi putut înregistra fie la Echitate, fie la Judiciară, unul dintre cele o sută de tertipuri majore din legea statului Mississippi. Odată Ray îl rugase pe Judecător să-i explice enigma şi răspunsul fusese acelaşi dintotdeauna:

— Noi avem cel mai bun sistem juridic din ţară.

Toţi judecătorii bătrâni erau convinşi de asta.

Posibilitatea ca avocaţii să opteze asupra locului unde să acţioneze în judecată nu mai exista în niciun alt stat. Schimbarea tribunalului era un joc care se practica la scară naţională. Totuşi, când o văduvă din regiunea rurală Mississippi chemase în faţa justiţiei o companie elveţiană mamut care brevetase un medicament fabricat în Uruguay, depunerea plângerii la Curtea de Echitate a ţinutului Hancock fusese prezentată drept o neregulă. Tribunalele federale erau pregătite să se ocupe cu asemenea dispute, iar Miyer-Brack şi falanga sa de avocaţi încercaseră cu

politeţe să mute cazul. Judecătorul Atlee rămăsese pe poziţie, ca şi judecătorul federal. Dintre acuzaţi făceau parte localnici, aşa că mutarea la un tribunal federal putea fi respinsă.

Reuben Atlee preluase frâele speţei şi, pe măsură ce o împinsese spre final, răbdarea sa faţă de avocaţii apărării începuse să se diminueze. Ray zâmbi fără să vrea, citind câteva dintre deciziile tatălui său. Erau concise, aproape brutale şi concepute să-i pună pe jar pe nenumăraţii avocaţi care roiau în jurul acuzaţilor. Regulile moderne ale proceselor rapide nu fuseseră niciodată necesare în sala judecătorului Atlee.

Devenise clar că Ryax era un medicament defectuos. Patton French găsise doi experţi care-l făcuseră praf, iar experţii care-i săriseră în apărare nu erau decât purtători de cuvânt ai companiei farmaceutice. Ryax cobora în mod spectaculos nivelul colesterolului. Fusese trecut iute prin comisiile de aprobare, apoi propulsat pe piaţă, unde devenise extrem de popular. Acum zeci de mii de rinichi fuseseră afectaţi, iar Patton French pusese Miyer-Brack cu umerii pe saltea.

Procesul durase opt zile. În ciuda obiecţiilor apărării, şedinţele începeau în fiecare dimineaţă, la 8.15 fix. Şi adeseori ţineau până la ora 20, declanşând alte obiecţii pe care judecătorul Atlee le ignora. Ray îi văzuse comportamentul acela în numeroase ocazii. Judecătorul credea în munca susţinută şi, în absenţa unor juraţi pe care să-i răsfeţe, era brutal.

Decizia sa finală fusese anunţată la două zile după ultima mărturie a audierilor, o lovitură şocantă pentru promptitudinea judiciară, în mod clar, el rămăsese în Bay St. Louis şi dictase stenografei de la tribunal o decizie de patru pagini. Nici asta nu-l surprinse pe Ray. Judecătorul detesta tărăgănarea deciziilor.

În plus, avea notiţele sale pe care să se bizuie. În cele opt zile în care se depuseseră mărturii non-stop, Judecătorul umpluse probabil treizeci de blocnotesuri. Decizia lui conţinea suficiente detalii pentru a-i impresiona

pe experţi.

Familia lui Clete Gibson primea daune de 1,1 milioane dolari, după evaluarea vieţii bărbatului, făcută de un economist. Compania Miyer-Brack trebuia să plătească daune punitive în valoare de 10 milioane de dolari, deoarece promovase un produs periculos pentru sănătate. Decizia reprezenta o condamnare caustică a neglijenţei şi a lăcomiei corporaţiilor şi era destul de clar că judecătorul Atlee fusese foarte afectat de practicile companiei Miyer-Brack.

Cu toate acestea, Ray nu ştia ca tatăl său să fi recurs vreodată la daune punitive.

Urmase obişnuitul vârtej de reclamaţii postverdict, pe care Judecătorul le respinsese prin paragrafe scurte. Miyer-Brack dorea anularea daunelor punitive. Patton French voia ca acestea să aibă o valoare mai mare. Ambele părţi primiseră câte o mustrare şfichiuitoare în scris.

În mod curios, nu exista nicio cerere de recurs. Ray se aştepta mereu să dea peste una. Răsfoi de două ori secţiunea post-proces, apoi mai scotoci o dată întregul sertar. Era posibil să se fi ajuns la o conciliere ulterioară şi îşi făcu o însemnare să-l întrebe pe arhivar.

O dispută minoră, dar neplăcută, izbucnise în privinţa onorariilor. Patton French avea un contract semnat de familia Gibson, prin care căpăta cincizeci la sută din orice daune obţinute. Ca întotdeauna, Judecătorul apreciase că suma era exagerată. La Curtea de Echitate, onorariile rămâneau exclusiv la discreţia judecătorilor. Dintotdeauna, limita sa fusese treizeci şi trei la sută. Calculele erau simplu de efectuat şi domnul French se luptase din răsputeri ca să-şi încaseze banii binemeritaţi. Onorabilul judecător nu cedase un pas.

Procesul Gibson era unul dintre cele mai frumoase cazuri ale judecătorului Atlee şi Ray se simţi în acelaşi timp mândru şi emoţionat. Era greu de crezut că avusese loc cu aproape un an şi jumătate în urmă, când Judecătorul suferea de diabet, de inimă şi probabil de cancer, deşi cel din urmă avea să fie descoperit abia peste şase luni. Îl

admira pe bătrânul luptător.

Cu excepţia unei femei care mânca o felie de pepene la biroul ei şi în acelaşi timp lucra pe Internet, ceilalţi arhivari plecaseră la masă. Ray părăsi locul şi plecă în căutarea unei biblioteci.

29

La un local cu hamburgeri din Biloxi, îşi verifică mesageria vocală din Charlottesville şi găsi trei mesaje: Kaley sunase ca să-i spună că i-ar plăcea să cineze cu el. O ştergere tăcută o rezolvă, o dată pentru totdeauna. Fog Newton îl anunţa că Bonanza era liber în săptămâna următoare şi trebuiau să continue lecţiile. Iar Martin Gage de la Serviciul Impozite Fiscale, filiala Atlanta, îl anunţa că aştepta faxul cu scrisoarea falsă. „Aşteaptă mult şi bine”, îşi spuse Ray.

Mâncă o salată preambalată, la o masă de plastic portocaliu-ţipător, de cealaltă parte a autostrăzii, având plaja în faţă. Nu-şi putea aminti ultima ocazie când fusese singur într-un fast-food, iar acum o făcea numai fiindcă putea să mănânce în preajma maşinii. În plus, locul era ticsit de mame tinere însoţite de copii, un grup de obicei puţin înclinat spre delicte. În cele din urmă, abandonă salata şi-l sună pe Fog.

Biblioteca publică din Biloxi se afla pe Lameuse Street. Folosindu-se de o hartă nouă, pe care o cumpărase dintr-un magazin universal, Ray o găsi şi parcă într-un şir de maşini din apropierea intrării principale. După cum îi intrase în reflex, înainte să intre în clădire, se opri şi-şi privi Audi-ul şi toate elementele din jurul său.

Calculatoarele se aflau la parter, într-o încăpere cu pereţi de sticlă, dar care, spre dezamăgirea lui, nu avea ferestre spre exterior. Principalul ziar de pe Coastă era *Sun Herald,* ale cărui arhive puteau fi accesate prin intermediul serviciului de ştiri al bibliotecii până în 1994. Ray merse direct la 24 ianuarie 1999, a doua zi după ce judecătorul Atlee îşi pronunţase verdictul. Deloc surprinzător, pe prima pagină a secţiunii locale exista un articol despre verdictul de 1,1 milioane din Bay St. Louis. Deloc surprinzător, Patton French avea multe de spus. Judecătorul Atlee refuzase orice comentarii. Avocaţii

apărării se declaraseră şocaţi şi promiseseră că vor face recurs.

Apărea şi fotografia lui Patton French, un bărbat de vreo cincizeci şi cinci de ani, cu faţă rotundă şi păr gri-zonant, ondulat. După cum se derula articolul, era clar că el telefonase la ziar pentru a comunica vestea şi fusese încântat să-şi dea drumul la gură. Fusese un proces „de groază”. Acţiunile apărătorilor fuseseră „nesăbuite şi rapace”. Decizia tribunalului fusese „curajoasă şi dreaptă”. Orice, recurs ar fi însemnat „o altă tentativă de a întârzia restabilirea dreptăţii”.

Se lăuda cu câştigarea multor procese, dar acesta fusese verdictul cel mai important pe care-l primise. Întrebat asupra valului recent de creştere a sumelor puse în joc, respinsese orice sugestii potrivit cărora decizia judecătorească ar fi fost exagerată. „Acum doi ani, declarase el, în ţinutul Hinds, o curte cu juraţi a decis daune în valoare de cinci sute de milioane de dolari.” Iar în alte părţi ale statului, juraţi luminaţi îi ardeau cu zece sau douăzeci de milioane pe avocaţii companiilor lacome. „Daunele, adăugase el, au toate temeiurile legale posibile.”

Specialitatea sa, se spunea în continuarea articolului, era farmacologia. Preluase nu mai puţin de patru sute de cazuri Ryax şi numărul acestora sporea zilnic.

Ray ceru o căutare pentru cuvântul „Ryax” în arhiva *Sun Herald***.** La cinci zile după articolul citit, pe 29 ianuarie, apărea un anunţ cu litere groase, pe o pagină întreagă, începând cu întrebarea ameninţătoare: „Aţi luat Ryax?” Urmau două paragrafe de avertizări teribile legate de folosirea medicamentului, apoi un paragraf care detalia victoria recentă a lui Patton French, avocat expert, specializat în Ryax şi alte medicamente dubioase. În următoarele zece zile, la un hotel din Gulfport urma să se desfăşoare o sesiune de examinare a potenţialelor victime de către experţi medicali calificaţi. Consultaţiile erau gratuite. Nu existau niciun fel de obligaţii, sau cel puţin nu erau menţionate explicit. În partea de jos a paginii se preciza că anunţul fusese plătit de firma de avocatură

French & French, şi erau menţionate adresele şi numerele de telefon ale cabinetelor din Gulfport, Biloxi şi Pascagoula.

Aceeaşi căutare obţinu un anunţ aproape identic, datat 1 martie 1999. Singura diferenţă consta în data şi locul consultaţiilor. Un alt anunţ fusese publicat în ediţia de duminică a lui *Sun Herald***,** pe 2 mai 1999.

Pentru aproape o oră, Ray se îndepărtă de Coastă şi găsi aceleaşi anunţuri în *Clarion-Ledger* din Jackson, *Times-Picayune* din New Orleans, *Hattiesburg American, Mobile Register, Commercial Appeal* din Memphis şi *The Advocate* din Baton Rouge. Patton French lansase un atac frontal masiv asupra lui Ryax şi Miyer-Brack.

Convins că anunţurile din ziare se puteau întinde în toate cele cincizeci de state, Ray se plictisi. Încercă o căutare pe Web pentru „Patton French" şi găsi site-ul firmei de avocatură, o propagandă absolut impresionantă.

În firmă lucrau acum paisprezece avocaţi, cu filiale în şase oraşe, dar firma se extindea cu fiecare oră. Patton French avea o biografie măgulitoare de o pagină, care i-ar fi stingherit pe cei cu obrazul mai subţire. Tatăl său, bătrânul French, părea sărit de optzeci de ani şi căpătase statutul de senior, indiferent ce putea să însemne asta.

Direcţia de acţiune a firmei o constituia reprezentarea juridică a persoanelor afectate de medicamentele proaste şi de medicii incompetenţi. Negociase în mod sclipitor cel mai mare verdict Ryax de până atunci – 900 de milioane de dolari pentru 7 200 de clienţi. Acum atacase Shyne Medical, producătorii lui Minitrin, medicamentul împotriva hipertensiunii larg utilizat şi scandalos de profitabil pe care FDA îl retrăsese din cauza efectelor secundare. Firma avea aproape două mii de clienţi Minitrin şi găsea săptămânal alţii.

Patton French atacase şi Clark Pharmaceutical pentru un verdict de opt milioane de dolari într-un proces cu juraţi în New Orleans. Medicamentul în cazul respectiv era Kobril, un antidepresiv care fusese vag asociat cu surzirea. Firma câştigase prima serie de cazuri Kobril – 1 400 –,

obţinând 52 de milioane.

Nu se consemnau prea multe despre ceilalţi membri ai firmei, lăsându-se impresia clară că era un spectacol cu un singur protagonist şi o echipă de subordonaţi în fundal, care manevra miile de clienţi strânşi de pe stradă. O pagină întreagă era dedicată conferinţelor pe care urma să le susţină domnul French, alta prezenta calendarul detaliat al proceselor sale şi două pagini enumerau consultaţiile pentru depistarea potenţialelor cazuri – acestea din urmă se efectuau pentru opt medicamente, printre care şi Ben-scheletele, pilulele pentru slăbit menţionate de Forrest.

Pentru o deservire optimă a clienţilor, firma French achiziţionase un *Gulfstream IV* şi fotografia color a acestuia se lăfăia, mare, pe o pistă, desigur cu Patton French alături, într-un costum negru de comandă şi cu un surâs feroce, gata să se îmbarce şi să plece ca să lupte pentru dreptate altundeva. Ray ştia că un asemenea avion costa în jur de 30 de milioane de dolari, cu doi piloţi permanenţi şi o listă de cheltuieli de întreţinere care l-ar fi îngrozit pe orice contabil.

Patton French era realmente un tip cu un eu nemăsurat.

Avionul constitui picătura finală şi Ray părăsi biblioteca. Rezemându-se de maşina sa, formă numărul de telefon de la French & French şi străbătu treptat meniul înregistrat: client, avocat, judecător, alţii, informaţii pentru triere, asistenţă juridică, primele patru litere ale numelui avocatului personal. Trei secretare lucrând răbdătoare pentru domnul French îl trecură de la o etapă la alta, până ajunse la cea care se ocupa de programări. Epuizat, Ray rosti:

— Chiar aş vrea să mă întâlnesc cu domnul French.

— Lipseşte din oraş, răspunse ea, surprinzător de politicoasă. Bineînţeles că lipsea din oraş.

— Bine, fii atentă, vorbi grosolan Ray. Fac chestia asta doar o singură dată. Mă numesc Ray Atlee. Tatăl meu a fost judecătorul Reuben Atlee. Mă aflu aici, în Biloxi, şi doresc să mă-ntâlnesc cu Patton French.

Îi lăsă numărul telefonului celular, sui în Audi şi porni.

Se îndreptă spre „Acropolis”, un cazinou ţipător, stil Vegas, cu specific grecesc, incompetent realizat, dar fără ca asta să deranjeze pe cineva. Parcarea era aglomerată şi se vedeau suficienţi paznici; nesigur era dacă urmăreau ceva. Ray găsi un bar de unde putea să vadă sala de joc şi tocmai sorbea dintr-o apă gazoasă, când telefonul îi ţârâi.

— Domnul Ray Atlee, spuse glasul.

— Eu sunt, încuviinţă Ray, apăsându-şi telefonul de ureche.

— Sunt Patton French. Mă bucur că ai sunat. Regret că nu eram la birou.

— Sunt convins că eşti un om ocupat.

— Aşa este. Eşti pe Coastă?

— În clipa de faţă stau în „Acropolis”, un loc minunat.

— Ei bine, eu mă întorc. Am fost în Naples, pentru o întâlnire a părţilor civile cu nişte avocaţi barosani din Florida.

„Începe”, îşi zise Ray.

— Condoleanţe, zise French şi semnalul pârâi puţin.

Se afla probabil la 13 000 de metri altitudine, în drum spre casă.

— Mulţumesc.

— Am fost la înmormântare şi te-am văzut, dar n-am avut ocazia să discutăm. Un bărbat deosebit, Judecătorul.

— Mulţumesc, repetă Ray.

— Ce face Forrest?

— De unde-l ştii pe Forrest?

— Ştiu aproape tot, Ray. Pregătirile mele dinaintea proceselor sunt meticuloase. Adunăm tone de informaţii. Aşa câştigăm. Este curat acum?

— Din câte ştiu, da, răspunse Ray, iritat de faptul că o problemă intimă putea fi menţionată cu uşurinţa cu care se discuta despre buletinul meteorologic.

De pe site-ul accesat ştia însă că individul nu strălucea prin delicateţe.

— Bravo, uite ce-i, o s-ajung mâine cândva. Sunt pe iaht, aşa că nu înaintăm prea repede. Ne putem întâlni la prânz sau la cină?

„N-am văzut niciun iaht pe pagina de Web, domnule French. Probabil că l-am scăpat din vedere.” Ray ar fi preferat o oră cu o cafea în faţă decât un prânz de două ore sau o cină şi mai lungă, dar el era invitatul.

— La oricare.

— Dacă nu te deranjează, păstrează libere ambele opţiuni. Este cam vânt aici în Golf şi nu ştiu sigur când voi ajunge. Fetele mele te pot suna mâine?

— Sigur că da.

— Discutăm despre procesul Gibson?

— Da – dacă nu mai este şi altceva.

— Nu, totul a început cu Gibson.

Revenit la „Easy Sleep Inn”, Ray privi nu foarte atent un meci de base-ball fără sonor şi încercă să citească, în timp ce aştepta apusul soarelui. Avea nevoie de somn, dar nu dorea să se culce înainte de a se întuneca. Îl prinse pe Forrest la a doua încercare şi tocmai discutau despre satisfacţiile dezintoxicării, când telefonul celular începu să ţârâie.

— Te sun eu, zise Ray şi închise.

În apartamentul lui intrase din nou un intrus. „Spargere în desfăşurare”, rosti glasul preînregistrat al companiei de alarmă. După ce înregistrarea se sfârşi, Ray deschise uşa şi-şi privi maşina, aflată la mai puţin de şapte metri. Ţinu celularul în mână şi aşteptă.

Compania de alarmă îl înştiinţa şi pe Corey Crawford, care-l sună după cincisprezece minute, anunţându-i acelaşi lucru. Uşa de la stradă forţată cu ranga, uşa de la apartament forţată cu ranga, o masă răsturnată, luminile aprinse, niciun aparat electric lipsă. Acelaşi poliţist completa acelaşi tip de raport.

— Nu există nimic de valoare acolo, zise Ray.

— Atunci de ce continuă cu spargerile? întrebă Crawford.

— Nu ştiu.

Crawford luă legătura cu proprietarul, care promise că va căuta un tâmplar şi va repara uşile. După plecarea

poliţistului, Crawford aşteptă în apartament şi-l sună din nou pe Ray.

— Asta nu-i o coincidenţă, începu el.

— De ce?

— Nu se încearcă niciun furt. Este intimidare, atâta tot. Ce se-ntâmplă?

— Nu ştiu.

— Eu cred că ştii.

— Îţi jur.

— Cred că nu-mi spui totul.

„Aici ai dreptate”, îşi zise Ray, dar îşi menţinu poziţia.

— Este o întâmplare, Corey, relaxează-te. Nişte puşti dintr-ăia şmecheri, cu părul roz şi ţepi prin fălci. Drogaţi care-caută să facă rost repede de-un ban.

— Cunosc zona. Ăştia n-au fost puşti.

— Un profesionist nu s-ar fi întors, dacă ar fi ştiut de existenţa alarmei. Au fost două persoane diferite.

— Nu-s de acord.

Căzură de acord să nu fie de acord, deşi amândoi ştiau adevărul.

Ray se foi în întuneric timp de două ore, incapabil măcar să închidă ochii. Pe la ora 23, se sui în maşină şi se trezi înapoi în „Acropolis”, unde juca la ruletă şi bău un vin prost până la 2 noaptea.

Ceru o cameră cu vederea spre parcare, nu spre plajă, şi de la fereastra aflată la etajul al doilea îşi supraveghe maşina până dimineaţă.

30

Dormi până când serviciul de curăţenie se plictisi să mai aştepte. Ziua hotelieră lua sfârşit la amiază, fără excepţii, iar când camerista bătu în uşă la 11.45, Ray zbieră ceva prin uşă şi sări sub duş.

Maşina arăta perfect – nu se zăreau lovituri, zgârieturi sau urme de forţare în partea din spate. Descuie portbagajul şi se uită iute înăuntru: trei saci negri de gunoi, ticsiţi cu bani. Totul era normal, până când sui la volan şi văzu plicul vârât sub ştergătorul de parbriz din faţa lui. Îngheţă privindu-l, iar plicul părea că-l priveşte la rândul său, de la şaptezeci şi cinci de centimetri depărtare. Alb, simplu, de mărimea unei coli de hârtie, lipsit de orice semne vizibile, cel puţin pe partea dinspre el.

Indiferent despre ce ar fi fost vorba, nu era un semn bun. Nu era un pliant pentru livrare de pizza la domiciliu, sau care să facă reclamă unui candidat la cine ştie ce funcţie politică. Nu era nicio amendă pentru depăşirea timpului de parcare, deoarece parcarea era gratuită la cazinoul „Acropolis”.

În plic exista ceva.

Ray coborî foarte încet din Audi şi privi în jur, sperând să remarce pe cineva suspect. Ridică ştergătorul, luă plicul şi-l examina de parcă ar fi fost proba decisivă într-un proces de crimă. După aceea sui înapoi în maşină, fiindcă bănuia că era urmărit.

Înăuntru se afla o altă foaie împăturită în trei, altă fotografie color digitală tipărită la calculator – incinta 37F de la Chaney's Self-Storage, din Charlottesville, Virginia, aflată la 1 500 de kilometri depărtare şi la cel puţin 18 ore de condus. Acelaşi aparat foto, aceeaşi imprimantă, neîndoios acelaşi fotograf care, fără îndoială, ştia că 37F nu era ultima incintă pe care o folosise Ray ca să ascundă banii.

Deşi se simţea prea ameţit pentru a acţiona, Ray demară

în trombă. Goni pe autostrada interstatală 90, privind toate maşinile din urma lui, apoi coti brusc la stânga şi intră pe o străduţă pe care merse un kilometru şi jumătate, oprind în parcarea unei spălătorii automate. Nu-l urmărea nimeni. Timp de o oră, se uită la toate maşinile şi nu văzu nimic suspect. Pentru siguranţă, pistolul se găsea pe locul de alături, gata să fie utilizat. Şi mai liniştitori erau banii aflaţi la niciun metru depărtare. Avea tot ce-i trebuia.

* * *

Apelul din partea secretarei cu programări a domnului French sosi la 11.15. Interveniseră nişte probleme esenţiale care făceau imposibil prânzul, dar domnul French avea să fie încântat să-l aibă ca invitat la o cină timpurie. Întrebă dacă Ray putea veni la sediul marelui om pe la ora 16, urmând ca întâlnirea să decurgă din momentul acela.

Sediul, a cărui fotografie măgulitoare apărea pe pagina de Web, era o reşedinţă georgiană elegantă, situată deasupra Golfului, pe un teren lung, umbrit de stejari şi iederă spaniolă. Casele vecine aveau aceeaşi arhitectură şi vârstă.

Curtea din spate fusese recent transformată într-o parcare înconjurată de ziduri înalte de cărămidă şi videocamere de securitate, scanând înainte şi înapoi. O poartă metalică se deschise pentru Ray şi fu închisă în urma lui de un paznic îmbrăcat ca un agent al Serviciului Secret. Parcă într-un loc rezervat şi un alt paznic îl escortă în spatele clădirii, unde o echipă de lucrători punea dale, iar alta planta garduri vii. O renovare majoră a sediului şi a anexelor era în plină desfăşurare.

— Guvernatorul soseşte în trei zile, şopti paznicul.

— I-auzi, făcu Ray.

Cabinetul personal al lui French se afla la etaj, dar avocatul nu se găsea acolo. Era tot pe iaht, în Golf, îi explică o brunetă tânără şi drăguţă, care purta o rochie scumpă, mulată pe trup. Îl conduse oricum în cabinetul

domnului French şi-l rugă să aştepte în zona pentru vizitatori de lângă ferestre, încăperea era lambrisată în stejar deschis la culoare şi conţinea suficiente canapele masive tapisate în piele, fotolii şi divane pentru a mobila o casă întreagă. Biroul de dimensiunile unei piscine era acoperit cu machete de iahturi faimoase.

— Îi plac ambarcaţiunile? întrebă Ray, privind în jur. Se aşteptau să fie impresionat.

— Da.

Folosind o telecomandă, bruneta deschise o uşiţă în spatele căreia glisa un ecran mare.

— Este într-o şedinţă, dar vă va contacta imediat. Doriţi ceva de băut?

— Da, mulţumesc, cafea neagră.

În colţul din dreapta-sus al ecranului se găsea o video-cameră minusculă şi Ray bănui că el şi domnul French aveau să converseze prin intermediul unui satelit. Iritarea cauzată de faptul că trebuia să aştepte se acumula lent. În mod normal, ar fi trebuit deja să clocotească, dar pe de altă parte îl captiva spectacolul care se desfăşura în jurul său. El era unul dintre personaje. „Relaxează-te şi simte-te bine, îşi porunci. Ai timp destul la dispoziţie.”

Bruneta reveni cu cafeaua, servită desigur în ceşti de porţelan, având gravat F&F în lateral.

— Pot să ies? întrebă Ray.

— Bineînţeles, zâmbi tânăra şi reveni la biroul ei. Dincolo de uşile duble se întindea un balcon lung. Ray îşi bău cafeaua lângă balustradă şi admiră panorama. Peluza lată din faţă se termina la autostradă, iar după ea se zăreau plaja şi apele Golfului. Nu se vedea niciun cazinou, nici măcar în faza de construcţie. Dedesubt, la porticul din faţă, câţiva zugravi sporovăiau în vreme ce-şi mutau scările. Totul degaja o impresie de nou. Patton French tocmai câştigase la loterie.

— Domnule Atlee, îl strigă bruneta şi Ray reveni în cabinet.

Pe ecran se vedea chipul lui Patton French, uşor ciufulit, încruntându-se peste ochelarii de citit aşezaţi pe vârful

nasului.

— Iată-te, zise el scurt. Scuze pentru întârziere, Ray. Aşază-te acolo, ca să te pot vedea.

Bruneta îi indică fotoliul şi Ray se aşeză.

— Ce mai faci? întrebă French.

— Bine, mulţumesc. Şi tu?

— Grozav. Uite ce-i, scuză-mă pentru încurcături, e numai vina mea, dar am fost prins toată după-amiaza într-una dintre blestematele astea de videoconferinţe şi n-am putut scăpa. Mă gândeam c-ar fi mult mai linişte să cinăm aici pe iaht, ce zici? Bucătarul meu e mai bun decât orice ai găsi pe uscat. Sunt la numai treizeci de minute de ţărm. O să bem ceva, numai noi doi, apoi luăm o cină copioasă şi discutăm despre tatăl tău. Va fi plăcut, îţi promit.

Când termină de vorbit, Ray întrebă:

— Maşina mea va fi în siguranţă aici?

— Evident. Ce dracu', e-n curte. Dacă vrei, o să le zic paznicilor să stea naibii cu fundurile pe ea.

— Bine. Cum ajung – înot?

— Nu, am şalupe. O să te-aducă Dickie.

Dickie era acelaşi tânăr voinic care-l adusese pe Ray în clădire. Acum îl conduse afară, unde aştepta un Mercedes argintiu, foarte lung. Dickie îl conduse ca pe un tanc prin trafic, până la docurile Point Cadet, unde erau amarate o sută de ambarcaţiuni mici. Una dintre cele mai mari era proprietatea lui Patton French. Purta numele ***Lady of Justice.***

— Golful e liniştit şi n-o să dureze mai mult de douăzeci şi cinci de minute, zise Dickie după ce suiră la bord.

Motoarele erau deja pornite. Un steward cu un accent pronunţat îl întrebă pe Ray dacă dorea ceva de băut.

— Apă gazoasă, răspunse bărbatul.

Porniră printre şirurile de ambarcaţiuni, prin doc, până se îndepărtară de dig. Ray se sui pe punte şi privi linia ţărmului pierzându-se în zare.

* * *

Ancorat la cincisprezece kilometri de Biloxi, se afla ***King***

of Torts, un iaht de lux, lung de patruzeci şi doi de metri, cu echipaj de cinci oameni şi cabine pluşate pentru doisprezece pasageri. Singurul pasager era domnul French, care îşi aştepta oaspetele la cină.

— Chiar mă bucur, Ray, zise el.

Îi strânse mâna, apoi îl strânse de umăr.

— Şi eu mă bucur, spuse Ray, rămânând neclintit, deoarece lui French îi plăcea contactul fizic.

Era cu patru-cinci centimetri mai înalt decât el, arătos şi bronzat, cu ochi albaştri, străpungători, care erau mijiţi, dar nu clipeau.

— Sunt foarte încântat că ai venit, făcu French, continuând să-i strânga mâna.

Doi fraţi de sânge nu s-ar fi atins cu mai multă afecţiune.

— Rămâi aici, Dickie, strigă el spre puntea de dedesubt. Haide, Ray.

Suiră câteva trepte, până pe puntea principală, unde îi aştepta un steward în haină albă, cu un şervet scrobit F&F, împăturit perfect peste braţ.

— Ce bei? întrebă French.

— Care-i specialitatea casei? se interesă Ray, bănuind că gazda sa nu era genul de bărbat care să se-ncurce cu sucurile.

— Votcă cu gheaţă şi suc de lămâie.

— Încerc şi eu.

— Este o votcă nouă din Norvegia, excelentă. O să-ţi placă. Tipul îşi cunoştea marfa.

Purta o cămaşă neagră de in, încheiată la gât, şi bermude arămii tot de in, perfect călcate, care-i veneau ca turnate.

Avea un început de burtă, dar un piept masiv, iar antebraţele erau de două ori mai groase decât unele normale. Probabil că era îndrăgostit de propriul păr, fiindcă nu-şi putea desprinde degetele din el.

— Ce zici de iaht? îl întrebă el, arătând cu braţul de la pupa la prova. A fost construit acum doi ani pentru un prinţ saudit, unul dintre cei mici. Idiotul a pus un şemineu în el, îţi vine să crezi? L-a costat vreo douăzeci de milioane

şi după un an l-a schimbat cu altul de şaptezeci de metri.

— Este impresionant, rosti Ray, străduindu-se să pară suficient de uimit.

Nu se apropiase niciodată de lumea iahturilor şi bănuia că după episodul acesta va păstra de-a pururi distanţa.

— Construit de italieni, comentă French, ciocănind într-o balustradă făcută dintr-un lemn teribil de scump.

— De ce stai aici, în Golf? se interesă Ray.

— Sunt un tip căruia nu-i place să stea pe uscat, ha-ha. Te-ai prins? Ia loc, îl invită French.

Se aşezară pe punte, în două şezlonguri lungi şi joase, iar după aceea avocatul arătă spre ţărm.

— De abia poţi să vezi Biloxi şi asta înseamnă că-i suficient de aproape. Aici pot să lucrez într-o zi mai mult decât într-o săptămână la birou. În plus, mă mut de la o casă la alta. Sunt în curs de divorţ. Aici e ascunzătoarea mea.

— Îmi pare rău pentru divorţ.

— Este iahtul cel mai mare din Biloxi şi cei mai mulţi îl pot vedea. Nevasta actuală crede că l-am vândut, iar dacă mă apropii prea mult de ţărm, jegosul ei de avocatel poate să înoate până aici şi să-l tragă în poză. Cincisprezece kilometri înseamnă suficient de aproape.

Votcile cu gheaţă sosiră în nişte sonde înalte şi subţiri, pe care era gravat F&F. Ray sorbi puţin şi băutura îl arse până în vârful picioarelor. French trase un gât zdravăn şi plescăi din buze.

— Ce zici? întrebă el mândru.

— Bună votcă.

Ray nu-şi putea aminti ultima dată când băuse una.

— Dickie a adus niscai peşte-spadă proaspăt pentru cină. Îţi place?

— Grozav.

— Şi stridiile sunt bune acum.

— Am făcut Dreptul în Tulane. Trei ani de zile am mâncat numai stridii proaspete.

— Ştiu.

French scoase un radiotelefon micuţ din buzunarul

cămăşii şi transmise comanda pentru cină cuiva din interiorul iahtului. Îşi privi ceasul şi decise că vor mânca peste două ore.

— Ai fost coleg cu Hassel Mangrum, zise el.

— Da, era cu un an mai mare.

— Avem acelaşi dresor de câini. Hassel s-a descurcat bine aici, pe Coastă. S-a băgat de la început pe lângă băieţii cu azbestul.

— N-am mai auzit de el de vreo douăzeci de ani.

— N-ai pierdut mare lucru. E o secătură acum şi bănuiesc c-a fost o secătură şi-n facultate.

— Aşa-i. De unde ştiai c-am fost colegi?

— Documentare, Ray, documentare extensivă.

Legănă din nou votca. A treia sorbitură a lui Ray i se duse drept în creier.

— Am cheltuit ceva mălai investigându-l pe judecătorul Atlee, familia lui, mediul, procesele prezidate, finanţele, tot ce-am putut găsi. Nimic ilegal sau indiscret, Doamne fereşte, ci muncă detectivistă pe stil vechi. Ştim de divorţul tău – cum îl cheamă… Lew Lichidatorul?

Ray se mulţumi să încuviinţeze din cap. Ar fi vrut să spună ceva urât despre Lew Rodowski şi ar fi dorit să-i impute lui French faptul că-i scormonise trecutul, dar votca îi bloca semnalele. Aşa că dădu din cap.

— Îţi cunoaştem salariul ca profesor de Drept. Este informaţie publică în Virginia, ştiai?

— Da, ştiam.

— Nu-i un salariu rău, dar şi facultatea e celebră.

— Aşa-i.

— În schimb, trecutul fratelui tău a fost o-ntreagă aventură.

— Sunt sigur. A fost o aventură şi pentru familie.

— Am citit toate verdictele date de tatăl tău în procesele de vătămări şi decese din culpă. Nu erau multe, dar am ciugulit unele indicii. Era conservator cu onorariile, dar în acelaşi timp îi favoriza pe cei mici, pe muncitorii de rând. Ştiam că va respecta litera legii, dar mai ştiam şi faptul că adeseori judecătorii bătrâni modelează legea astfel încât

să se potrivească noţiunii lor de dreptate. Am avut subalterni care au întocmit documentarea, însă i-am citit toate verdictele importante. A fost un om sclipitor, Ray, şi întotdeauna corect. N-am fost niciodată în dezacord cu vreuna dintre opiniile lui.

— Tu l-ai ales pentru cazul Gibson?

— Da. Atunci când am decis să depunem plângerea la Curtea de Echitate şi să-ncercăm fără juraţi, am decis să nu fim prezidaţi de un judecător local. Avem trei în ţinut. Unul e rudă cu familia Gibson, altul refuză să prezideze alte cazuri decât cele de divorţ, iar al treilea are optzeci şi patru de ani, e senil şi n-a mai ieşit din casă de trei ani. De aceea, am căutat prin stat şi am găsit trei candidaţi potenţiali. Din fericire, tatăl meu şi al tău se cunosc de şaizeci de ani, de la Sewanee şi după aia de la facultatea de Drept, la Ole Miss. N-au fost chiar prieteni apropiaţi, dar au păstrat legătura.

— Tatăl tău mai activează?

— Nu, acum este în Florida, s-a retras şi joacă golf zilnic. Eu sunt singurul proprietar al firmei. Cum îţi spuneam, tata a plecat în Clanton, a stat pe terasă cu judecătorul Atlee şi au povestit despre războiul de secesiune şi Nathan Bedford Forrest. S-au dus chiar până la Shiloh şi-au umblat pe-acolo două zile – cuibul viespilor, iazul însângerat. Judecătorul Atlee era să se sufoce de emoţie, când a stat în locul unde a căzut generalul Johnson.

— Am fost acolo de peste zece ori, surâse Ray.

— Nu influenţezi în mod direct o persoană ca judecătorul Atlee. În trecut se zicea „îi susuri la ureche”.

— Pentru chestia asta, zise Ray, odată a băgat un avocat la închisoare. Individul a venit la el înaintea începerii procesului şi a încercat să-şi pledeze cazul. Judecătorul l-a băgat la închisoare pentru o jumătate de zi.

— Chadwick, în Oxford, nu? făcu French, mulţumit de sine. Ray rămase cu gura căscată.

— Oricum, trebuia să-i subliniem importanţa litigiului cu Ryax. Ştiam că nu va dori să vină pe Coastă şi să prezideze

cazul, dar ar fi făcut-o, dacă ar fi crezut în cauză.

— Ura Coasta.

— Ştiam asta, crede-mă, era una dintre grijile mele majore. Totuşi, era un om cu principii deosebite. După ce a retrăit războiul acolo timp de două zile, a acceptat, fără chef, să prezideze cazul.

— Judecătorii speciali nu sunt numiţi de Curtea Supremă? întrebă Ray.

A patra sorbitură alunecă pe gât fără să ardă şi votca avu parcă un gust mai bun.

— Ba da, dădu din umeri French, dar există destule modalităţi ca să aranjezi lucrurile. Avem prieteni.

În lumea lui Patton French, oricine putea fi cumpărat.

Stewardul apăru cu alte sonde. Le acceptară, deşi nu aveau neapărată nevoie. French continua să fie prea surescitat pentru a sta locului prea mult timp.

— Haide să-ţi arăt iahtul, zise el şi sări fără efort din şezlong. Ray se ridică atent, ţinându-şi paharul.

31

Cina avu loc în salonul oficial – o sală lambrisată cu mahon, ai cărei pereţi erau împodobiţi cu machete de clipere şi canoniere, hărţi ale Lumii Noi şi Extremului Orient, plus o colecţie de muschete vechi, adăugate pentru a lăsa impresia că de fapt ***King of Torts*** naviga de secole. Se găsea pe puntea principală în spatele cabinei de comandă; un coridor îngust o lega de chicineta în care bucătarul vietnamez asuda, muncind de zor. În mijlocul salonului trona o masă ovală de marmură pentru douăsprezece persoane, care cântărea cel puţin o tonă şi-l făcea pe Ray să se întrebe cum naiba reuşea iahtul să nu se scufunde.

În seara aceea, la masă cinau doar două persoane; deasupra lor, un candelabru micuţ se legăna o dată cu valurile. Ray stătea la un capăt şi French în capătul opus. Primul vin al serii fu un Burgundy alb, care, urmând arsurii celor două votci cu gheaţă, nu avu niciun gust pentru Ray. Nu acelaşi lucru se putea spune şi despre gazda sa. French trăsese trei votci, practic storsese paharele şi limba începuse să i se împleticească uşor. Simţea însă fiecare iz al strugurilor din vin, detecta chiar un damf vag al butoiului de stejar şi, aidoma tuturor snobilor, trebui neapărat să-i transmită lui Ray aceste informaţii utile.

— În cinstea lui Ryax, rosti el, întinzând paharul într-un toast întârziat.

Ray ciocni uşor, dar nu spuse nimic. Era o seară în care nu avea multe de zis, şi o ştia. Se va mulţumi să asculte. Gazda sa se va îmbăta şi va vorbi destul.

— Ryax m-a salvat, Ray, continuă French, rotind vinul în pahar şi admirându-l.

— În ce fel?

— În toate felurile. Mi-a salvat sufletul. Eu venerez banii şi Ryax m-a făcut bogat.

O sorbitură infimă, urmată de obligatoriul plescăit din buze şi rostogolitul ochilor peste cap.

— Am ratat tunul cu azbestul acum douăzeci de ani. Şantierele navale din Pascagoula foloseau azbest de mulţi ani şi s-au îmbolnăvit zeci de mii de oameni. Eu am ratat ocazia. Eram prea ocupat cu acţionarea în judecată a medicilor şi a companiilor de asigurări, din care scoteam bani frumoşi, dar pur şi simplu nu întrevăzusem potenţialul daunelor în bloc. Eşti gata pentru nişte stridii?

— Da.

French apăsă pe un buton şi stewardul apăru aproape instantaneu cu două platouri de stridii crude în câte o jumătate de cochilie. Ray îşi mai puse hrean în ketchupul dres cu sos de lămâie şi se pregăti pentru festin. French rotea vinul în pahar şi era ocupat să vorbească.

— După aceea au venit ţigările, zise el cu tristeţe. Mulţi dintre aceiaşi avocaţi, chiar şi de aici. Am crezut că erau nebuni – ce dracu, toţi au crezut asta! —dar au dat în judecată marile companii producătoare de ţigări din aproape toate statele. Mi s-a oferit şansa să m-arunc în gol alături de ei, dar mi-a fost prea frică. E greu s-o admit, Ray. Pur şi simplu, am fost prea înfricoşat ca să risc.

— Ce voiau de la tine? întrebă Ray, care apoi vârî în gură prima stridie cu o sărăţea.

— Un milion de dolari pentru finanţarea litigiului. Iar eu aveam suma asta pe atunci.

— La cât s-au ridicat daunele?

— La peste trei sute de miliarde. Cea mai mare şmecherie financiară şi juridică din istorie. Practic, companiile producătoare de ţigări i-au cumpărat pe avocaţi, care au fost de acord să se vândă. O mită colosală, iar eu am ratat-o.

Părea pe punctul de a izbucni în plâns fiindcă ratase o mită, dar îşi reveni iute cu o sorbitură prelungă din vin.

— Bune stridiile astea, comentă Ray cu gura plină.

— Acum douăzeci şi patru de ore, erau la cinci metri sub apă.

French îşi mai turnă vin şi se aplecă peste platoul său.

— Care ar fi fost rata dobânzii la milionul tău de dolari? se interesă Ray.

— Două sute la unu.

— Două sute de milioane de dolari?

— Exact. Am fost bolnav un an de zile, şi nu numai eu, ci mulţi avocaţi de pe-aici. Îi ştiuserăm pe jucătorii implicaţi şi tremuraseră chiloţii pe noi.

— După care a apărut Ryax.

— Aşa-i.

— Cum ai descoperit cazul? întrebă Ray, ştiind că trebuia să fie un răspuns lung şi că avea să poată mânca în tihnă.

— Participam la o conferinţă a avocaţilor în St. Louis. Missouri este un loc drăguţ, nimic de zis, dar la ani lumină în urma noastră în privinţa litigiilor pentru daune. Ce dracu, pe la noi băieţii cu azbest şi ţigări acţionau de ani de zile, marcând banul şi arătându-le tuturor cum se face. Eram la un şpriţ cu un avocat bătrân dintr-un orăşel din Ozarks. Fiul lui preda medicina la Universitatea din Columbia şi lua Ryax. El făcuse ceva cercetări şi dăduse peste nişte rezultate oribile. Nenorocitul ăla de medicament distrugea pur şi simplu rinichii şi fiindcă era atât de nou, nu exista niciun caz de litigiu. Am găsit un expert în Chicago, iar el l-a descoperit pe Clete Gibson, prin intermediul unui medic din New Orleans. După aia am început consultaţiile şi chestia a luat amploare. Ne trebuia doar un verdict bubuitor.

— De ce n-ai vrut proces cu juraţi?

— Mă topesc după juraţi. Îmi place să-i aleg, să le vorbesc, să-i influenţez, să-i manipulez, chiar să-i cumpăr, dar sunt imprevizibili. Voiam ceva garantat. În plus, doream un proces rapid. Zvonurile despre Ryax se răspândeau ca focul – şi-ţi poţi imagina o hoardă de avocaţi flămânzi care află că un medicament nou produce reacţii adverse. Găsisem zeci de cazuri. Ăla care căpăta primul verdict baban avea să fie în fruntea cursei, mai ales dacă era din zona Biloxi. Miyer-Brack este o companie elveţiană…

— Am citit dosarul.

— Pe tot?

— Da, am fost ieri la Curtea de Echitate din Hancock.

— Ei bine, europenii sunt îngroziţi de sistemul nostru de daune.

— Nu-i firesc?

— Ba da, însă într-un mod pozitiv. Îi obligă să fie cinstiţi. Ar trebui de fapt să fie îngroziţi de posibilitatea ca unul dintre blestematele lor de medicamente să fie prost şi să-i afecteze pe oameni, dar asta cade pe locul doi când în joc sunt miliarde de dolari. Oamenii ca mine sunt cei care-i obligă să fie cinstiţi.

— Ei ştiau că Ryax avea probleme?

French vârî în gură o altă stridie, o înghiţi cu greu, deşertă o jumătate de litru de vin şi în cele din urmă îşi regăsi glasul.

— De mult. Medicamentul era atât de eficient în reducerea colesterolului, încât Miyer-Brack şi FDA l-au împins prea repede pe piaţă. Era un alt medicament minune şi a funcţionat grozav pentru câţiva ani, fără niciun efect secundar. După aceea – bum! Ţesutul nefronilor… ştii cum funcţionează rinichii?

— Să zicem că nu.

— Fiecare rinichi are vreun milion de unităţi minuscule de filtrare numite nefroni, iar Ryax conţine o substanţă chimică sintetizată, care practic îi topeşte. Nu mor toţi pacienţii, aşa cum s-a întâmplat cu sărmanul Gibson, şi există grade diferite de lezare, însă efectul este permanent. Rinichiul este un organ uluitor, care adeseori se poate autovindeca, dar nu după un tratament de cinci ani cu Ryax.

— Miyer-Brack de când ştiuse că era nociv?

— E greu de precizat, dar i-am arătat judecătorului Atlee nişte documente interne, prin care laboratoarele lor insistau pentru prudenţă şi mai multe investigaţii. Chit că Ryax fusese pe piaţă vreo patru ani, cu rezultate spectaculoase, savanţii companiei tot erau îngrijoraţi. Apoi pacienţii au început să se îmbolnăvească, chiar să moară,

şi deja era prea târziu. Din punctul meu de vedere, trebuia să găsim clientul perfect, şi l-am găsit, scena perfectă, şi am găsit-o, şi să acţionăm rapid, înainte ca un alt avocat să capete un verdict răsunător. Ăsta a fost rolul tatălui tău.

Stewardul strânse cochiliile şi aduse o salată de crabi. Un alt Burgundy alb fusese ales din colecţia de la bord de însuşi domnul French.

— Ce s-a întâmplat după procesul Gibson?

— Nici să fi vrut n-ar fi ieşit mai bine. Myer-Brack s-a năruit pur şi simplu. Idioţii ăia aroganţi au fost reduşi la lacrimi. Aveau bani de-i întorceau cu lopata şi abia aşteptau să-i cumpere pe avocaţii reclamanţilor. Înainte de proces, aveam patru sute de cazuri şi nicio putere. După aceea, am avut 5 000 de cazuri şi un verdict de unsprezece milioane de dolari. Mă sunau sute de avocaţi. Am petrecut o lună întreagă zburând prin ţară într-un Learjet şi semnând acorduri de reprezentanţă cu alţi avocaţi. Un tip din Kentucky avea o sută de cazuri. Altul din St. Paul avea optzeci. Şi tot aşa. Pe urmă, la vreo patru luni după proces, am plecat cu toţii în New York pentru întrunirea finală de negociere a litigiilor. În mai puţin de trei ore, am soluţionat 6000 de cazuri pentru şapte sute de milioane de dolari. După o lună, am soluţionat alte 1 200 pentru două sute de milioane.

— Care a fost partea ta?

Întrebarea ar fi fost grosolană dacă ar fi fost pusă unei persoane normale, dar French de-abia aştepta să vorbească despre onorariile lui.

— Cincizeci la sută din total pentru avocaţi, după care se scădeau cheltuielile, iar restul se împărţea între clienţi. Asta-i partea proastă a unui contract condiţionat – trebuie să-i dai jumătate clientului. Oricum, am avut de plătit şi alţi avocaţi, însă am ieşit din asta cu trei sute de milioane şi ceva mărunţiş. Asta-i frumuseţea daunelor în bloc, Ray. Adună-i cu turma, rezolvă-i în turmă şi ia-le jumătate din total.

Nu mai mânca niciunul. Sumele vehiculate erau prea mari.

— Trei sute de milioane ca onorariu? repetă Ray uluit. French îşi clăti gura cu vin.

— Nu-i frumos? Vin atât de rapid, că n-am timp să-i cheltuiesc.

— Se pare că le-ai tras-o.

— Şi ăsta nu-i decât vârful aisbergului. Ai auzit vreodată de Minitrin?

— Am intrat pe pagina ta de Web.

— Da? Ce părere ai?

— Nu-i râu. Două mii de cazuri Minitrin.

— Trei mii în prezent. Este un medicament pentru hipertensiune cu efecte secundare periculoase. Produs de Shyne Medical. Au oferit cincizeci de mii pentru caz şi i-am refuzat. O mie patru sute de cazuri Kobril, un antidepresiv care credem că provoacă surzirea. De Ben-schelete ai auzit?

— Da.

— Avem trei mii de cazuri. Şi o mie cinci sute…

— Am văzut lista. Bănuiesc că site-ul este actualizat.

— Bineînţeles. Sunt noul rege al daunelor din ţară, Ray. Toţi mă sună. Am treisprezece avocaţi în firmă şi am nevoie de patruzeci.

Stewardul reveni ca să strângă resturile. Le aduse peştele-spadă şi următorul sortiment de vin, deşi sticla anterioară era pe jumătate plină. French execută ritualul degustării şi, în cele din urmă, parcă fără entuziasm, încuviinţă din cap. Lui Ray i se părea că avea aproape acelaşi gust ca şi cele două dinainte.

— Datorez totul judecătorului Atlee, zise French.

— De ce?

— A avut curajul să ia decizia corectă. A oprit pe Miyer-Brack în ţinutul Hancock, fără să-i permită să scape într-un tribunal federal. A înţeles problema şi nu s-a temut s-o penalizeze. Momentul optim este crucial, Ray. La mai puţin de şase luni după ce a anunţat verdictul, aveam trei sute de milioane.

— Ai păstrat toţi banii?

French ridicase furculiţa spre gură. Ezită o clipă, vârî

bucata de peşte în gură, mestecă, după care spuse:

— Nu-nţeleg întrebarea.

— Eu cred că-nţelegi. I-ai dat bani judecătorului Atlee?

— Da.

— Cât?

— Un procent.

— Trei milioane de dolari?

— Şi ceva mărunţiş. Peştele e delicios, nu?

— Aşa-i. De ce?

French lăsă cuţitul şi furculiţa pe masă şi-şi mângâie din nou părul cu ambele mâini. După aceea se şterse pe şervet şi roti vinul în pahar.

— Bănuiesc că există multe întrebări. De ce, când, cum, cine.

— Dă-i drumul – eşti priceput la poveşti.

O nouă rotire a vinului, urmată de o sorbitură satisfăcută.

— Nu-i ceea ce crezi, deşi l-aş fi mituit pe tatăl tău, sau pe oricare alt judecător, pentru verdictul ăla. Am mai făcut-o şi aş face-o iarăşi fără să ezit. Face parte pur şi simplu din cheltuielile suplimentare. Să fiu însă sincer, eram atât de intimidat de el şi de reputaţia lui, încât n-am putut să-i propun o înţelegere. M-ar fi aruncat în închisoare.

— Te-ar fi înmormântat în închisoare.

— Da, ştiu, iar tata m-a convins de asta. De aceea, am jucat corect. Procesul a fost un război cu ghearele şi cu dinţii, dar adevărul era de partea mea. Am câştigat, după aceea am câştigat mult, iar acum câştig şi mai mult. Pe la sfârşitul verii trecute, după ce negociasem şi banii îmi intraseră în cont, am dorit să-i fac un cadou. Eu am grijă de cei care mă ajută, Ray. O maşină nouă aici, un apartament dincolo, un sac cu bani peşin pentru un serviciu. Joc tare şi-mi protejez prietenii.

— Tata nu-ţi era prieten.

— N-am fost amici sau fraţi de cruce, dar în lumea mea n-am avut niciodată un prieten mai important. Totul a început cu el. Îţi dai seama câţi bani o să fac în următorii

cinci ani?

— Mai şochează-mă o dată.

— O jumătate de miliard. Şi toţi banii ăştia îi datorez tatălui tău.

— Când o să ai suficienţi?

— Există aici un avocat care s-a ocupat de ţigări şi a câştigat un miliard. Mai întâi, aş vrea să-l ajung pe el.

Ray simţea nevoia să bea ceva. Examina vinul, de parcă ar fi ştiut ce să caute în el, iar apoi îl dădu pe gât. French revenise la peşte.

— Nu cred că minţi, zise Ray.

— Nu mint. Înşel, mituiesc, dar nu mint. Cu vreo şase luni în urmă, pe când umblam să-mi cumpăr avioane, ambarcaţiuni, vile pe plajă, cabane la munte şi un sediu nou, am auzit că tatălui tău îi fusese diagnosticat un cancer şi că era serios. Am vrut să fac ceva pentru el. Ştiam că nu avea mulţi bani, iar puţinii pe care-i avea părea decis să-i doneze în stânga şi-n dreapta.

— Aşa că i-ai trimis trei milioane bani gheaţă?

— Da.

— Pur şi simplu?

— Pur şi simplu. L-am sunat şi l-am anunţat că i-am expediat un pachet. De fapt, au fost patru pachete, patru lăzi mari de carton. Unul dintre oamenii mei le-a dus acolo într-o camionetă şi le-a lăsat pe terasa din faţă. Judecătorul Atlee nu era acasă.

— Bancnote neînsemnate?

— De ce le-aş fi înseninat?

— El ce-a zis?

— N-am auzit niciun cuvânt din partea lui şi nici n-aş fi dorit să aud.

— Ce a făcut?

— Asta să mi-o spui tu. Eşti fiul lui şi-l cunoşti mai bine decât mine. Tu să-mi spui ce-a făcut cu banii.

Ray se împinse uşor, depărtându-se de masă. Ţinând paharul de vin în mână, îşi încrucişa picioarele şi încercă să se destindă.

— A găsit banii pe terasă şi, când şi-a dat seama de unde

proveneau, cred că te-a blestemat copios.

— Sper s-o fi făcut.

— A dus cutiile în holul de la intrare, unde mai erau alte câteva zeci. Intenţiona să le încarce în maşină şi să le aducă înapoi la Biloxi, dar a trecut o zi sau două. Era bolnav şi slăbit, şi nu conducea prea grozav. Ştia că era pe moarte şi sunt sigur că povara asta i-a schimbat viziunea asupra multor lucruri. După câteva zile, a decis să ascundă banii şi a făcut-o, iar în tot acel timp a plănuit cum să-i aducă aici, înapoi, şi să tragă un perdaf pe cinste firii tale corupte. Timpul s-a scurs şi starea i s-a înrăutăţit.

— Cine a găsit banii?

— Eu.

— Unde sunt?

— În portbagajul maşinii mele, la sediul tău. French hohoti prelung şi sonor.

— Înapoi, de unde a pornit totul, zise el printre icnete.

— Au făcut un drum lung. I-am găsit în cabinetul lui, imediat după ce l-am descoperit mort. Cineva a încercat să dea o spargere şi să-i ia. I-am dus în Virginia, acum sunt aici, iar spărgătorul necunoscut mă urmăreşte.

Hohotele de râs se opriră imediat. French îşi şterse gura cu un şervet.

— Cât ai găsit?

— Trei milioane, o sută optsprezece mii.

— La naiba, n-a cheltuit un bănuţ.

— Şi nici nu i-a menţionat în testament. I-a lăsat pur şi simplu acolo, ascunşi în cutii de papetărie, într-o comodă, sub rafturile cu cărţi. Cine a încercat să-i fure? Sperasem că tu ai putea să ştii asta. — Am o idee destul de bună. Spune-mi şi mie, te rog. Este o altă poveste lungă.

32

Stewardul aduse mai multe soiuri de whisky *single malts* pe puntea superioară, unde French decisese să se instaleze pentru una mică înainte de culcare şi pentru o altă istorie, cu luminile din Biloxi pâlpâind în depărtare. Ray nu bea whisky şi în tot cazul nu ştia nimic despre varietăţile *single malts***,** dar acceptă ritualul, ştiind că French se va îmbăta şi mai mult. Adevărul se revărsa în torente acum şi Ray voia să-l afle pe tot.

Deciseră să bea Lagavulin, pentru aroma lui fumegoasă - indiferent ce ar fi însemnat asta. Mai erau patru sortimente, înşiruite aidoma unor gărzi străvechi şi mândre în uniforme impunătoare distincte iar Ray îşi jură că nu avea să mai pună gura pe băutură. Avea să soarbă şi să scuipe şi, dacă se ivea ocazia, avea să verse paharul peste bord. Spre uşurarea lui, stewardul turnă porţii minuscule în pahare scurte din sticlă groasă, atât de grele încât puteau sparge parchetul.

Era aproape ora 22, dar părea mult mai târziu. Golful era întunecat şi nu se zărea nicio altă ambarcaţiune. O briză uşoară sufla dinspre sud, legănându-l imperceptibil pe *King of Torts.*

— Cine ştie de existenţa banilor? întrebă French, plescăind din buze.

— Eu, tu… cel care i-a adus acolo.

— Ăla-i omul tău.

— Cine-i?

O sorbitură lungă, încă un plescăit din buze. Ray duse whiskyul la buze şi regretă gestul. Deşi le crezuse amorţite, simţi arsura din nou peste tot.

— Gordie Priest. A lucrat vreo opt ani pentru mine, la început curier, apoi achizitor de cazuri şi distribuitor. Familia lui a trăit dintotdeauna pe Coastă, mereu la limita legii. Tatăl şi unchii lui se ocupau de şmenuri, prostituate,

alcool, bordeluri – nimic legal. Făceau parte din ceea ce, cândva, era cunoscută ca mafia Coastei, nişte golani care dispreţuiau munca onestă. Acum douăzeci de ani, controlau destule pe-aici, dar de acum aparţin istoriei. Cei mai mulţi au intrat la închisoare. Tatăl lui Gordie, un tip pe care l-am cunoscut foarte bine, a fost împuşcat în afara unui bar, lângă Mobile. O gaşcă mizeră, ce să mai vorbim. Ai mei îi cunoşteau de ani de zile.

Cuvintele implicau că şi familia lui făcuse parte din acelaşi mediu, dar n-o putea spune. Ei fuseseră paravanul, avocaţii care zâmbeau obiectivelor foto şi negociau în camere dosnice.

— Pe la douăzeci de ani, Gordie a intrat la închisoare. Făcea parte dintr-o bandă de hoţi de maşini care se extindea într-o duzină de state. Când a fost eliberat, l-am angajat şi, cu timpul, a devenit unul dintre cei buni achizitori de cazuri de pe Coastă. Devenise expert în cazurile din larg. Îi ştia pe tipii care lucrau pe platformele petroliere şi, când avea loc vreun deces sau un accident, el căpăta cazul. Îi dădeam un procentaj frumuşel. Trebuie să ai grijă de oamenii tăi. Într-un an l-am plătit cu aproape optzeci de miare, numai bani gheaţă. I-a făcut praf, bineînţeles, la cazinouri şi femei. Îi plăcea să meargă în Vegas şi s-o ţină o săptămână în beţii, să arunce cu banii ca mahării. Se comporta ca un idiot, dar nu era prost deloc. Mereu pe balansoar. Când era falit, se aduna şi făcea rost de parale. Când avea bani, reuşea să-i piardă.

— Sunt sigur că toate astea se-ndreaptă în direcţia mea, comentă Ray.

— Nu te pripi. La începutul anului trecut, după cazul Gibson, banii ne-au lovit ca un tsunami. Aveam de achitat o mulţime de favoruri. S-au vehiculat sume importante în bani gheaţă. Avocaţii care-mi trimiseseră cazurile lor, medicii care consultau mii de clienţi noi. Atenţie, nimic ilegal, totuşi mulţi nu doreau ca sumele să apară în scris. Am făcut greşeala să-l folosesc pe Gordie ca distribuitor. Am crezut că pot avea încredere în el. Am crezut că-mi va fi loial. M-am înşelat.

French îşi terminase paharul şi era gata pentru un altul. Ray refuză şi se prefăcu că soarbe din Lagavulin.

— Vasăzică, a dus banii în Clanton şi i-a lăsat pe terasa din faţă? repetă el.

— Da, însă după trei luni a furat de la mine un milion de dolari bani gheaţă şi a dispărut. Are doi fraţi şi în ultimii zece ani, în orice clipă, cel puţin unul din trei a fost în închisoare. Mai puţin acum. Acum toţi sunt eliberaţi condiţionat şi încearcă să mă escrocheze. Ştii şi tu că estorcarea este un delict serios, dar nu mă pot adresa FBI-ului.

— Ce te face să crezi că el este cel care vrea să ia cele trei milioane?

— Nişte convorbiri telefonice interceptate. Am aflat acum câteva luni. Am angajat câţiva tipi realmente serioşi să-l găsească pe Gordie.

— Şi dacă-l găseşti, ce faci?

— S-a pus o recompensă pe capul lui.

— Adică… să fie ucis?

— Da.

Ray se întinse spre un alt whisky.

Dormi pe iaht, într-o cabină mare, undeva sub nivelul apei, iar când îşi găsi drumul spre puntea principală, soarele se înălţase mult în est şi aerul era deja încins şi lipicios. Căpitanul îi dădu bună dimineaţa şi arăta spre prova, unde-l găsi pe French zbierând la telefon.

Stewardul credincios se materializa ca din senin şi-i oferi cafea. Micul dejun fusese pregătit pe puntea superioară, pe scena whiskyurilor *single malts*, la umbra unei copertine.

— Îmi place să mănânc în aer liber, anunţă French, alăturându-i-se lui Ray. Ai dormit zece ore.

— Adevărat? făcu Ray, privindu-şi încă o dată ceasul, care era potrivit după ora de pe Coasta de Est.

Se găsea pe un iaht, în Golful Mexic, nesigur asupra orei şi datei, la un milion de kilometri de casă şi împovărat acum de ştiinţa că era urmărit de nişte personaje foarte

periculoase.

Pe masă se aflau o mulţime de sortimente de cereale şi produse de panificaţie.

— Tin Lu îţi poate pregăti orice, zise French. Şuncă, ouă, săratele, crupe.

— Ce-i aici ajunge, mulţumesc.

French era proaspăt şi plin de energie, atacând deja o altă zi istovitoare cu vitalitatea care putea să provină doar din posibilitatea unor onorarii de o jumătate de miliard de dolari. Purta o cămaşă albă de in, încheiată la gât, la fel cu cea neagră din seara trecută, şort şi adidaşi. Ochii îi erau limpezi şi alergau de colo-colo.

— Tocmai am mai găsit trei sute de cazuri Minitrin, comentă el, turnându-şi o porţie generoasă de fulgi într-un castron mare.

Toate vasele aveau obligatoria monogramă F&F. Ray se săturase de daunele în bloc.

— Felicitări, dar pe mine mă interesează mai mult Gordie Priest.

— Îl vom găsi. Am dat deja nişte telefoane.

— Este probabil în oraş.

Ray scoase din buzunarul de la spate o hârtie împăturită. Era fotografia incintei 37F, găsită sub ştergătorul de parbriz. French o privi şi se opri din mestecat.

— Asta-i în Virginia? întrebă el.

— Da, a doua incintă din trei pe care le închiriasem. Le-au găsit pe primele două şi sunt sigur că ştiu şi de a treia. În plus, au ştiut cu exactitate unde eram ieri dimineaţă.

— În acelaşi timp, este clar că habar n-au unde sunt banii. Altfel, i-ar fi luat pur şi simplu din portbagajul maşinii tale, în timp ce dormeai. Sau te-ar fi oprit undeva între Clanton şi Biloxi şi ţi-ar fi tras un glonţ în ureche.

— Nu ştii ce gândesc ei.

— Ba da. Trebuie să te pui în pielea escrocilor, Ray. În pielea gangsterilor.

— Pentru tine o fi uşor, dar pentru alţii e greu.

— Dacă Gordie şi fraţii lui ar fi ştiut că ai trei milioane în

portbagaj, ţi le-ar fi luat. Simplu ca bună ziua.

Lăsă fotografia şi atacă fulgii.

— Nimic nu-i simplu, zise Ray.

— Ce vrei să faci? Să-mi laşi mie banii?

— Da.

— Nu fi idiot. Sunt trei milioane de dolari pe care nu trebuie să plăteşti impozit.

— Bani inutili, dacă primesc un glonţ în ureche. Am un salariu foarte bun.

— Banii sunt în siguranţă. Ţine-i acolo unde sunt. Acordă-mi niţel timp să-i găsesc pe băieţii ăştia şi vor fi neutralizaţi.

„Neutralizarea” îi tăie toată pofta de mâncare a lui Ray.

— Pune mâna şi mănâncă! se zborşi French, când Ray rămase nemişcat.

— Nu-s făcut pentru aşa ceva. Bani murdari, băieţi răi care-mi sparg apartamentul, urmărindu-mă prin tot sud-estul, telefoane înregistrate, vânători de recompense. Ce dracu' caut aici?

French nu se opri din mestecat. Avea intestinele căptuşite cu bronz.

— Tine-ţi firea, îi spuse, şi banii vor fi ai tăi.

— Nu vreau banii.

— Ba bine că nu.

— Zău că nu-i vreau.

— Atunci, n-ai decât să-i faci cadou lui Forrest.

— Ar fi un dezastru.

— Donează-i. Dă-i Facultăţii tale de Drept. Foloseşte-i într-un fel care te face să te simţi bine.

— N-ar fi mai bine să-i dau lui Gordie, ca să nu mă-mpuşte? French se opri din mâncat şi privi în jur, de parcă l-ar fi pândit cineva.

— Uite care-i treaba, vorbi el cu o octavă mai jos, Gordie a fost văzut aseară în Pascagoula. Suntem pe urmele lui, e bine? Cred că punem mâna pe el în douăzeci şi patru de ore.

— Şi va fi „neutralizat”?

— O să tacă pentru totdeauna.

— Pentru totdeauna?

— Gordie va fi pomenit numai la timpul trecut. Bănii tăi vor fi în siguranţă. Mai rezistă puţin, da?

— Acum aş vrea să plec.

French îşi şterse laptele degresat de pe buza inferioară, iar apoi îşi luă radiotelefonul şi-l anunţă pe Dickie să pregătească şalupa. Peste câteva minute, erau gata de îmbarcare.

— Uită-te la astea, spuse French, întinzându-i un plic de hârtie groasă.

— Ce-i înăuntru?

— Fotografiile fraţilor Priest. În caz că te-ntâlneşti cu ei.

* * *

Ray ignoră plicul până în Hattiesburg, la nouăzeci de minute în nordul Coastei. Opri la o benzinărie pentru a face plinul şi cumpără un sandviş groaznic cu crevete, apoi porni grăbit spre Clanton, unde Harry Rex îl cunoştea pe şerif şi pe toţi poliţiştii.

Gordie avea un rânjet deosebit de ameninţător, care fusese capturat de fotograful poliţiei în 1991. Fraţii lui, Slatt şi Alvin, nu erau cu nimic mai frumoşi. Ray nu-l putea deosebi pe cel mai vârstnic de mezin, deşi asta nu conta prea mult. Cei trei nu semănau defel între ei – aceeaşi mamă, dar, neîndoios, taţi diferiţi.

Puteau să aibă câte un milion de dolari fiecare. Lui nu-i păsa. „Doar lăsaţi-mă naibii-n pace!”

33

Dealurile începeau între Memphis şi Jacksonville, iar Coasta părea la multe fusuri orare depărtare. Adeseori, Ray se întrebase cum era posibil ca un stat atât de mic să fie atât de divers: regiunea Deltei, de-a lungul fluviului, cu bogăţia fermelor ei de orez şi bumbac, dar şi cu sărăcia care continua să-i uimească pe cei veniţi de afară, Coasta, cu amestecul de imigranţi şi relaxare lipsită de grabă tipică New Orleans-ului, şi dealurile, unde majoritatea ţinuturilor erau încă aride şi majoritatea oamenilor continuau să meargă duminica la biserică. O persoană din zona deluroasă n-ar fi putut înţelege niciodată Coasta şi n-ar fi fost acceptată niciodată în Deltă. Ray era pur şi simplu fericit că locuia în Virginia.

Patton French era un vis, îşi repeta el întruna. Un personaj ireal, din altă lume. Un ticălos plin de vanitate, devorat de viu de propriul eu. Un mincinos, un mituitor, un escroc lipsit de orice ruşine.

După aceea, îşi cobora ochii spre scaunul de alături şi zărea chipul sinistru a lui Gordie Priest. O privire într-acolo îl asigura că bruta aceea şi fraţii săi ar fi făcut orice pentru banii pe care Ray continua să-i plimbe prin ţară.

La o oră de Clanton, şi revenit în raza de acoperire, telefonul său celular sună. Era Fog Newton, care părea destul de agitat.

— Unde dracu-ai fost?

— Oricum nu m-ai crede.

— Te-am sunat toată dimineaţa.

— Care-i problema, Fog?

— Am avut un incident pe-aici. Aseară, după ce s-a închis aeroportul, cineva s-a furişat pe pistă şi a pus un dispozitiv incendiar pe aripa lui Bonanza. Bum! Noroc că un paznic din terminalul principal a văzut flacăra şi pompierii au ajuns aici destul de repede.

Ray trase pe dreapta pe autostrada interstatală 55 şi opri motorul. Mormăi ceva în telefon şi Fog continuă:

— Avariile au fost totuşi serioase. Fără îndoială, un act premeditat. M-asculţi?

— Da. Ce avarii?

— Aripa stângă, motorul şi majoritatea fuzelajului, probabil avarii totale, în definirea asigurărilor. Anchetatorul este deja aici, ca şi tipul de la asigurări. Dacă rezervoarele ar fi fost pline, ar fi explodat.

— Ceilalţi proprietari ştiu?

— Da, toţi au fost anunţaţi. În mod firesc, ei sunt primii pe lista suspecţilor. Norocul tău că n-ai fost în oraş. Când te-ntorci?

— În curând.

Se îndreptă spre o bretea de ieşire de pe autostradă şi trase într-o parcare cu pietriş pentru camioane, unde rămase mult timp în căldură şi, din când în când, întoarse ochii spre Gordie. Gaşca Priest acţiona rapid – ieri dimineaţă în Biloxi, aseară în Charlottesville. Unde era acum?

Intră în local, bău o cafea şi ascultă pălăvrăgelile camionagiilor. Ca să schimbe subiectul, sună la Aicorn Village şi se interesă de Forrest. Era în camera lui, dormind buştean, după cum i se spuse. Recunoscu că-l surprindea de fiecare dată cât de mult dormea la dezintoxicare. Se plânsese de mâncare, dar situaţia se îmbunătăţise niţel. Fie asta, fie începuse să-i placă mâncarea. Întrebă cât timp mai putea să rămână, aidoma unui puşti care se distrează în Disney World.

Ray zise că nu ştia sigur. Banii care păreau cândva fără de sfârşit se găseau acum în pericol.

— Nu mă externa, frăţioare, îl imploră el. Vreau să stau la dezintoxicare pentru tot restul vieţii.

La Maple Run, fraţii Atkins terminaseră acoperişul fără incidente. Locul era pustiu, când sosi Ray. Îl sună imediat pe Harry Rex.

— Vino să bem o bere pe terasă, diseară îi propuse el. Harry Rex nu refuza niciodată o astfel de invitaţie.

* * *

Imediat lângă trotuar, chiar în faţa casei, se găsea un petic neted de iarbă deasă şi, după o deliberare atentă, Ray decise că era un loc bun ca să spele maşina. Trase Audiul acolo, cu botul spre stradă şi portbagajul la numai un pas de terasă. Găsi în beci o căldare veche de tablă, iar în hambarul din spate dădu peste un furtun crăpat pe alocuri. Desculţ şi fără cămaşă pe el, aruncă apă pe decapotabil, frecându-l vreo două ore în soarele fierbinte al amiezii. După aceea, îl lustrui timp de încă o oră. Pe la 17, deschise o sticlă de bere rece şi se aşeză pe trepte, admirându-şi munca.

Sună la numărul privat de telefon pe care i-l dăduse Patton French, dar, desigur, marele om era prea ocupat. Ray dorea să-i mulţumească pentru ospitalitate, însă de fapt voia să afle dacă înregistraseră vreun progres în depistarea bandei Priest. N-ar fi pus niciodată întrebarea în mod direct, totuşi un fanfaron ca French l-ar fi anunţat încântat, dacă ar fi avut o asemenea veste.

Probabil că şi uitase totul. De fapt, nu-i păsa dacă fraţii Priest puneau sau nu mâna pe Ray, sau pe oricare altul. El trebuia să câştige o jumătate de miliard prin daune în bloc, iar asta îi consuma toată energia. Dacă l-ai fi pus sub acuzare pe unul ca French pentru mită sau instigare la crimă prin fixarea de recompense pe capul unor oameni, ar fi angajat cincizeci de avocaţi ca să-l scape şi i-ar fi cumpărat pe toţi grefierii, judecătorii, procurorii şi juraţii.

Îl sună pe Corey Crawford şi află că proprietarul reparase din nou uşile. Poliţia promisese să acorde o atenţie specială locului timp de câteva zile, până la întoarcerea sa.

Duba trase pe alee puţin după ora 18. O figură surâzătoare sări dinăuntru cu un plic subţire, pe care Ray îl studie mult timp după ce-i fusese livrat. Certificatul pentru transport par avion era un formular de la Facultatea de Drept a Universităţii Virginia, pe care fusese completată de mână adresa domnului Ray Atlee, Maple

Run, 816 Fourth Street, Clanton, MS. Data era 2 iunie, cu o zi în urmă. Totul era foarte dubios.

Nu dăduse adresa din Clanton nimănui de la facultate. Nimic din ce s-ar fi întâmplat acolo n-ar fi fost atât de urgent încât să necesite un regim de expediţie par avion. În plus, nu-i venea în minte absolut niciun motiv pentru care facultatea să-i fi trimis ceva, orice. Deschise o altă sticlă de bere şi reveni pe treptele din faţă, unde luă plicul şi-l deschise.

Plicul era simplu şi alb; pe exterior fusese scris de mână „Ray”. Înăuntru se găsea altă fotografie color, de acum familiară, din Chaney's Self-Storage, de data aceasta incinta 18R. În partea de jos a fotografiei, cu un font scrântit şi greşeli ortografice, fusese tipărit un mesaj: „Nu-ţi trebe un avion. Nu mai cheltuii bani.”

Tipii erau foarte, foarte buni. Fusese destul de dificil să descopere cele trei incinte de la Chaney's şi să le fotografieze. Fusese îndrăzneţ şi de asemenea stupid să incendieze Bonanza. În mod straniu însă, în clipa aceea Ray se simţea cel mai impresionat de capacitatea lor de a fura un certificat pentru livrare par avion de la contabilitatea Facultăţii de Drept.

După un moment prelungit de şoc, îşi dădu seama de ceva care ar fi trebuit să fie imediat evident. Deoarece găsiseră 18R, ştiau că banii nu erau acolo. Nu erau nici în „Chaney's”, nici în apartamentul lui. Îl urmăriseră din Virginia în Clanton, şi dacă s-ar fi oprit undeva pe drum ca să ascundă banii, ei ar fi ştiut-o. Probabil că, în vremea cât fusese pe Coastă, scotociseră iarăşi prin Maple Run.

Plasa lor se strângea cu fiecare oră. Toate indiciile se legau, toate punctele disparate erau unite prin linii. Banii trebuiau să fie la el, iar el şi Ray nu avea unde să fugă.

Ca profesor universitar, avea un salariu foarte confortabil, cu destule beneficii. Nu ducea o viaţă scumpă şi, stând acolo pe terasă, desculţ şi fără cămaşă, sorbind o bere în umiditatea începutului de seară a unei lungi şi caniculare zile de iunie, Ray decise că prefera să continue genul acela de viaţă. Violenţa era pentru cei ca Gordie

Priest şi vânătorii de recompense angajaţi de Patton French, nu pentru el.

Banii erau oricum murdari.

— De ce ai parcat în curtea din faţă? mormăi Harry Rex, suind greoi pe trepte.

— Am spălat Audi-ul şi l-am lăsat acolo, răspunse Ray. Făcuse duş şi purta un tricou şi şort.

— Ţăranul tot ţăran. Dă şi mie o bere.

Harry Rex se duelase toată ziua în tribunal, un caz urât de divorţ, în care problemele vitale fuseseră care dintre soţi se drogase mai mult cu zece ani în urmă şi care se culcase cu mai mulţi parteneri. Miza o constituia custodia copiilor şi niciunul dintre părinţi nu prezenta garanţii.

— Sunt prea bătrân pentru chestii de-astea, declară el mort de epuizare.

La a doua sticlă de bere începu să moţăie.

De douăzeci şi cinci de ani, Harry Rex controla divorţurile din ţinutul Ford. Frecvent, partenerii care voiau să divorţeze se întreceau care să pună primul mâna pe el. Un fermier din Karraway îi plătea un onorariu permanent, ca să fie disponibil la următorul divorţ. Era un individ foarte inteligent, dar putea în acelaşi timp să fie răutăcios şi ticălos. Caracteristicile respective se dovedeau foarte atractive în tensiunea războiului dintre soţi.

În acelaşi timp, oboseala începea să-şi arate colţii. Ca toţi avocaţii din oraşele mici, Harry Rex tânjea după lozul cel mare. Cazul cu compensaţii imense şi un onorariu condiţionat de patruzeci la sută, după care s-ar fi putut retrage.

Cu o seară în urmă, Ray degustase vinuri scumpe pe un iaht de douăzeci de milioane de dolari construit de un prinţ saudit şi deţinut de un membru al baroului din Mississippi, care plănuia scheme de un miliard de dolari împotriva unor companii multinaţionale. Acum bea bere Bud într-un leagăn ruginit, alături de un alt membru al baroului din Mississippi care-şi petrecuse ziua luând decizii în materie de creşterea minorilor şi pensie alimentară.

— Azi-dimineaţă, zise Harry Rex, agentul imobiliar a avut un cumpărător potenţial. M-a sunat în timpul prânzului şi m-a trezit din somn.

— Cine-i interesat?

— Îi mai ţii minte pe fraţii Kapshaw, de lângă Rail Springs?

— Nu.

— Nişte băieţi buni. Acum zece, poate chiar doisprezece ani, au început să fabrice scaune într-un hambar vechi. Treaba a mers bine şi şi-au vândut afacerea unei firme mari producătoare de mobilă din cele două Caroline. Fiecare a luat câte un milion de dolari. Junkie şi nevastă-sa îşi caută acum locuinţă.

— Junkie Kapshaw?

— Da, însă îşi mănâncă de sub unghii de zgârcit ce este şi n-o să plătească 400000 pentru locul ăsta.

— Nu-l pot învinui.

— Nevastă-sa e dusă cu sorcova şi-şi doreşte o casă veche. Agentul imobiliar e sigur c-o să-i facă o ofertă, dar nu va fi mare lucru, probabil în jur de 175 000.

Harry Rex căscă.

Schimbară subiectul, discutând despre Forrest, iar apoi rămaseră tăcuţi.

— Cred c-ar fi timpul s-o şterg.

După trei beri, Harry Rex se pregătea de plecare.

— Când te-ntorci în Virginia? întrebă el, ridicându-se cu greu şi întinzându-şi spinarea.

— Poate mâine.

— Sună-mă, căscă el din nou şi coborî treptele.

Ray îi privi luminile maşinii dispărând pe stradă şi rămase iarăşi brusc şi complet singur. Primul zgomot fu un foşnet în gardul viu care-l despărţea de vecini, poate vreun câine bătrân, sau o pisică pornită în aventuri nocturne, dar, indiferent cât de nevinovat ar fi fost, îl sperie pe Ray, care se grăbi să intre în casă.

34

Atacul începu la puţin după ora 2, în momentul cel mai întunecat al nopţii, când somnul este cel mai profund şi reacţiile cel mai lente. Ray era mort pentru restul lumii, deşi lumea apăsa greu pe mintea lui obosită. Stătea întins pe un pat improvizat dintr-o saltea în hol, având alături pistolul şi cei trei saci de gunoi plini cu bani.

Totul începu cu o cărămidă azvârlită prin fereastră, **o** bubuitură care zgâlţâi casa veche şi revărsă cioburi de sticlă şi sfărâmături peste masa din sufragerie şi peste podelele recent lustruite. Fusese o aruncare bine plasată din partea cuiva pus pe treabă, care probabil că mai acţionase în felul acela. Ray se târî, trezindu-se, aidoma unui motan bătut, şi fu norocos că nu se împuşcă singur, atunci când bâjbâi după armă. Menţinându-se aplecat, traversă iute holul, apăsă pe un comutator pentru lumină şi zări cărămida, zăcând ameninţător lângă perete, în apropierea vitrinei cu porţelanuri.

Folosindu-se de o pătură, îndepărtă sfărâmâturile şi ridică grijuliu cărămida, roşie şi nouă, cu muchii ascuţite. O hârtie fusese prinsă pe ea cu două elastice groase. Ray le desfăcu, în timp ce examina fereastra spartă. Mâinile îi tremurau în aşa hal, încât nu putu să citească biletul. Înghiţi un nod, se strădui să inspire adânc şi să se concentreze asupra avertismentului scris de mână.

Mesajul era simplu: „Pune banii la loc unde i-ai găsit şi pleacă imediat din casă”.

Îi sângera o mână; se zgâriase într-un ciob. Era braţul cu care folosea arma, dacă se putea face o asemenea afirmaţie, şi în teroarea momentului se întrebă în ce fel s-ar fi putut proteja. Se ghemui în umbrele sufrageriei, silindu-se să respire şi să gândească limpede.

Telefonul sună brusc, determinându-l să tresară iarăşi de spaimă. Un al doilea ţârâit şi Ray se împletici în bucătărie, unde lumina slabă de deasupra plitei îl ajută să

găsească receptorul.

— Alo! se răsti el.

— Pune banii la loc şi părăseşte casa, rosti un glas calm, dar rigid, pe care nu-l mai auzise niciodată, şi, în ameţeala de moment, i se păru că avea o urmă de accent de pe Coastă. Acum! înainte să păţeşti ceva.

Dori să strige „Nu!”, sau „Termină!”, sau „Cine eşti?”, dar indecizia îl făcu să ezite şi auzi tonul în receptor. Se aşeză pe podea şi, cu spatele lipit de frigider, trecu rapid în revistă puţinele opţiuni de care dispunea.

Ar fi putut chema poliţia – să ia banii şi să-i ascundă, să înghesuie sacii sub un pat, să mute salteaua, să pitească biletul, dar nu şi cărămida, pentru ca să pară că nişte delincvenţi vandalizaseră o casă veche ca să se distreze. Poliţistul ar fi dat ocol locuinţei cu o lanternă, ar fi zăbovit o oră sau două, dar la un moment dat tot ar fi plecat.

Fraţii Priest nu abandonau. Se lipiseră pur şi simplu de el. Poate că se ascundeau pentru moment, dar nu plecau. În plus, erau mult mai agili decât patrula nocturnă din Clanton. Şi mult mai ingenioşi.

L-ar fi putut suna pe Harry Rex – să-l trezească, să-i spună că era ceva urgent, să-l facă să vină la Maple Run şi să-i povestească totul. Ray simţea cu adevărat nevoia unei urechi care să-l asculte. De câte ori intenţionase să-i destăinuie totul lui Harry Rex? Ar **fi** putut să împartă banii, să-i includă în masa succesorală, sau să meargă la Tunica şi să joace zaruri un an.

Totuşi, de ce să-l fi pus şi pe el în pericol? Trei milioane erau destul ca să atragă nu numai o crimă.

Ray avea un pistol. De ce nu se putea apăra singur? Îi putea păcăli pe atacatori. Când intrau pe uşă, putea să deschidă focul. Zgomotele ar fi alertat vecinii şi întregul oraş s-ar fi strâns acolo.

Pe de altă parte, ar fi fost suficient doar un glonţ, unul bine ţintit, un proiectil micuţ şi ascuţit pe care nu l-ar fi zărit şi probabil pe care l-ar fi simţit doar o clipă sau două. În plus, era depăşit numeric de nişte indivizi care trăseseră în viaţa lor mult mai multe gloanţe decât profesorul Ray

Atlee. Acesta decisese deja că nu dorea să moară. Viaţa în locurile natale era prea frumoasă.

Tocmai când bătăile inimii şi ale pulsului începuseră să se rărească, o altă cărămidă sparse ferestruica de deasupra chiuvetei din bucătărie. Ray tresări şi scoase un strigăt, scăpă pistolul, iar apoi îl lovi cu piciorul, când se grăbi spre hol. Deplasându-se în patru labe, târî cei trei saci cu bani în cabinetul Judecătorului. Trase canapeaua, îndepărtând-o de rafturile cu cărţi, şi pomi să îndese teancurile de bancnote înapoi în comoda în care descoperise blestemata de avere. Asuda, blestema şi se aştepta la o altă cărămidă, sau poate la primele focuri de armă. După ce vârî totul înapoi în ascunzătoare, ridică arma de pe jos şi descuie uşa din faţă. Se repezi la maşină, pomi motorul, demară, săpând făgaşe cu roţile prin peluza din faţă, şi fugi de acolo.

Nu păţise nimic şi deocamdată aceasta era unica lui grijă.

* * *

La nord de Clanton, terenul cobora spre Lacul Chatoula şi şoseaua era dreaptă şi netedă cam trei kilometri. Cunoscut simplu drept „Lunca”, fusese de multă timp locul favorit al alergătorilor de curse auto nocturne, al beţivilor, al golanilor şi, în general, al scandalagiilor. Până în momentul acela, episodul în care Ray se apropiase cel mai mult de moarte se petrecuse în liceu, când se pomenise pe bancheta din spate a unui Pontiac Firebird ticsit, condus de Bobby Lee West, care era beat turtă şi concura cu un Camaro condus de un şofer şi mai criţă, Doug Terring, ambele maşini gonind cu 160 km/h prin Luncă. Ray părăsise pentru totdeauna genul acela de distracţii, dar Bobby Lee murise după un an, când Firebirdul lui părăsise şoseaua şi intrase într-un copac.

Când ajunse la întinderea netedă a Luncii, Ray calcă acceleraţia TT-ului şi nu mai ridică talpa. Era 2.30 noaptea, cu siguranţă că toată lumea dormea tun.

Elmer Conway adormise într-adevăr, dar un ţintar ghiftuit îl ciupise de frunte şi-l trezise. Zări faruri, un automobil care se apropia cu rapiditate şi activă radarul. Avu nevoie de aproape şapte kilometri, ca să tragă pe dreapta maşinuţa străină şi deja era furios.

Ray comise greşeala să deschidă portiera şi să coboare, iar Elmer nu dorise asta.

— Nu mişca, nenorocitule! urlă el peste ţeava pistolului, care, după cum observă iute Ray, îi ţintea fruntea.

— Uşurel, uşurel, ridică el mâinile în semn de predare necondiţionată.

— Îndepărtează-te de maşină, mârâi Elmer cu arma îndreptată spre un punct de pe nas.

— Nicio problemă, domnule, uşurel, încuviinţă Ray, deplasându-se precaut în lateral.

— Cum te numeşti?

— Ray Atlee, fiul judecătorului Atlee. Poţi, te rog, să laşi arma jos?

Elmer coborî pistolul câţiva centimetri, suficient ca o salvă să-l lovească pe Ray în abdomen, nu în cap.

— Ai numere de înmatriculare din Virginia, observă el.

— Locuiesc în Virginia.

— Într-acolo mergeai?

— Da, domnule.

— De ce te grăbeai?

— Nu ştiu, pur şi simplu.

— Te-am înregistrat cu 157 km/h.

— Îmi pare foarte rău.

— Rău, pe naiba. Asta-i conducere imprudentă.

Elmer se apropie un pas. Ray uitase de tăietura de pe mână şi nu avea habar de o alta, la genunchi. Elmer scoase o lanternă şi-l cercetă din cap până-n picioare de la trei metri depărtare.

— De ce sângerezi?

Era o întrebare foarte bună şi, în clipa aceea, stând în mijlocul şoselei întunecate cu lanterna vârâtă în ochi, Ray nu se putu gândi la niciun răspuns corespunzător. Adevărul ar **fi** durat o oră şi s-ar fi adresat unor urechi

neîncrezătoare. **O** minciună ar **fi** înrăutăţit şi mai mult lucrurile.

— Nu ştiu, murmură el.

— Ce-i în maşină? întrebă Elmer.

— Nimic.

— Vezi să nu.

Îi puse cătuşele lui Ray şi-l vârî pe bancheta din spate a maşinii sale de patrulare prin ţinutul Ford, un Impala brun cu aripile prăfuite, fără capace la roţi şi o mulţime de antene montate pe bara amortizoare din spate. Ray îl privi, dând ocol TT-ului şi uitându-se înăuntru. După ce termină cu inspecţia, Elmer sui pe locul şoferului şi întrebă fără să se întoarcă:

— La ce-ţi trebuie arma?

Ray încercase să strecoare pistolul sub scaunul de lângă el, dar, în mod evident, rămăsese vizibil.

— Pentru protecţie.

— Ai permis?

— Nu.

Elmer sună la dispecerat şi făcu un raport lung. Asupra incidentului.

— Îl aduc, încheie el, de parcă tocmai pusese mâna pe unul dintre cei mai căutaţi zece criminali.

— Ce se-ntâmplă cu maşina mea? se interesă Ray, când porniră.

— O să trimit să ţi-o remorcheze.

Elmer aprinse girofarul cu lumini roşu-albastre şi acceleră până la 130 km/h.

— Pot să-mi sun avocatul? întrebă Ray.

— Nu.

— Ce naiba, a fost doar o infracţiune de circulaţie. Avocatul poate să mă aştepte la închisoare, să depună cauţiunea şi într-o oră am plecat.

— Cine-i avocatul tău?

— Harry Rex Vonner.

Elmer mârâi şi ceafa i se încorda.

— Nenorocitul m-a curăţat la divorţ. Ray se lăsă pe spate şi închise ochii.

* * *

Pe când Elmer îl împingea pe trotuar, Ray îşi aminti că văzuse de două ori interiorul închisorii din ţinutul Ford. În ambele daţi, adusese documente pentru nişte taţi escroci, care nu mai plătiseră de ani de zile pensia alimentară, iar judecătorul Atlee decisese închiderea lor. Haney Moak, paznicul uşor retardat într-o uniformă cu câteva numere prea mare, se afla tot acolo, la biroul din faţă, citind reviste cu povestiri poliţiste. El îndeplinea şi rolul de dispecer pentru tura de noapte, aşa că ştia despre delictele lui Ray.

— Băiatu' lu' judecătoru' Atlee, da? rânji el strâmb. Ţinea capul lăsat pieziş spre un umăr şi ochii nu-i erau egali; ori de câte ori vorbea, era un chin să menţii contactul vizual.

— Da, domnule, încuviinţă Ray politicos, căutând să-şi facă prieteni.

— A£fost un om de treabă, zise Haney şi trecu în spatele lui, descuindu-i cătuşele.

Ray îşi frecă încheieturile şi se uită spre poliţistul Conway, care era ocupat cu completarea de formulare, cu o ţinută foarte oficială şi băţoasă.

— Conducere imprudentă şi port ilegal de armă.

— Doar nu-l închizi? i se adresă Haney lui Elmer de-a dreptul grosolan, de parcă el ar fi preluat cazul.

— Ba bine că nu, se răsti Elmer şi situaţia se tensiona imediat.

— Pot să-i telefonez lui Harry Rex Vonner? îl rugă Ray.

Haney arătă din cap spre un telefon fixat în perete, ca şi cum nu i-ar fi păsat câtuşi de puţin. Îl fulgeră din priviri pe Elmer. Era evident că relaţiile dintre cei doi aveau o istorie zbuciumată.

— Închisoarea-i plină, zise Haney.

— Aşa spui de fiecare dată.

Ray tastă iute numărul de acasă al lui Harry Rex. Era trecut de ora 3 şi ştia că deranjul nu avea să fie apreciat. Actuala doamnă Vonner răspunse după al treilea ţârâit.

Ray îşi ceru scuze şi ceru cu Harry Rex.

— Nu-i aici, răspunse ea.

„Nu se poate să fi părăsit oraşul, îşi zise Ray. Acum şase ore, stătea pe terasă cu mine.”

— Mi-aţi putea spune unde este?

Pe fundal, Haney şi Elmer răcneau practic unul la celălalt.

— La reşedinţa Atlee, răspunse încet femeia.

— Nu, a plecat de acolo acum câteva ore. Am fost cu el.

— Tocmai a primit un telefon. Casa a luat foc.

Cu Haney în compartimentul din spate, zburară în jurul pieţei, cu girofarul şi sirena activate. Incendiul se putea zări de la două intersecţii depărtare.

— Păzeşte-ne, Doamne, vorbi Haney din spate.

Puţine evenimente aţâţau Clantonul mai mult decât un incendiu de proporţii. Zeci de voluntari se agitau de colo-colo şi toţi păreau că urlă din răsputeri. Vecinii se adunaseră pe trotuarul de vizavi.

Flăcările răzbătuseră deja prin acoperiş. Păşind peste un furtun, pe peluza din faţă, Ray simţi mirosul inconfundabil de benzină.

35

Cuibuşorul de nebunii nu era chiar aşa rău pentru un pui de somn. Era o cameră lungă şi îngustă, plină de praf şi pânze de păianjeni, cu un singur bec atârnând din mijlocul tavanului boltit. Tocul unicei ferestre fusese vopsit cândva în secolul trecut şi prin geam se vedea piaţa. Patul era o vechitură din fier, fără cearşafuri sau pături, dar Ray încercă să nu se gândească la Harry Rex şi la ghinioanele sale petrecute chiar pe salteaua aceea. Preferă să se gândească la casa veche de la Maple Run şi la modul glorios în care intrase în istorie. Până se prăbuşise acoperişul, jumătate din Clanton se strânsese acolo. Ray stătuse singur, pe una dintre ramurile joase ale unui sicomor de peste drum, ascuns de toţi, străduindu-se în van să invoce amintiri dragi dintr-o copilărie minunată, care pur şi simplu nu existase. Când flăcările ţâşniseră prin toate ferestrele, nu se gândise la banii din cabinetul Judecătorului sau la masa mamei din sufragerie, ci doar la bătrânul general Forrest privind aspru, cu ochii lui pătrunzători.

Trei ore de somn şi se deşteptă pe la 8. Temperatura creştea rapid în vizuina imoralităţii şi se auzeau nişte paşi grei, care se apropiau de el.

Harry Rex deschise larg uşa şi aprinse lumina.

— Deşteptarea, criminalule, mârâi el. Eşti aşteptat la închisoare.

Ray coborî picioarele din pat.

— Evadarea mea a fost directă şi banală.

Îi pierduse pe Elmer şi pe Haney în mulţime, după care plecase pur şi simplu cu Harry Rex.

— Le-ai spus că-ţi pot percheziţiona maşina?

— Da.

— Ai făcut o tâmpenie. Ce fel de avocat eşti?

Luă un scaun pliant din lemn de lingă perete şi se aşeză lângâ pat.

— N-aveam nimic de ascuns.

— Eşti idiot, ştii asta? Ţi-au scotocit maşina şi n-au găsit nimic.

— Era de aşteptat.

— Nici haine, nici bagaje, nici periuţa de dinţi, absolut nicio dovadă că părăseai pur şi simplu oraşul ca să te duci acasă, conform versiunii tale oficiale.

— N-am dat eu foc la casă, Harry Rex.

— Dar eşti un suspect excelent. Fugi în timpul nopţii, fără haine, fără nimic, gonind de parcă ai fi scăpat din ghearele morţii. Baba Larrimore care locuieşte ceva mai încolo pe stradă te-a văzut dispărând în goana mare cu maşinuţa, pentru ca după zece minute să apară pompierii. Ai fost prins de cel mai idiot poliţist din stat, având 157 km/h şi îndepărtându-te cât mai rapid de locul ăsta. Ce-ai de spus în apărarea ta?

— N-am dat eu foc la casă.

— De ce ai plecat la 2:30 noaptea?

— Cineva a aruncat o cărămidă prin fereastra sufrageriei şi m-am speriat.

— Aveai o armă.

— Nu voiam s-o folosesc. Prefer să fug decât să trag în cineva.

— Ai stat prea mult în Nord.

— Nu locuiesc în Nord.

— Cum te-ai tăiat în halul ăsta?

— Cărămida a spart geamul şi m-am tăiat când m-am dus să văd despre ce-i vorba.

— De ce n-ai chemat poliţia?

— Am intrat în panică. Voiam s-ajung acasă, aşa că am plecat.

— Şi după zece minute cineva toarnă benzină peste tot şi-aruncă un chibrit.

— Nu ştiu ce-a făcut.

— Eu unul te-aş pune sub acuzare.

— Nu poţi, eşti avocatul meu.

— Nu, sunt avocatul care se ocupă de o succesiune care, apropo, tocmai şi-a pierdut unicul activ.

— Există o asigurare împotriva incendiilor.

— Da, însă n-o poţi încasa.

— De ce?

— Dacă vei solicita despăgubirea, vei fi anchetat pentru incendiere premeditată. Eu te cred dacă zici că n-ai făcut-o tu, dar nu sunt sigur în privinţa celorlalţi. Dacă vrei să încasezi asigurarea, tipii îţi vor sări la gât.

— N-am dat eu foc la casă.

— Perfect, atunci cine a făcut-o?

— Cel care a aruncat cărămida.

— Şi cine ar putea fi persoana respectivă?

— Habar n-am. Poate cineva care a pierdut un caz de divorţ.

— Superb. Şi aşteaptă nouă ani ca să se răzbune pe Judecător, care, nu uita, a murit. N-o să fiu în sala de judecată când le vei declara asta juraţilor.

— Nu ştiu, Harry Rex. Îţi jur că n-am făcut-o eu. Dă-o naibii de asigurare.

— Nu-i aşa simplu. Doar jumătate din banii de asigurare îţi aparţin, restul sunt ai lui Forrest. El îi poate revendica.

Ray inspiră adânc şi-şi frecă bărbia ţepoasă.

— Poţi să m-ajuţi aici?

— Şeriful este la parter cu unul dintre anchetatori. Îţi vor pune nişte întrebări. Răspunde încet, spune adevărul… bla-bla-bla. Voi fi acolo, aşa că nu te pripi.

— Este aici?

— În camera mea de studiu. I-am cerut să vină, ca să putem rezolva treaba acum. Cred că trebuie să părăseşti oraşul, zău aşa.

— Asta şi încercam să fac.

— Acuzaţiile de conducere imprudentă şi port ilegal de armă vor fi amânate pentru câteva luni. Lasă-mi timp să organizez rolul. În clipa de faţă, ai probleme mai mari.

— N-am dat eu foc la casă, Harry Rex.

— Bineînţeles că nu.

Ieşiră din cameră şi porniră să coboare treptele şubrede spre etajul întâi.

— Cine-i şeriful? întrebă Ray peste umăr.

— Un tip pe nume Sawyer.
— E bun.
— Nu contează.
— Sunteţi apropiaţi?
— L-am divorţat pe fiu-său.

Camera de studiu era o harababură de volume juridice groase, azvârlite pe rafturi, pe credenţe şi pe masa lungă pro-priu-zisă. Lăsa impresia că Harry Rex petrecea ore întregi documentându-se meticulos. Adevărul era altul.

Sawyer nu era deloc politicos şi nici ajutorul lui, Sandroni, un italian micuţ şi agitat. Italienii erau rari în nord-estul statului Mississippi şi, cu ocazia prezentărilor scurte, Ray detecta accentul specific Deltei. Cei doi degajau un aer profesionist – Sandroni lua notiţe, iar Sawyer sorbea cafea aburindă dintr-un pahar de hârtie cerată şi privea orice mişcare a lui Ray.

Pompierii fuseseră chemaţi de doamna Larrimore la ora 2.34, aproximativ la zece-cincisprezece minute după ce văzuse maşina lui Ray plecând în trombă de pe Fourth Street. La 2.36, Elmer Conway anunţase prin staţie că urmărea un idiot care gonea cu 160 km/h prin Luncă. Deoarece era deja stabilit că Ray depăşise viteza legală, Sandroni petrecu mult timp detaliind traseul, vitezele estimate, luminile semafoarelor, orice amănunt care l-ar fi putut încetini la ora aceea din noapte.

După ce fu determinată ruta pe care o urmase, Sandroni sună prin staţie un poliţist care se afla în faţa casei arse de la Maple Run şi-i ceru să parcurgă exact acelaşi drum, cu exact aceleaşi viteze estimate, şi să se oprească în Luncă, unde Elmer aştepta din nou.

Peste douăsprezece minute, poliţistul sună şi anunţă că ajunsese la Elmer.

— Prin urmare, îşi începu Sandroni recapitularea, în mai puţin de douăsprezece minute, cineva – şi presupunem că acest cineva nu se afla deja în casă, aşa este, domnule Atlee? — A intrat cu o cantitate mare de benzină şi a stropit locul peste tot – atât de mult, încât căpitanul de pompieri a zis că n-a simţit în viaţa lui un miros aşa

puternic de benzină –, a aruncat după aceea un chibrit sau două – deoarece căpitanul de pompieri a fost aproape sigur că incendiul a avut mai multe focare –, iar pe urmă a fugit în noapte. Aşa este, domnule Atlee?

— Nu ştiu cum a procedat incendiatorul, zise Ray.

— Dar timpii sunt corecţi?

— Dacă aşa spuneţi dumneavoastră…

— Aşa spun eu.

— Mai departe, mârâi Harry Rex de la celălalt capăt al mesei. Următorul pe listă era motivul. Casa, cu tot cu bunurile din interior, era asigurată pentru 380000 de dolari. Conform agentului imobiliar, care fusese consultat, se primise deja o ofertă de cumpărare de 175000 de dolari.

— O diferenţă frumuşică, nu-i aşa, domnule Atlee? întrebă Sandroni.

— Aşa-i.

— V-aţi anunţat compania de asigurare?

— Nu, m-am gândit să aştept începerea programului, răspunse Ray. Poate nu vă vine să credeţi, dar unii nu lucrează sâmbăta.

— Ce naiba, maşina pompierilor nici n-a plecat încă de acolo, adăugă salutar Harry Rex. Avem la dispoziţie şase luni pentru completarea cererii de despăgubire.

Sandroni se îmbujora la faţă, dar se abţinu de la orice comentariu. Trecând mai departe, îşi examina notiţele şi spuse:

— Să discutăm despre alţi suspecţi.

Lui Ray nu-i plăcu folosirea cuvântului „alţi”. Relată episodul azvârlirii cărămizii prin fereastră, chiar dacă nu integral. Aminti apoi de telefonul care-l avertizase să plece imediat.

— Puteţi să verificaţi apelurile telefonice, îi provocă el.

Ca supliment, pomeni şi de aventura anterioară în care un dement zgâlţâise ferestrele în noaptea morţii Judecătorului.

— Cred că ajunge pentru toţi, anunţă Harry Rex după treizeci de minute.

Altfel spus, „clientul meu nu va mai răspunde la alte întrebări”.

— Când părăsiţi oraşul? se interesă Sawyer.

— Încerc s-o fac de şase ore, replică Ray.

— Cât mai repede, zise Harry Rex.

— S-ar putea să mai avem unele întrebări.

— Mă voi întoarce de câte ori va fi nevoie de mine. Harry Rex îi conduse la ieşirea din clădire, iar când reveni în camera de documentare spuse:

— Cred că eşti un mincinos nenorocit.

36

Maşina veche de pompieri plecase, aceeaşi pe care Ray şi amicii săi o urmăreau când erau adolescenţi şi se plictiseau în nopţile de vară. Un singur voluntar, purtând un tricou murdar, rula furtunurile. Strada arăta jalnic, plină de noroi peste tot.

Până la mijlocul dimineţii, Maple Run fu părăsită. Coşul din partea dreaptă rămăsese în picioare, precum şi o porţiune de perete înnegrit alături de el. Restul se prăbuşise într-un morman de ruine. Ray şi Harry Rex ocoliră rămăşiţele şi pătrunseră în curtea din spate, unde un şir de nuci bătrâni proteja limita proprietăţii. Se aşezară la umbră în scaune metalice de grădină, pe care Ray le vopsise cândva în roşu, şi mâncară *tamale.*

— N-am dat eu foc la casă, spuse în cele din urmă Ray.

— Ştii cine-a făcut-o?

— Am un suspect.

— Atunci, spune-mi, fir-ar al naibii!

— Se numeşte Gordie Priest.

— Cine-i ăsta?

— E o poveste lungă.

Ray începu cu Judecătorul zăcând mort pe canapea şi cu descoperirea accidentală a banilor… sau, de fapt, nu fusese un accident? Oferi cât mai multe detalii îşi putea reaminti şi ridică toate întrebările care-l obsedaseră săptămâni la rând. Amândoi se opriseră din mâncat. Priveau mormanul care încă fumega, dar erau prea absorbiţi ca să-l vadă cu adevărat. Harry Rex era uluit de poveste, iar Ray se simţea uşurat s-o relateze. De la Clanton la Charlottesville şi înapoi. De la cazinourile din Tunica la cele din Atlantic City şi înapoi la Tunica. Coasta şi Patton French, aflat în căutarea miliardului său de dolari, totul fiind declanşat de judecătorul Reuben Atlee, umil servitor al legii.

Nu ascunse nimic şi se strădui să-şi amintească totul.

Spargerea apartamentului său din Charlottesville – exclusiv pentru intimidare, aşa cum îşi spusese. Cumpărarea neinspirată a unei cote părţi din Bonanza. Vorbi mereu şi mereu, fără ca Harry Rex să scoată un cuvânt.

Când termină, nu mai avea chef de mâncare şi transpira. Harry Rex avea de pus un milion de întrebări, dar începu cu:

— De ce ar fi incendiat casa?

— Probabil ca să-şi ascundă urmele… nu ştiu.

— Individul ăsta n-a lăsat niciun fel de urme.

— Poate că a fost actul final de intimidare.

Reflectară în tăcere asupra problemei. Harry Rex termină o *tamala* şi zise:

— Trebuia să-mi fi spus.

— Am dorit să păstrez banii, mă-nţelegi? Aveam trei milioane de dolari bani gheaţă în mâini şi era o senzaţie extraordinară, întrecea cu mult orgasmul, întrecea orice simţisem vreodată. Trei milioane de dolari, Harry Rex, şi toţi erau ai mei. Eram bogat. Eram lacom. Eram corupt. Nu voiam ca tu, Forrest, statul sau altcineva din lumea asta să ştie că aveam banii.

— Ce intenţionai să faci cu ei?

— Să-i strecor în bănci – o duzină de bănci – câte 9 000 o dată, fără acte care să atragă atenţia Fiscului, să-i las să se adune timp de optsprezece luni şi apoi să-i investesc cu un expert. Am patruzeci şi trei de ani, în doi ani banii ar fi fost spălaţi şi puşi la treabă. S-ar fi dublat la fiecare cinci ani. La cincizeci de ani, aş fi avut şase milioane. La cincizeci şi cinci, douăsprezece. La şaizeci de ani, aş fi avut douăzeci şi patru de milioane de dolari. Planificasem totul. Parcă vedeam viitorul.

— Nu trebuie să te învinovăţeşti. A fost normal ceea ce ai făcut.

— Nu mi se pare chiar normal.

— Eşti un escroc jalnic.

— Mă simţeam jalnic şi începusem deja să mă schimb. Mă vedeam deja într-un avion, într-o maşină sport mai

dichisită, într-o locuinţă mai elegantă. În Charlottesville sunt destui cu bani mulţi şi mă gândeam să epatez. Să devin membru al unor cluburi selecte, să merg la vânătoare de vulpi.

— La vânătoare de vulpi?

— Îhî.

— Cu pantalonii ăia caraghioşi şi pălăriuţă?

— Să sari peste garduri călare pe un armăsar năbădăios, urmărind o haită de copoi care gonesc după o vulpe de cincisprezece kilograme pe care n-o s-o vezi niciodată.

— De ce ţi-ar fi plăcut să faci asta?

— Altora de ce le place?

— Eu m-aş limita la vânatul păsărilor.

— Oricum, erau o povară, literalmente. Ce naiba, am târât banii ăştia după mine săptămâni întregi.

— Puteai să fi lăsat o parte în cabinetul meu. Ray termină o *tamala* şi sorbi din cola.

— Mă crezi tâmpit?

— Nu, te cred norocos. Individul ăla nu se juca.

— De fiecare dată când închid ochii, pot să văd un glonţ îndreptându-se spre fruntea mea.

— Uite care-i treaba, Ray, n-ai făcut nimic ilegal. Judecătorul n-a dorit ca banii să fie incluşi în masa succesorală. Tu i-ai luat fiindcă ai considerat că-i protejai şi în acelaşi timp îi apărai reputaţia. Un dement îi dorea mai mult decât tine. Privind retrospectiv, zi mersi că ai scăpat fără nicio zgârietură. Uită tot episodul ăsta.

— Mulţumesc, Harry Rex.

Ray se aplecă puţin în faţă şi-l privi pe pompierul voluntar îndepărtându-se.

— Cum facem cu incendiul?

— O să-i dăm cumva de capăt. Eu o să depun cererea de despăgubire şi compania de asigurări o să ancheteze. Va suspecta incendiere premeditată şi lucrurile se vor complica.

O să lăsăm să treacă nişte luni. Dacă nu plăteşte, o s-o dăm în judecată în ţinutul Ford. Nu va risca un proces cu juraţi împotriva moştenirii lui Reuben Atlee chiar aici, în

propriul tribunal. Cred că se va ajunge la o înţelegere înainte de proces. S-ar putea să fie nevoie să mai reducem pretenţiile, dar vom căpăta o sumă frumuşică. Ray se sculă în picioare.

— Zău că vreau să plec spre casă.

Aerul era încărcat de fum şi dogoare, când ocoliră resturile casei.

— Mi-a ajuns, spuse Ray şi pomi către stradă.

* * *

Nu depăşi 90 km/h când străbătu Lunca. Elmer Conway nu se zărea nicăieri. Audi-ul părea mai uşor cu portbagajul gol. Viaţa însăşi îşi lepăda poverile. Ray tânjea după normalitatea căminului.

Îl îngrozea întâlnirea cu Forrest. Moştenirea tatălui lor tocmai fusese ştearsă de pe faţa pământului, iar acuzaţia de incendiere premeditată avea să fie dificil de explicat. Poate c-ar fi trebuit să mai aştepte. Reabilitarea mergea bine şi Ray ştia din experienţă că Forrest putea să fie dat peste cap de cea mai măruntă complicaţie. Să mai lase să treacă o lună. Apoi încă una.

Forrest nu avea să se întoarcă în Clanton, iar în lumea lui mohorâtă era posibil să nu audă niciodată de incendiu. Poate că ar fi fost mai bine dacă i-ar fi dat Harry Rex vestea.

Recepţionistul de la Alcom Village îi aruncă o privire lungă şi plină de curiozitate când ajunse acolo. Răsfoi o mulţime de reviste în sala de vizite slab luminată. Când Oscar Meave apăru cu o expresie mohorâtă, Ray ştiu cu exactitate ce se întâmplase.

— A plecat ieri spre seară, începu Meave, aplecându-se peste măsuţa din faţa lui Ray. Toată dimineaţa am încercat să dau de tine.

— Mi-am pierdut celularul azi-noapte, zise Ray.

Dintre toate lucrurile pe care le abandonase, fugind dinaintea avalanşei, nu-i venea să creadă că-şi uitase tocmai telefonul celular.

— A solicitat o plimbare pe deal, un traseu de opt

kilometri prin natură pe care-l parcurgea zilnic. Este în spatele proprietăţii, dincolo de garduri, însă Forrest nu prezenta risc de securitate. Cel puţin aşa crezusem. Nu-mi vine să cred.

Pentru Ray nu era nicio surpriză. Fratele lui fugea din clinicile de dezintoxicare de aproape douăzeci de ani.

— Clinica noastră nu-i tocmai o închisoare, continuă Meave. Dacă pacientul nu doreşte să stea aici, tratamentul este inutil.

— Înţeleg, încuviinţă Ray cu un glas scăzut.

— Mergea foarte bine, continuă Meave, vizibil mai tulburat decât Ray. Era complet curat şi foarte mândru de sine. Cumva, adoptase doi adolescenţi, veniţi pentru prima dată la dezintoxicare, şi lucra cu ei în fiecare dimineaţă. Pur şi simplu nu-nţeleg ce s-a întâmplat.

— Crezusem că ai fost şi tu dependent. Meave clătina din cap.

— Ştiu, ştiu. Dependentul se lasă atunci când vrea, nu mai devreme.

— Ai văzut vreodată unul care pur şi simplu nu se putea lăsa? întrebă Ray.

— Nu putem recunoaşte aşa ceva.

— Ştiu că nu puteţi. Dar, în mod neoficial, amândoi ştim că există dependenţi care nu se vor dezbăra niciodată.

Meave ridică din umeri fără chef.

— Forrest este unul dintre aceştia, Oscar. Am dus-o aşa douăzeci de ani.

— Eu unul îl consider un eşec personal.

— Nu are rost.

Ieşiră din clădire şi mai discutară câteva clipe sub o copertină. Meave nu-şi putea opri scuzele. Pentru Ray nu era nicio surpriză.

Pe drumul care şerpuia spre autostradă, Ray se întrebă cum reuşise fratele său să plece pur şi simplu pe jos dintr-o clinică aflată la aproape treisprezece kilometri de cea mai apropiată aşezare. Deşi fugise şi din locuri mult mai izolate.

Avea să revină în Memphis, în camera lui din demisolul

casei lui Ellie, pe străzile unde îl aşteptau furnizorii de droguri. Următorul apel telefonic putea să fie şi ultimul, dar Ray se aşteptase la aşa ceva de mulţi ani. Deşi bolnav, Forrest dovedise o uimitoare abilitate de supravieţuire.

Ajunsese deja în Tennessee şi până în Virginia mai avea şapte ore. Cerul era senin, vântul nu sufla aproape deloc şi se gândi ce grozav ar fi fost să se afle la 1 500 de metri altitudine, în avionul Cessna favorit.

37

Ambele uşi erau noi, nevopsite şi mult mai masive decât cele vechi. În gând, Ray îi mulţumi proprietarului pentru cheltuiala suplimentară, deşi ştia că de acum încolo nu va mai avea loc nicio spargere. Urmărirea luase sfârşit. Se terminase cu privirile aruncate peste umăr. Se terminase cu drumurile pe furiş la Chaney's, ca să se joace de-a hoţii şi vardiştii. Se terminase cu discuţiile conspirative cu Corey Crawford. Şi se terminase cu banii iliciţi despre care să-şi facă griji, la care să viseze şi pe care să-i târască după el. Dispariţia poverii aceleia îl făcu să surâdă şi să umble cu un pas mai vioi.

Viaţa avea să redevină normală. Alergări lungi în arşiţă. Zboruri solitare, lungi, peste Piedmont. Mai mult, de-abia aştepta să reia documentarea neglijată pentru tratatul despre monopoluri pe care făgăduise că-l va preda fie la Crăciunul acesta, fie la cel următor. Se înmuiase şi în privinţa lui Kaley şi era pregătit pentru o ultimă tentativă de cină împreună. Ea reprezenta de acum un subiect legal, absolvise facultatea şi pur şi simplu arăta prea bine ca s-o abandoneze fără măcar un efort decent.

Apartamentul era la fel, în starea lui dintotdeauna, deoarece nu avea alţi ocupanţi. Cu excepţia uşii, nu exista nicio urmă a spargerilor. Ştia acum că intrusul nu fusese de fapt un spărgător, ci căutase doar să-l intimideze, să-l supună presiunii. Fusese sau Gordie, sau unul dintre fraţii săi. Nu era sigur în ce fel îşi împărţiseră sarcinile şi nici nu-i păsa.

Era aproape ora 11. Îşi făcu un ibric de cafea tare şi începu să-şi examineze corespondenţa. Se terminase cu scrisorile anonime. Nimic altceva decât obişnuitele facturi şi pliante.

Îl aşteptau două faxuri, derulate din aparat. Primul era un mesaj din partea unui fost student. Al doilea provenea

de la Patton French. Încercase să-l sune, dar celularul lui Ray nu funcţiona. Era scris de mână pe hârtie cu antetul lui ***King of Torts,*** expediat fără îndoială de pe apele sure ale Golfului, unde French continua să-şi ascundă iahtul de avocatul de divorţ al soţiei sale.

Veşti bune pe frontul de securitate. La scurt timp după ce Ray părăsise Coasta, Gordie Priest fusese „localizat" împreună cu ambii fraţi. Avea Ray amabilitatea să-i dea un telefon? Secretara lui l-ar fi găsit în cele din urmă.

Ray încercă timp de două ore, până când French îl sună dintr-un hotel din Fort Worth, unde se întâlnea cu câţiva avocaţi ai cazurilor Ryax şi Kobril.

— Probabil c-o să obţin o mie de cazuri aici, îi spuse el, incapabil să se abţină.

— Grozav, făcu Ray.

Era decis să nu mai asculte alte împăunări legate de daunele în bloc şi despăgubirile de milioane de dolari.

— Linia telefonică e sigură? se interesă French.

— Da.

— Bine, fii atent. Priest nu mai reprezintă o ameninţare. L-am găsit la scurt timp după ce ai plecat, beat mort cu o gagicuţă mai veche de-a lui. I-am găsit şi pe-amândoi fraţii. Banii tăi sunt în siguranţă.

— Când anume i-aţi găsit? întrebă Ray.

Tremura deasupra mesei din bucătărie, pe care desfăcuse un calendar mare. Orele aveau un rol esenţial aici. În timp ce aşteptase telefonul lui French, făcuse câteva însemnări pe margine.

La celălalt capăt al firului se lăsă o clipă tăcerea.

— Hm, ia să vedem. Ce zi e azi?

— Luni, 5 iunie.

— Luni. Tu când ai plecat de pe Coastă?

— Vineri dimineaţă la ora 10.

— În cazul ăsta, a fost vineri, imediat după prânz.

— Eşti sigur?

— Bineînţeles. De ce-ntrebi?

— Şi după ce i-aţi găsit, n-au mai putut părăsi Coasta?

— Ray, crede-mă, n-o să mai părăsească niciodată

Coasta. Şi-au… găsit o locuinţă permanentă acolo.

— Nu vreau să aud detaliile.

Ray se aşează la masă şi fixă cu privirea calendarul.

— Ce s-a-ntâmplat? E ceva-n neregulă?

— Mda, se poate zice şi aşa.

— Ce anume?

— Cineva a dat foc casei.

— Casa judecătorului Atlee?

— Da.

— Când?

— În noaptea de vineri spre sâmbătă. Altă tăcere, cât French absorbi vestea.

— Ei bine, îţi pot garanta că n-au fost fraţii Priest. Vazând că Ray nu-i răspunde, French continuă:

— Unde-s banii?

— Nu ştiu, murmură el.

Alergarea de opt kilometri nu-l destinse defel. Deşi, ca întotdeauna, putu sâ-şi rearanjeze gândurile şi să planifice. Temperatura depăşea 32 de grade şi, când reveni în apartament, era lac de transpiraţie.

Acum, după ce-i spusese totul lui Harry Rex, simţea o alinare pentru că exista cineva cu care să împartă veştile recente. Sună la cabinetul din Clanton şi fu anunţat că avocatul avea un proces în Tupelo şi se întorcea târziu. Sună la Ellie, în Memphis, dar nimeni nu se sinchisi să răspundă. Îl sună pe Oscar Meave, la Alcorn Village, şi, aşteptându-se să nu audă noutăţi despre escapadele fratelui său, află exact ceea ce se aşteptase. Se terminase cu viaţa normală.

* * *

După o dimineaţă încordată de negocieri şi retractări pe coridoarele tribunalului din ţinutul Lee, ciondănindu-se pentru cine va lua şalupa pentru schi nautic, cine va lua cabana de pe malul lacului şi cât se va plăti ca sumă unică pentru încheierea cazului, divorţul fu pronunţat la o oră după prânz. Harry Rex îl reprezentase pe soţ, un cowboy extrem de încins, aflat la treia soţie, care credea că ştia

mai multe despre divorţuri decât avocatul său. A treia soţie era o prostuţă care se apropia de treizeci de ani şi care-l prinsese cu prietena ei cea mai bună. Un caz tipic şi sordid, iar Harry Rex era scârbit de toţi şi de toate când se apropie de masa judecătorului şi prezentă acordul de încheiere a cazului pentru care se dăduseră lupte înverşunate.

Judecătorul era un veteran care divorţase mii de perechi.

— Îmi pare rău de judecătorul Atlee, spuse el încetişor şi începu să examineze documentul.

Harry Rex se mulţumi să încuviinţeze din cap. Se simţea obosit şi însetat, şi deja se gândea la o bere rece pe un drum de întoarcere lăturalnic în Clanton. Berăria lui favorită din zona Tupelo era la graniţa ţinutului.

— Am lucrat douăzeci şi doi de ani împreună, continuă judecătorul.

— Un om deosebit, zise Harry Rex.

— Dumneata te ocupi de succesiune?

— Da, domnule judecător.

— Salută-l din partea mea pe judecătorul Farr.

— O să-l salut.

Actele se semnară, divorţul se încheie cu bine şi părţile beligerante fură expediate la locuinţele lor neutre. Harry Rex ieşise din tribunal şi tocmai se îndrepta spre maşină, când un avocat alergă după el şi-l opri pe trotuar. Se prezentă ca fiind Jacob Spain, avocat apărător, unul dintre cei o mie din Tupelo. Fusese în sala de judecată şi-l auzise pe judecător pomenind de judecătorul Atlee.

— Are un fiu, Forrest, nu-i aşa? întrebă Spain.

— Doi fii, Ray şi Forrest.

Harry Rex inspiră adânc şi se pregăti pentru o conversaţie scurtă.

— În liceu am jucat fotbal împotriva lui Forrest. De fapt, mi-a rupt clavicula cu un placaj întârziat.

— Cam aşa juca Forrest al nostru.

— Eu jucam pentru New Albany. Forrest era junior, dar eu trecusem deja la seniori. L-aţi văzut jucând?

— Da, de multe ori.

— Mai ţineţi minte meciul de la voi, împotriva noastră, când a aruncat aproape trei sute de metri în prima repriză? Cred c-au fost patru sau cinci eseuri.

— Îmi amintesc, încuviinţă Harry Rex şi începu să se foiască. Cât naiba avea să mai dureze?

— Eu am jucat fundaş în meciul ăla şi băga mereu pase peste mine. Am interceptat una cu puţin înainte de pauză, am degajat terenul şi el m-a placat, deşi eram deja în cădere.

— Era una dintre figurile lui favorite.

„Plachează-i dur întârziat” fusese deviza lui Forrest, adresată mai ales fundaşilor adverşi care avuseseră nenorocul să-i intercepteze o pasă.

— Cred că la o săptămână după aceea a fost arestat, spuse Spain. Păcat de el. Oricum, l-am văzut acum câteva săptămâni, aici, în Tupelo, cu judecătorul Atlee.

Foiala se opri. Harry Rex uită de berea rece, cel puţin pentru moment.

— Când a fost asta? întrebă el.

— Chiar înainte de moartea Judecătorului. A fost o scenă bizară.

Făcură câţiva paşi împreună şi se adăpostiră la umbra unui copac.

— Te-ascult, făcu Harry Rex, slăbindu-şi nodul cravatei, îşi scosese deja blazerul bleumarin mototolit.

— Soacră-mea urmează un tratament pentru un cancer la sân, la clinica Taft. Într-o luni după-amiază, am dus-o cu maşina acolo pentru şedinţa de chimioterapie.

— Judecătorul Atlee mergea şi el la Taft, comentă Harry Rex. Am văzut facturile.

— Da, acolo l-am zărit şi eu. O dusesem pe soacră-mea, era coadă, aşa că am revenit în maşină ca să dau nişte telefoane. Pe când stăteam acolo, l-am văzut pe judecătorul Atlee într-un Lincoln negru şi lung, condus de un tip necunoscut. Au oprit la două maşini mai departe de mine şi au coborât. Atunci şoferul mi s-a părut familiar – un individ voinic, înalt, cu părul lung, cu un mers ţanţoş pe

care-l mai văzusem. Mi-am dat seama că era Forrest. L-am recunoscut după mers şi mişcări. Purta ochelari de soare şi o şapcă înfundată pe cap. Au intrat, iar Forrest a ieşit după câteva secunde.

— Ce fel de şapcă?

— Una albastră, decolorată. Mi se pare că a echipei Cubs.

— Am văzut-o şi eu.

— Mi se părea agitat, de parcă n-ar fi vrut să fie văzut de cineva. A dispărut printre nişte copaci de lângă clinică, atâta doar că-i puteam distinge silueta. S-a ascuns pur şi simplu acolo. La început, m-am gândit că s-a dus să se uşureze, dar nu, se ascundea. După vreo oră, eu am intrat în clinică, am mai aşteptat, mi-am luat soacra şi am plecat. El nu se mişcase dintre copaci.

Harry Rex îşi scoase agenda din buzunar.

— În ce zi spui c-a fost asta?

Spain îşi scoase la rândul lui agenda şi, aşa cum procedează toţi avocaţii ocupaţi, îşi compară acţiunile recente.

— Luni, 1 mai, decise Spain.

— Cu şase zile înainte de moartea Judecătorului, murmură Harry Rex.

— Sunt sigur că asta a fost ziua. A fost însă o scenă de-a dreptul bizară.

— Şi el este un tip destul de bizar.

— Nu se ascunde de poliţie sau altceva, nu?

— În prezent, nu, replică Harry Rex şi amândoi chicotiră forţat.

Brusc, Spain decise să plece.

— Oricum, când îl revedeţi, spuneţi-i că nu l-am iertat pentru placajul acela întârziat.

— Aşa o să fac, încuviinţă Harry Rex şi-l privi îndepărtându-se.

38

Domnul şi doamna Vonner plecară din Clanton într-o dimineaţă înnorată de iunie, într-un combi sport nou cu tracţiune integrală, care consuma 19 litri la suta de kilometri şi era încărcat cu suficiente bagaje pentru o lună în Europa. Destinaţia era însă doar districtul Columbia, întrucât doamna Vonner avea acolo o soră pe care Harry Rex încă n-o cunoscuse. Petrecură prima noapte în Gatlinburg, iar a doua la White Sulphur Springs, în West Virginia. Ajunseră în Charlottesville pe la amiază, făcură turul obligatoriu al reşedinţei de la Monticello a lui Thomas Jefferson, vizitară universitatea şi luară un prânz neobişnuit în White Spot, o speluncă frecventată de studenţii de la colegiu, unde specialitatea casei era ouă ochi pe hamburger. Era genul de mâncare după care Harry Rex se dădea în vânt.

A doua zi dimineaţă, în timp ce soţia lui dormea, Harry Rex ieşi să se plimbe prin mallul pietonal din centru. Găsi adresa şi aşteptă.

La câteva minute după ora 8, Ray îşi legă cu funde duble şireturile pantofilor săi de sport destul de scumpi, făcu nişte mişcări de încălzire în apartament şi coborî scările pentru alergarea zilnică de opt kilometri. Afară, aerul era cald. Se apropia luna iulie şi vara sosise deja.

Coti după un colţ şi auzi o voce familiară strigându-l:

— Hei, băiete!

Harry Rex stătea pe o bancă, cu un pahar de cafea în mână, având alături un ziar nedespăturit. Ray încremeni şi avu nevoie de câteva clipe pentru a-şi reveni. Scena era cu totul neobişnuită.

Când putu să se mişte din nou, se apropie.

— Ce naiba faci aici?

— Frumos echipament, comentă Harry Rex, examinându-i şortul, şapca roşie şi ochelarii de alergător ultimul model. Treceam cu nevastă-mea pe-aici, în drum

spre Washington D.C. Are acolo o soră şi crede că vreau s-o cunosc. Ia loc.

— De ce n-ai sunat?

— N-am vrut să te deranjez.

— Trebuia să-mi fi telefonat, Harry Rex. Puteam lua cina împreună, vă arătam împrejurimile.

— Nu pentru asta am venit. Ia loc.

Mirosind ceva necazuri, Ray se aşează lângă avocat.

— Nu-mi vine să cred, murmură el.

— Taci şi-ascultă.

Ray îşi scoase ochelarii şi-l privi.

— E de rău?

— Să zicem că-i ciudat.

Îi reproduse povestea lui Jacob Spain despre Forrest, care se ascundea printre copacii de la clinica oncologică, cu şase zile înainte de moartea Judecătorului. Ray ascultă uimit, gârbovindu-se tot mai mult. În cele din urmă, se aplecă în faţă, cu coatele pe genunchi şi capul plecat.

— Conform fişei medicale, zise Harry Rex, în ziua aceea, pe 1 mai, a primit un flacon de morfină. Nu ştiu dacă era primul sau dacă a fost reîncărcat – fişele nu detaliază asemenea lucruri. Se pare că Forrest l-a dus cu maşina pentru asta.

Se lăsă o tăcere prelungă, când o tânără drăguţă trecu, evident grăbită, pe lângă ei, cu fusta strâmtă mulându-i-se minunat pe fese. Harry Rex sorbi din cafea şi continuă:

— Dintotdeauna am privit cu suspiciune testamentul pe care l-aţi găsit în cabinet. Judecătorul şi cu mine am discutat despre testament timp de şase luni înainte de moartea lui. Pur şi simplu nu cred c-a mai redactat unul imediat înaintea morţii. Am studiat mult timp semnăturile şi opinia mea, desigur neautorizată, este că ultima e falsă. Ray îşi drese vocea şi spuse:

— Dacă Forrest l-a dus cu maşina la Tupelo, atunci se poate presupune că a fost şi prin casă.

— Prin toată casa.

Harry Rex angajase un detectiv din Memphis ca să-l găsească pe Forrest, dar nu descoperise nicio urmă, nicio

pistă. Din interiorul ziarului, avocatul extrase un plic.

— Iar, acum trei zile, am primit asta.

Ray scoase din plic o hârtie şi o despături. Textul era semnat de Oscar Meave din Alcorn Village şi avea următorul conţinut:

„Stimate domnule Vonner, nu am izbutit să-l contactez pe Ray Atlee. Ştiu unde se află Forrest, chiar dacă, întâmplător, familia nu ştie. Sunaţi-mă dacă doriţi să discutăm. Totul este confidenţial.

Cu stimă, Oscar Meave."

— Aşa că i-am telefonat imediat, continuă Harry Rex, privind după o altă tânără. Are un fost pacient care acum este consilier la o clinică tip fermă de recuperare, prin Vest. Forrest s-a internat acolo acum o săptămână şi a insistat în privinţa discreţiei, spunând că nu dorea ca familia să ştie unde se găseşte. Desigur, se mai întâmplă şi asemenea cazuri, iar clinicile sunt prinse între ciocan şi nicovală. Trebuie să respecte dorinţele pacientului, dar, pe de altă parte, familia este vitală pentru reabilitarea generală. Din motivul ăsta, consilierii mai şuşotesc între ei. Meave a decis să-ţi transmită informaţia asta.

— Unde în Vest?

— În Montana. Locul se numeşte Morningstar Ranch. Meave a zis că-i exact ce-i trebuie băiatului – foarte drăguţ, foarte izolat, cu facilităţi de recluziune pentru cazurile dificile, şi-a mai zis că va sta internat un an.

Ray se ridică în picioare şi începu să-şi frece fruntea, ca şi cum, în cele din urmă, ar fi fost împuşcat acolo.

— Desigur, preciza Harry Rex, locul e foarte scump.

— Desigur, murmură Ray.

Nu mai discutară după aceea, cel puţin nu despre Forrest. După câteva minute, Harry Rex anunţă că pleca. Îşi livrase mesajul şi nu mai avea nimic de adăugat deocamdată. Soţia era nerăbdătoare să-şi revadă sora. Poate că data viitoare puteau să mai întârzie, să ia masa sau altceva. Îl bătu uşor pe Ray pe umăr şi plecă.

— Ne vedem în Clanton, fură ultimele lui cuvinte.

Prea slăbit şi ameţit ca să mai alerge, Ray se aşează pe banca din mijlocul mallului pietonal, la câţiva paşi de apartamentul său, pierdut într-o lume de piese care se deplasau cu repeziciune. Traficul pietonal se înteţi, pe măsură ce comercianţii, bancherii şi avocaţii se grăbeau la serviciu, dar Ray nu-i văzu.

* * *

Carl Mirk preda în fiecare semestru două cursuri de legislaţia asigurărilor şi era membru al baroului din Virginia, la fel ca Ray. Discutară despre întrevedere la prânz şi amândoi ajunseră la concluzia că făcea pur şi simplu parte dintr-o anchetă de rutină şi că nu trebuia să-şi facă griji. Mirk avea să fie şi el prezent, sub pretextul că era avocatul lui Ray.

Investigatorul companiei de asigurări se numea Ratterfield şi îl primiră în sala de conferinţe a facultăţii. Ratterfield îşi scoase haina, ca şi cum i-ar fi aşteptat o sesiune de câteva ore. Ray purta blugi şi o bluză sport. Mirk avea o ţinută la fel de neprotocolară.

— Obişnuiesc să înregistrez discuţiile, anunţă oficial Ratterfield, scoţând un reportofon şi aşezându-l între el şi Ray. Există vreo obiecţie?

— Cred că nu, răspunse Ray.

Ratterfield apăsa pe un buton, îşi examina însemnările, iar apoi făcu o introducere pentru identificarea casetei audio. Era anchetator de asigurări independent, angajat de Aviation Underwriters ca să investigheze cererea de despăgubire completată de Ray Atlee şi alţi trei proprietari pentru stricăciunile suferite de un avion Beech Bonanza, model 1994, la 2 iunie. Conform anchetei poliţiei statale, fusese un act deliberat.

Dorea mai întâi să cunoască experienţa de zbor a lui Ray. Acesta îşi adusese jurnalul de zboruri şi Ratterfield îl examina, fără să descopere nimic cât de cât interesant.

— Nu aveţi evaluare pentru aparatură, observă el la un moment dat.

— Încă n-am terminat cursul.

— Paisprezece ore de zbor în Bonanza?

— Da.

Investigatorul trecu după aceea la asociaţia proprietarilor şi puse întrebări despre modul de constituire. Discutase deja cu ceilalţi proprietari, care-i prezentaseră contractele şi documentaţia. Ray le arătă pe ale sale.

Schimbând vitezele, Ratterfield întrebă:

— Unde aţi fost în ziua de 1 iunie?

— În Biloxi, statul Mississippi, răspunse Ray, convins că celălalt nu avea idee unde era oraşul.

— Cât timp aţi stat acolo?

— Câteva zile.

— Pot să vă întreb care a fost motivul deplasării?

— Desigur, încuviinţă Ray şi se lansă într-o versiune prescurtată a recentelor sale vizite în locurile natale.

Motivul oficial pentru care plecase pe Coastă era de a-şi vizita nişte prieteni, pe care îi cunoştea din timpul facultăţii urmate în Tulane.

— Sunt sigur că există persoane care pot certifica prezenţa dumneavoastră acolo pe 1 iunie, comentă Ratterfield.

— Mai multe. În plus, am chitanţele de la hoteluri. Anchetatorul păru convins că Ray fusese în Mississippi.

— În momentul incendierii avionului, spuse el, coosultând o listă de nume scrise la maşină, toţi ceilalţi proprietari erau acasă. Toţi au alibiuri. Daca presupunem că a fost vorba despre un act premeditat, trebuie mai întâi să găsim un motiv, iar apoi pe autorul faptei. Aveţi vreo idee?

— Habar nu am cine a făcut-o, răspunse Ray repede şi convingător.

— Dar în privinţa motivului?

— De abia cumpărasem avionul. De ce ar fi dorit vreunul dintre noi să-l distrugă?

— Ca să încaseze asigurarea. Se mai întâmplă. Poate că unul dintre parteneri a decis că-i depăşea posibilităţile.

Suma nu este mică – aproape două sute de mii în şase ani, ceea ce înseamnă cam nouă sute de dolari pe lună pentru fiecare partener.

— Cunoşteam valorile şi cu două săptămâni în urmă, când am semnat actele.

Tatonară apoi o vreme subiectul delicat al finanţelor personale ale lui Ray – salariu, cheltuieli, obligaţii. După ce Ratterfield păru convins că Ray îşi putea achita partea, schimbă subiectul.

— Povestiţi-mi despre incendiul acesta din Mississippi, rosti el, uitându-se la un raport.

— Ce doriţi să ştiţi?

— Sunteţi investigat pentru incendiere premeditată acolo?

— Nu.

— Sunteţi sigur?

— Da, sunt sigur. Dacă doriţi, puteţi să luaţi legătura cu avocatul meu.

— Am făcut-o deja. De asemenea, apartamentul dumneavoastră a fost spart de două ori în ultimele şase săptămâni?

— Nu s-a furat nimic. Au fost doar efracţii.

— Aţi avut o vară plină de evenimente.

— Aceasta a fost o întrebare?

— Se pare că aţi fi urmărit de cineva.

— Repet – este vorba despre o întrebare?

Fusese unicul moment tensionat al întrevederii şi atât Ray, cât şi Ratterfield tăcură câteva clipe.

— În trecutul dumneavoastră, au mai existat anchete asociate unor incendii?

Ray surâse şi răspunse:

— Nu.

Când Ratterfield trecu la următoarea pagină din dosarul său şi nu găsi nimic scris pe ea, îşi pierdu brusc interesul şi începu să-şi pregătească retragerea.

— Sunt sigur că avocaţii noştri vor lua legătura între ei, rosti el şi opri reportofonul.

— De-abia aştept.

Ratterfield îşi luă haina şi servieta şi plecă. După ce ieşise, Carl observă:

— Cred că ştii mai multe decât spui.

— Poate că da, însă n-am avut absolut nicio legătură cu cele două incendii.

— M-am săturat de subiectul ăsta.

39

Pentru aproape o săptămână, o serie de fronturi turbulente de vară menţinură plafoanele de nori la altitudine scăzută şi vânturile fură prea periculoase pentru avioanele mici. Atunci când prognozele meteo pe termen lung arătară peste tot vreme calmă şi uscată, cu excepţia sudului Texasului, Ray plecă din Charlottesville la bordul unui aparat Cessna şi începu croaziera cea mai lungă din scurta sa carieră de pilot amator. Evitând culoarele aeriene aglomerate şi privind întruna după formele de relief uşor de identificat, zbură spre vest, peste Valea Shenandoah, în West Virginia şi Kentucky, unde realimenta la o pistă de 1200 de metri, nu departe de Lexington. Cessna putea rămâne în aer timp de trei ore şi jumătate înainte ca indicatorul să coboare sub un sfert din capacitatea unui rezervor. Ray ateriza din nou în Terre Haute, traversă fluviul Mississippi la Hannibal şi se opri peste noapte în Kirksville, Missouri, unde trase la un motel.

Era primul motel în care intra după odiseea banilor gheaţă şi o făcea tot din cauza lor. Se afla în Missouri şi, stând în camera sa şi schimbând canalele TV, cu sonorul tăiat, îşi aminti de povestea lui Patton French, despre felul în care dăduse peste Ryax, la o conferinţă despre daunele în bloc, în St. Louis. Un avocat bătrân dintr-un orăşel din Ozarks avea un fiu care preda la Universitatea din Columbia şi care ştia că medicamentul nu era bun. Din cauza lui Patton French şi a lăcomiei şi coruperii sale nesăţioase, el, Ray Atlee, se găsea acum într-un alt motel dintr-o localitate în care nu cunoştea absolut pe nimeni.

Un front noros se dezvolta peste Utah. Ray decola imediat după răsăritul soarelui şi sui la peste 1500 metri. Regla comenzile şi deschise un termos mare de cafea neagră aburindâ. Pentru prima etapă, zbura mai mult spre nord decât spre vest şi ajunse curând deasupra

porumbiştilor din Iowa.

Singur la peste un kilometru şi jumătate deasupra solului, în aerul răcoros şi tăcut al zorilor, fără niciun alt glas de pilot care să trăncănească pe undele radio, Ray se strădui să se concentreze asupra sarcinii care-l aştepta. Era însă mai uşor să zboare, să se bucure de singurătate, peisaje şi cafea, şi de actul în sine al abandonării lumii de dedesubt. În plus, era destul de plăcut să nu se mai gândească la fratele său.

După o escală în Sioux Falls, coti din nou spre vest şi urmă autostrada interstatală 90 peste întregul stat South Dakota, înainte de a ocoli spaţiul aerian interzis din jurul Muntelui Rushmore. Ateriza în Rapid City, închirie o maşină şi se plimbă pe îndelete prin Parcul Naţional Badlands.

Morningstar Ranch se afla undeva în regiunea deluroasă de la sud de Kalispell, deşi pagina sa de Web era în mod deliberat vagă. Oscar Meave încercase, dar nu izbutise, să-i determine locaţia exactă. La sfârşitul celei de-a treia zile a călătoriei sale, Ray ateriza după căderea nopţii în Kalispell: închirie o maşină, luă cina, apoi găsi un motel şi cercetă ore întregi mai multe hărţi aeriene şi terestre.

Avu nevoie de încă o zi de zbor la joasă altitudine în împrejurimile lui Kalispell şi a localităţilor Woods Bay, Polison, Bigfork şi Elmo. Traversă de vreo şase ori Lacul Flathead şi fu cât pe-aci să abandoneze războiul aerian şi să trimită infanteria, când întrezări un soi de complex în sudul oraşului Somers, pe malul nordic al lacului. De la altitudinea de 500 de metri survola zona, până distinse un gard solid de lanţ şi sârmă verde, aproape ascuns în pădure şi practic invizibil din aer. Existau clădiri mici care păreau să fie locuinţe, una mai mare, probabil pentru administraţie, o piscină, terenuri de tenis şi un grajd, cu cai care păşteau în apropiere. Ocoli locul destul de mult timp pentru ca o serie de persoane din interiorul complexului să se oprească din activităţile lor şi să-l privească, ducând palma la ochi.

Când porni cu maşina, îi fu aproape la fel de greu să

regăsească locul, dar a doua zi la amiază, Ray oprise lângă poarta lipsită de însemne şi se uita ameninţător la un paznic înarmat care-i răspundea printr-o privire la fel de ameninţătoare. După câteva întrebări încordate, paznicul recunoscu că, da, găsise finalmente locul pe care-l căutase.

— Nu permitem vizite, declară el superior.

Ray crea istoria unei crize de familie, insistând asupra urgenţei de a-şi găsi fratele. Procedura, aşa cum spuse paznicul până la urmă, fără chef, era să-şi lase numele şi un număr de telefon, şi exista o şansă redusă să fie contactat de cineva din interior. A doua zi, pescuia păstrăvi în râul Flathead, când telefonul celular ţârâi. Un glas neprietenos, aparţinându-i lui Allison din Morningstar, ceru cu Ray Atlee.

Cine credea că i-ar fi putut răspunde?

El anunţă că era Ray Atlee şi femeia începu să-l întrebe ce dorea de la clinica lor.

— Am un frate acolo, răspunse el cât mai politicos cu putinţă. Se numeşte Forrest Atlee şi aş dori să-l văd.

— Ce vă face să credeţi că este aici?

— Este acolo. Dumneavoastră ştiţi că este acolo, eu ştiu că este acolo, aşa că – vă rog – putem înceta cu jocurile?

— O să mă interesez, dar nu vă aşteptaţi la un telefon de răspuns.

Închise înainte ca Ray să poată articula ceva. Următorul glas neprietenos îi aparţinu lui Darrel, administrator într-un domeniu nebulos. Apelul veni spre sfârşitul după-amiezei, pe când Ray făcea un traseu turistic în Swan Range, pe lângă Hungry Horse Reservoir. Darrel fu la fel de concis ca Allison.

— Doar o jumătate de oră. Treizeci de minute, îl informă el pe Ray. Mâine dimineaţă la ora 10.

* * *

O închisoare de securitate maximă ar fi fost mult mai agreabilă. Acelaşi paznic îl percheziţiona şi-i inspecta automobilul.

— Urmează-l, îi zise el.

Un alt paznic, într-o maşinuţă pentru golf, îl aştepta pe aleea îngustă şi Ray îl urmă până într-o parcare micuţă, lângă clădirea din faţă. Când coborî din maşină, fu preluat de Allison, neînarmată. Era o femeie înaltă şi destul de masculină, iar când îi strânse mâna, Ray avu senzaţia că în viaţa lui nu se simţise atât de copleşit fizic. Îl conduse în clădire, unde videocamerele monitorizau toate mişcările fără să se ascundă câtuşi de puţin. Îl introduse într-o cameră fără ferestre şi-l dădu pe mâna unui paznic aspru, care, cu dexteritatea rapidă a unui vameş, apăsă şi testă fiecare articulaţie şi orificiu, cu excepţia celor genitale, unde, într-o clipă de panică, Ray crezu că avea să-l examineze de asemenea.

— N-am venit decât să-mi văd fratele, protestă el în cele din urmă şi fu cât pe-aci să se aleagă cu un dos de palmă.

După ce fu examinat în amănunt, Allison îl prelua din nou şi-l conduse pe un coridor scurt, până într-o cameră pătrată şi severă, care lăsa impresia că ar fi avut pereţii capitonaţi. Singura uşă avea şi singura fereastră, pe care, arătând-o, Allison anunţă grav:

— O să urmărim.

— Ce o să urmăriţi? întrebă Ray.

Femeia se strâmbă şi păru gata să-l doboare, în mijlocul camerei exista o masă pătrată, cu două scaune pe laturi opuse.

— Staţi aici, îi ceru ea şi Ray luă loc.

Vreme de zece minute, privi doar pereţii, cu spatele la uşă. În cele din urmă, uşa se deschise şi Forrest intră singur, fără lanţuri, fără cătuşe, fără paznici mătăhăloşi care să-l îmbrâncească. Se aşeză vizavi de Ray, fără un cuvânt, şi-şi încrucişa mâinile pe masă, ca şi cum s-ar fi pregătit să mediteze. Părul îi dispăruse. O tunsoare periuţă îl uniformizase la trei milimetri, iar deasupra urechilor ajunsese la scalp. Era proaspăt bărbierit şi părea că slăbise zece kilograme. Cămaşa largă era măslinie, cu nasturi încheiaţi până la gât, cu guler mic şi două buzunare mari, aproape militărească. Ea îl determină pe Ray să rostească primele cuvinte:

— Locul ăsta-i o tabără militară.

— Este un loc dur, replică Forrest foarte lent şi cu o voce foarte scăzută.

— Îţi spală creierii?

— Exact asta fac.

Ray se afla acolo din cauza banilor şi decise să atace problema frontal.

— Şi ce capeţi pentru şapte sutare pe zi? începu el.

— O viaţă nouă.

Ray aprobă din cap. Forrest îl privea fără să clipească, inexpresiv, uitându-se aproape trist la fratele său, de parcă ar fi fost un străin.

— Şi te afli aici pentru douăsprezece luni?

— Cel puţin.

— Asta-nseamnă un sfert de milion de dolari.

Forrest ridică uşor din umeri, de parcă banii n-ar **fi** reprezentat o problemă şi ar fi putut sta şi trei ani, sau cinci.

— Eşti sedat? încercă Ray să-l provoace.

— Nu.

— Te comporţi ca şi cum ai fi.

— Nu sunt. Aici nu se foloseşte medicaţie. Nu-mi pot imagina de ce, tu poţi?

Glasul îi păruse uşor iritat.

Ray era conştient de secundele care se scurgeau. Allison avea să revină exact în minutul treizeci, să întrerupă totul şi să-l escorteze pe Ray afară din clădire şi din complex, pentru totdeauna. Avea nevoie de mult mai mult timp ca să acopere toate problemele lor, dar în cazul de faţă se cerea eficienţă. „Treci la subiect, îşi spuse. Vezi câte va recunoaşte.”

— Am luat ultimul testament al bătrânului, rosti el. Am luat şi scrisoarea pe care ne-a trimis-o, cea prin care ne chema acasă pe 7 mai, şi am studiat semnăturile amândurora. Cred că sunt falsuri.

— Bravo.

— Nu ştiu cine le-a falsificat, dar bănuiesc că ai fost tu.

— Dă-mă-n judecată.

— Nu negi?

— Ce importanţă ar avea?

Ray repetă cuvintele acelea, pe jumătate cu glas tare şi dezgustat, de parcă repetarea lor l-ar fi făcut să se înfurie. O tăcere prelungă, în timp ce ceasul ticăia.

— Eu am primit scrisoarea într-o zi de joi. Fusese expediată luni din Clanton, ziua în care l-ai dus la clinica Taft din Tupelo pentru un flacon de morfină. Întrebare: Cum ai reuşit să baţi scrisoarea la vechea lui maşină manuală Underwood?

— Nu trebuie să răspund la întrebările tale.

— Ba da. Tu ai pus la cale toată impostura asta, Forrest. Lucrul cel mai neînsemnat pe care-l poţi face este să-mi spui cum s-a întâmplat. Ai câştigat. Bătrânul a murit. Casa nu mai există. Tu ai banii. Nu te urmăreşte nimeni, cu excepţia mea, iar eu voi pleca în curând. Spune-mi cum s-au petrecut lucrurile.

— Avea deja un flacon de morfină.

— Bun, l-ai dus să-şi ia altul, sau să-l reîncarce – nu contează. Nu asta-i întrebarea.

— Ba-i important.

— De ce?

— Fiindcă era deja ameţit de drog.

În faţada de personaj supus spălării creierului apăru o fisură infimă: Forrest luă mâinile de pe masă şi îşi feri privirea.

— Prin urmare, suferea, insistă Ray, încercând să pedaleze pe latura emotivă.

— Da, încuviinţă inexpresiv fratele său.

— Şi dacă-l menţineai pe morfină, aveai toată casa pe mâinile tale?

— Aşa ceva.

— Când ai ajuns acolo prima dată?

— Nu mă pricep la ţinerea datelor. Nu m-am priceput niciodată.

— Nu face pe prostul cu mine, Forrest. A murit într-o zi de duminică.

— Eu am ajuns sâmbătă.

— Deci cu opt zile înaintea morţii lui?

— Cred că da.

— De ce te-ai întors în Clanton?

Forrest îşi încrucişa braţele peste piept, coborându-şi bărbia şi ochii. Şi glasul.

— Mi-a telefonat, începu el, şi m-a rugat să-l vizitez. M-am dus a doua zi. Nu mi-a venit să cred cât de bătrân şi bolnav era… şi cât de singur.

Inspiră adânc şi îşi privi scurt fratele.

— Durerile erau îngrozitoare. În ciuda analgezicelor, suferea cumplit. Am stat pe verandă şi am vorbit despre război şi despre felul cum s-ar fi putut schimba lucrurile, dacă Jackson n-ar fi fost ucis la Chancellorsville – aceleaşi bătălii vechi, pe care le retrăia veşnic. Se foia întruna, străduindu-se să ignore durerile. În unele momente, pur şi simplu îi tăiau răsuflarea. Voia totuşi să vorbească. N-am îngropat nicio clipă securea războiului şi nici n-am încercat să îndreptăm lucrurile. N-am simţit nevoia s-o facem. Nu-şi dorise altceva decât prezenţa mea acolo. Am dormit pe canapeaua din cabinetul lui şi în timpul nopţii m-am trezit, auzindu-l cum ţipa. Zăcea pe podeaua dormitorului, cu genunchii strânşi la piept, tremurând de durere. L-am ajutat să se suie înapoi în pat, l-am ajutat să-şi ia morfina şi în cele din urmă s-a liniştit. Era cam 3 noaptea. Mă speria însă teribil şi n-am putut adormi. Am început să mă plimb.

Povestea se fâsâia, dar ceasul îşi continua ticăitul.

— Atunci ai găsit banii, zise Ray.

— Ce bani?

— Banii cu care plăteşti aici şapte sute de dolari pe zi.

— A, banii ăia…

— Da, banii ăia.

— Da, atunci i-am găsit, în acelaşi loc în care i-ai găsit şi tu. Douăzeci şi şapte de cutii. În prima erau o sută de mii de dolari, aşa că am început să calculez. Habar n-aveam ce să fac. Am stat locului câteva ore, privind cutiile alea, stivuite nevinovat în comodă. M-am gândit că el s-ar putea da jos din pat, ar străbate coridorul şi m-ar găsi privindu-i cutiuţele – şi am sperat c-o va face. Atunci mi-ar fi putut

explica nişte chestii.

Puse din nou palmele pe masă şi-l privi pe Ray.

— Cu toate astea, până a răsărit soarele, înjghebasem un plan. Decisesem să te las pe tine să te ocupi de bani. Tu eşti primul născut, fiul favorit, fratele mai mare, băiatul de aur, studentul excepţional, profesorul universitar, executorul testamentar, cel în care se încredea mai mult. „O să-l privesc pe Ray, mi-am spus, să văd ce face cu banii, fiindcă orice ar face el, trebuie să fie corect.” De aceea, am închis uşile comodei, am tras canapeaua în faţa ei şi am încercat să mă comport de parcă nu ştiam de existenţa lor. Am fost cât pe-aci să-l întreb pe bătrân despre ei, dar m-am gândit că, dacă ar fi vrut să ştiu, mi-ar fi spus-o chiar el.

— Când ai conceput scrisoarea prin care să mă chemi?

— Tot în ziua aia, mai târziu. El adormise sub nucii din curtea din spate, în hamac. Se simţea mai bine, dar devenise deja dependent de morfină. Nu şi-a mai amintit multe din acea ultima săptămână.

— Luni l-ai dus în Tupelo?

— Da. Conducea şi singur, dar pentru că tot eram acolo, m-a rugat s-o fac eu.

— Şi te-ai ascuns printre copacii de lângă clinică, în aşa fel încât să nu te vadă nimeni.

— Bravo! Altceva ce mai ştii?

— Nimic. Dinspre partea mea nu te aştepta decât la întrebări. M-ai sunat în seara când am primit scrisoarea şi ai zis că ai primit şi tu una. M-ai întrebat dacă intenţionam să-l sun pe bătrân. Ţi-am zis că nu. Ce s-ar fi întâmplat dacă l-aş fi sunat?

— Telefoanele nu funcţionau.

— De ce?

— Cablul telefonic trece prin subsol şi acolo există un comutator care poate fi slăbit.

Ray încuviinţă, lămurind altă o întrebare.

— Pe lângă faptul că de cele mai multe ori nici nu răspundea la apeluri, adăugă Forrest.

— Când i-ai refăcut testamentul?

— În ajunul morţii. L-am găsit pe cel vechi şi nu mi-a plăcut prea mult, aşa că m-am gândit să fac ce se cuvenea şi să împart moştenirea în mod egal între noi. Ce idee ridicolă – o împărţire egală. Ce prost am fost! Pur şi simplu, nu-nţelegeam cum funcţionează legea în asemenea cazuri. Crezusem că, fiindcă suntem unicii moştenitori, trebuie să împărţim totul egal. Nu ştiam că avocaţii sunt învăţaţi să păstreze orice ar găsi, să fure de la frate, să ascundă bunurile pe care au jurat să le protejeze, să-şi ignore promisiunile. Nimeni nu mi-a spus asta. Eu încercam să fiu cinstit. Ce prostie.

— Când a murit?

— Cu două ore înainte de sosirea ta.

— Tu l-ai omorât?

Un pufnet, o grimasă. Niciun răspuns.

— Tu l-ai omorât? repetă Ray.

— Nu, cancerul l-a omorât.

— Să lămurim o treabă, făcu Ray, aplecându-se înainte ca un anchetator pregătindu-se de atac. Ai stat acolo opt zile şi în tot timpul ăsta el a fost ameţit de morfină. Apoi, în mod foarte convenabil, moare cu două ore înainte de sosirea mea.

— Exact.

— Minţi.

— Eu i-am dat morfina, da? Te simţi mai bine? Plângea din cauza durerilor. Nu putea să umble, să mănânce, să bea, să doarmă, să urineze, să defecheze sau pur şi simplu să stea pe scaun. Tu n-ai fost acolo, da? Eu am fost. S-a îmbrăcat special pentru tine. Eu l-am bărbierit. Eu l-am ajutat să se întindă pe canapea. Era prea slăbit ca să apese pe butonul flaconului de morfină. L-am apăsat eu pentru el. A adormit şi eu am părăsit casa. Apoi ai sosit tu, l-ai găsit, ai descoperit banii şi apoi ai început să minţi.

— Ştiai de unde provin banii?

— Nu. De undeva de pe Coastă, bănuiesc. De fapt, nici nu-mi pasă.

— Cine mi-a incendiat avionul?

— Acela este un act criminal, aşa că nu ştiu nimic.

— Aceeaşi persoană care m-a urmărit vreme de o lună?

— Da, de fapt două persoane, nişte tipi pe care-i cunosc din închisoare, prieteni vechi. Sunt experţi, iar tu erai foarte nepriceput. Au pus un dispozitiv de urmărire sub aripa maşi-nuţei tale frumoase. Te-au urmărit cu un GPS, un sistem de poziţionare prin satelit. Orice mişcare. Floare la ureche.

— De ce ai dat foc casei?

— Neg orice delict.

— Pentru asigurare? Sau poate ca să mă scoţi complet în afara moştenirii?

Forrest clătina din cap, negând totul. Uşa se deschise şi Allison îşi strecură înăuntru faţa prelungă şi ascuţită.

— Totu-i în ordine aici? făcu ea.

— Da, grozav, totul e perfect.

— Mai sunt şapte minute, anunţă ea şi închise uşa.

Cei doi fraţi rămaseră tăcuţi parcă o veşnicie, privind amândoi în gol, spre locuri diferite de pe podea. De afară nu răzbătea niciun sunet.

— Eu n-am vrut decât jumătate, Ray, spuse Forrest în cele din urmă.

— Ia jumătate acum.

— Acum este prea târziu. Acum ştiu ce trebuie să fac cu banii. Tu mi-ai arătat.

— Mi-a fost frică să-ţi dau banii, Forrest.

— De ce ţi-a fost frică?

— Că te vei omorî cu ei.

— Ei bine, sunt aici, zise Forrest, rotind braţul drept şi arătând camera, ferma, întregul stat Montana. Asta fac cu banii. N-aş zice că mă omor. Nu-s chiar aşa nebun cum credeau toţi.

— Am greşit.

— Oho, ce mult înseamnă asta! Ai greşit fiindcă ai fost prins? Ai greşit fiindcă nu sunt, totuşi, un idiot? Sau zici asta pentru că vrei jumătate din bani?

— Răspunsul este „da” la toate întrebările.

— Mă tem să-i împart, Ray, la fel cum te-ai temut tu. Mă tem că banii ţi se vor sui la cap. Mă tem că-i vei cheltui pe

toţi pe avioane şi în cazinouri. Mă tem că vei deveni un idiot şi mai mare decât eşti deja. Trebuie să te protejez în privinţa asta, Ray.

Ray îşi păstră cumpătul. Nu putea învinge într-un meci de box cu fratele său şi, chiar dacă ar fi putut, ce ar fi câştigat prin asta? I-ar fi plăcut să ia un par şi să-l pocnească în cap, dar de ce să se fi sinchisit? Dacă l-ar fi împuşcat, n-ar mai fi găsit banii.

— Care sunt atunci planurile tale de viitor? întrebă el străduindu-se să pară cât mai indiferent.

— A, nu ştiu. Nu există nimic definit. Când eşti internat pentru reabilitare, visezi multe, pentru ca după aceea, când ieşi, toate visele să ţi se pară nişte prostii. N-o să mă întorc totuşi niciodată în Memphis – am prea mulţi prieteni vechi acolo. Şi n-o să mă-ntorc nici în Clanton. O să-mi găsesc un cămin nou altundeva. Dar tu? Ce vei face acum, când ai dat cu piciorul marii tale şanse?

— Am trăit şi până acum, Forrest, şi intenţionez s-o fac în continuare.

— Aşa-i. Câştigi o sută şaizeci de miare pe an – am verificat on-line – şi mă-ndoiesc că dai în brânci. N-ai familie, n-ai multe cheltuieli suplimentare, ai bani destui ca să faci orice doreşti. Eşti aranjat. Lăcomia-i un animal ciudat, nu-i aşa, Ray? Ai găsit trei milioane de dolari şi ai decis că-ţi trebuie toţi. Nici măcar un bănuţ pentru frăţiorul tău ratat. Niciun sfanţ pentru mine. Ai luat banii şi ai încercat să-o ştergi cu ei.

— N-am fost sigur ce să fac cu ei. La fel cum nici tu nu eşti sigur acum.

— Dar i-ai luat, i-ai luat pe toţi. Şi m-ai minţit în privinţa lor.

— Asta nu-i adevărat. Îi păstram.

— Şi-i cheltuiai – cazinouri, avioane.

— Nu, dar-ar dracii! Nu joc jocuri de noroc, iar avioane închiriez oricum de trei ani. Păstram banii, Forrest, încercând să le găsesc un rost. La naiba, n-au trecut nici cinci săptămâni.

Cuvintele fură strigate şi reverberară din pereţi. Allison

deschise uşa, privind atent şi gata să întrerupă întrevederea dacă pacientul ei devenea stresat.

— Dă-mi voie să-ţi explic. Tu n-ai ştiut ce să faci cu banii, nici eu n-am ştiut. Aproape imediat ce i-am găsit, cineva, şi bănuiesc că ai fost fie tu, fie amicii tăi, a început să mă sperie de moarte. Nu mă poţi învinui că am fugit cu banii.

— M-ai minţit.

— Şi tu m-ai minţit. Mi-ai spus că n-ai vorbit cu bătrânul, că n-ai mai călcat de nouă ani în casă. Numai minciuni, Forrest. Toate au făcut parte dintr-o mistificare. De ce-ai făcut-o? De ce nu mi-ai spus pur şi simplu despre bani?

— Tu de ce nu mi-ai spus?

— Poate că voiam să-ţi spun, da? Nu sunt sigur ce plănuisem. E destul de greu să gândeşti limpede, când îţi găseşti tatăl mort, apoi descoperi trei milioane de dolari bani gheaţă, după care îţi dai seama că mai există cineva care ştie de existenţa banilor şi care ar fi gata să te ucidă pentru ei. Lucrurile astea nu se întâmplă zi de zi, aşa că iartă-mă dacă sunt cam neexperimentat.

În cameră se lăsă tăcerea. Forrest îşi unea vârfurile degetelor de la mâini, lovindu-le uşor şi repetat, şi privea tavanul. Ray spusese tot ceea ce intenţionase să spună. Allison zăngăni clanţa, dar nu intră.

Forrest se aplecă în faţă şi întrebă:

— În alea două incendii – casa şi avionul – ai vreun suspect nou?

Ray clătină din cap:

— N-o să spun nimănui, îl asigură el.

Din nou tăcere, iar întrevederea luă sfirşit. Forrest se ridică fără grabă, privindu-şi fratele.

— Lasă-mă un an. O să stăm de vorbă după ce ies de aici. Uşa se deschise şi, trecând pe lângă Ray, Forrest îl atinse uşor pe umăr, în niciun caz o bătaie afectuoasă, totuşi o atingere.

— Ne vedem peste un an, frăţioare, spuse el şi dispăru.

Sfârsit